

MAURICE LEBLANC

ARSENIC TUPIA

SIÊU
TRÔM
HÀO HOA

BÍ ẨN
NÚT CHAI PHA LÊ

ĐINH TỊ BOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

ebook©vctvegrouo

CHƯƠNG I: NHỮNG VỤ BẮT BÓ

Hai chiếc thuyền được cột vào cầu tàu nhỏ nhô ra từ khu vườn, đang bập bênh trong bóng tối. Đây đó những ô cửa sổ sáng đèn xuyên qua làn sương mù dày sát mặt hồ. Sông bài Enghien phía đối diện đèn đóm sáng trưng cho dù mùa kinh doanh sắp kết thúc vào cuối tháng Chín. Vài ngôi sao le lói giữa những đám mây. Một cơn gió nhẹ khiến mặt hồ gợn sóng.

Arsène Lupin rời khỏi căn nhà hóng mát, nơi anh vừa hút xong điếu xì gà, đi đến cuối cầu tàu và cúi người về phía trước.

“Grognard?” Anh hỏi. “Le Ballu... Có ở đó không?”

Từng người đứng dậy từ một trong hai chiếc thuyền, một trong số họ trả lời: “Có, thưa ông chủ!”

“Chuẩn bị đi. Ta nghe thấy tiếng xe chở Gilbert và Vaucheray đến rồi.”

Anh băng qua vườn, bước vòng qua một ngôi nhà đang xây dở có một giàn giáo nhô lên phía trên đầu, thận trọng mở cánh cửa trước ra đại lộ Ceinture. Anh không hề nhầm: Một ánh đèn sáng lóe phía góc đường và một chiếc ô tô to, mui trần tiến tới, trong xe có hai người đàn ông mặc áo choàng, cổ áo dựng hết lên và đội mũ lưỡi trai.

Đó là Gilbert và Vaucheray: Gilbert, một thanh niên tuổi tầm hai mươi đến hai mươi hai, sở hữu những đường nét quyến rũ cùng một thân hình mềm mại và vạm vỡ; Vaucheray, nhiều tuổi hơn, lùn hơn với mái tóc hoa râm và gương mặt nhợt nhạt, xanh xao.

“Chà!” Lupin hỏi. “Hai người gặp lão nghị sĩ chưa?”

“Rồi, thưa ông chủ!” Gilbert đáp. “Bọn tôi trông thấy lão bắt chuyển tàu lúc bảy giờ bốn mươi phút đi Paris, như chúng ta đã

biết.”

“Vậy là chúng ta tự do hành động à?”

“Chắc chắn! Biệt thự Marie-Thérèse là của chúng ta, muốn làm gì thì làm.”

Tay tài xế vẫn ngồi trên ghế lái. Lupin ra lệnh cho y: “Đừng đỗ xe ở đây, có thể thu hút sự chú ý. Đúng chín rưỡi hãy quay lại để chất đồ lên xe, bằng không toàn bộ vụ này đổ bể hết đấy.”

“Sao mà đổ bể được?” Gilbert hỏi.

Chiếc xe đi khỏi. Cùng hai người bạn đồng hành tiến về phía hồ, anh đáp: “Tại sao ư? Vì kế hoạch này không phải do ta chuẩn bị, và phạm việc gì không phải chính tay ta nhúng vào thì ta chỉ tự tin có một nửa thôi.”

“Vớ vẩn, thưa ông chủ! Tôi đã hợp tác với ngài ba năm trời rồi... Tôi đang bắt đầu biết hết các mảnh!”

“Phải, anh bạn, cậu đang ở giai đoạn bắt đầu hiểu.” Lupin nói. “Đó chính là lý do tại sao ta sợ những sơ hở... Nào xuống đây với ta... Anh nữa, Vaucheray, anh sang thuyền kia... Thế... Giờ thì đẩy thuyền thôi, các chàng trai... tạo càng ít tiếng động càng tốt nhé.”

Grognard và Le Ballu, hai người chèo thuyền tiến thẳng sang phía bờ đối diện, hơi chệch về phía tay trái sông bài.

Họ gặp chiếc thuyền chở một cặp đôi đang ôm siết lấy nhau trong vòng tay, bập bênh ngẫu hứng, rồi một chiếc nữa chở vài người đang cất cao giọng hát. Và chỉ có thể.

Lupin xích lại gần hơn người bạn đồng hành của mình, thì thầm: “Nói ta nghe, Gilbert, có phải cậu nghĩ ra vụ này không, hay là Vaucheray đấy?”

“Nói thật là tôi không thể cho ngài biết được, hai chúng tôi đã bàn thảo vụ này mấy tuần nay rồi.”

“Vấn đề là ta không tin tưởng Vaucheray. Gã quả thật là một tên vô lại hạ đẳng một khi người ta biết rõ gã... Ta thật chẳng hiểu nổi tại sao ta lại không thể dứt bỏ gã được...”

“Ôi, thưa ông chủ!”

“Phải, phải, ý ta là thế đấy! Gã là một kẻ nguy hiểm, một kẻ rất có vấn đề về đạo đức”

Anh ngồi im lặng một lúc rồi nói tiếp: “VẬY là cậu hoàn toàn chắc chắn đã trông thấy lão nghị sĩ Daubrecq?”

“Chính mắt tôi đã trông thấy lão, thưa ông chủ”

“Và cậu biết lão có một cuộc hẹn ở Paris?”

“Lão sẽ đến nhà hát.”

“Rất tốt, nhưng đám người hầu của lão vẫn ở lại phía sau biệt thự Enghien...”

“Chị đầu bếp đi vắng rồi. Còn tên hầu phòng Léonard, vốn là kẻ tin cẩn của lão Daubrecq, sẽ đợi ông chủ của mình ở Paris. Họ không thể quay về thành phố trước một giờ sáng mai đâu. Nhưng...”

“Nhưng nhị gì nữa?”

“Chúng ta phải đề phòng tính khí thất thường của Daubrecq, lão có thể đổi ý, bất ngờ trở về nhà, thế nên chúng ta phải làm sao xong xuôi mọi thứ trong vòng một tiếng thôi.”

“Cậu thu được những thông tin này từ bao giờ thế?”

“Sáng nay! Vaucheray và tôi ngay lập tức nghĩ rằng đó là khoảng thời gian tốt nhất. Tôi chọn khu vườn của căn nhà xây dở mà chúng ta vừa rời khỏi là nơi tốt nhất để bắt đầu, vì nơi đó không có ai theo dõi vào ban đêm. Tôi đã gọi hai anh bạn chèo thuyền tới, rồi gọi cho ngài. Toàn bộ câu chuyện là thế.”

“Chúng ta có chìa khóa chưa?”

“Có chìa khóa cửa trước rồi.”

“Có phải căn biệt thự ta có thể nhìn thấy từ đây, đứng trong khu đất riêng không?”

“Đúng, căn biệt thự Marie-Thérèse, cũng như hai căn biệt thự khác có vườn tiếp giáp hai bên nó, kể từ ngày này trong tuần đều sẽ không có ai ở, chúng ta có thể thoải mái khoắng sạch những gì mình muốn, và xin thề với ngài, bỏ công lắm đấy.”

“Việc này có vẻ quá đơn giản.” Lupin lẩm bẩm. “Chẳng thú vị chút nào!”

Thuyền họ cập vào một con lạch chỗ có vài bậc thềm đá, nằm dưới một cái mái có đường gờ. Lupin nghĩ khâu vận chuyển đồ đạc nội thất cũng khá đơn giản. Nhưng bỗng anh nói: "Trong biệt thự có người. Nhìn kia... có ánh sáng."

"Đó là đèn gas, thưa ông chủ. Ánh sáng không chuyển động."

Grognard ở lại trông hai con thuyền, làm nhiệm vụ cảnh giới, trong khi Le Ballu, người chèo thuyền thứ hai, tiến về phía cổng trên đại lộ Ceinture, Lupin cùng hai anh bạn đồng hành lợi dụng bóng tối len đến chân những bậc thềm.

Gilbert là người bước lên đầu tiên. Mò mẫm trong bóng tối, trước tiên y tra chiếc chìa khóa cửa to dùng vào ổ khóa rồi rút chốt. Cả hai dễ dàng xoay tròn trong hai ổ khóa, cánh cửa bật mở và ba người bước vào.

Một ngọn đèn gas sáng bừng trong tiền sảnh.

"Ông chủ, ngài thấy chưa..." Gilbert nói.

"Rồi, rồi!" Lupin đáp, giọng thì thào. "Nhưng hình như ánh sáng mà ta trông thấy không xuất phát từ chỗ này..."

"Vậy thì nó chiếu đến từ chỗ nào?"

"Ta không biết... Đây là phòng khách à?"

"Không phải!" Gilbert đáp, y không sợ hãi nên nói khá to. "Không phải! Cách để phòng của lão là luôn để mọi thứ ở tầng trệt, trong phòng ngủ của lão và trong hai căn phòng ở hai bên."

"Thế cầu thang nằm đâu?"

"Bên tay phải, sau bức rèm."

Lupin bước tới chỗ tấm rèm, anh đang kéo nó sang một bên thì bỗng cách bốn bước chân bên tay trái, cánh cửa trước bật mở và một cái đầu ló vào, mái đầu của một kẻ xanh xao vàng vọt, với đôi mắt khiếp đảm.

"Cứu tôi với! Quân giết người!" Người đàn ông hét lên.

Nói rồi hắn lúi thẳng vào phòng.

"Đó là thằng hầu phòng Léonard!" Gilbert kêu lên.

"Nếu nó làm loạn lên, tôi sẽ hạ nó." Vaucheray cầu nhàu.

“Tốt nhất là đừng có làm gì như thế, nghe rõ chưa, Vaucheray?” Lupin kiên quyết nạt. Rồi anh lao vút đuổi theo tên người hầu. Trước tiên anh lao qua phòng ăn chỗ anh trông thấy một ngọn đèn vẫn còn sáng, xung quanh nó là các đĩa đựng đồ ăn và một chai rượu, và thấy Léonard phía đầu kia nhà bếp, đang cố gắng mở cửa sổ nhưng vô vọng.

“Không được cử động, anh chàng bánh bao! Không đùa đâu! A! Quân súc sinh!”

Anh nằm rạp xuống sàn nhà khi thấy Léonard vung tay về phía mình. Ba phát súng vang lên trong bóng tối của nhà bếp, sau đó tên người hầu ngã nhào xuống sàn vì Lupin đã tóm gọn được hai chân hắn, rồi tước vũ khí và ghì chặt cổ họng hắn.

“Đi ra ngoài nào, thằng súc sinh bẩn thỉu!” Anh gầm gừ. “Suýt nữa thì hắn bắn trúng ta... Này, Vaucheray, trói chặt quý ông này lại đi!”

Anh chiếu ngọn đèn pin bỏ túi của mình lên gương mặt tên người hầu, cười thầm. “Hắn cũng chẳng phải là một quý ông bánh bao gì cho cam... Ngoài ra, người cũng không thể có một lương tâm trong sạch được, Léonard; như thế thì mới xứng với lão nghị sĩ Daubrecq...! Xong chưa, Vaucheray? Ta không muốn nấn ná ở đây thêm nữa đâu!”

“Không còn nguy hiểm nữa đâu, ông chủ.” Gilbert nói.

“Ôi, thế sao?... Vậy là cậu nghĩ chẳng ma nào nghe thấy tiếng súng à?...”

“Hoàn toàn không thể nào.”

“Sao cũng được, chúng ta phải cảnh giác hơn. Vaucheray, cầm lấy đèn rồi lên gác đi.”

Anh túm lấy cánh tay Gilbert, khi kéo y xuống tầng trệt, anh nói: “Đồ ngu! Cậu điều tra như thế đấy hả? Thấy ta nghi ngờ chuẩn chưa?”

“Thôi mà, ông chủ, làm sao tôi biết được hắn tự dưng đổi ý quay về nhà ăn tối chứ.”

“Người ta phải biết hết mọi chuyện khi có vinh dự đột nhập vào nhà người khác. Đồ đần! Ta sẽ nhớ về cậu và Vaucheray... là hai

thăng ngu!...”

Hình ảnh đồ đạc nội thất ở tầng trệt khiến Lupin ngóai giận, anh bắt đầu công việc thống kê với vẻ sung sướng của một nhà sưu tập muốn tự đả mình mấy tác phẩm nghệ thuật.

“Chúa ơi! Tuy ít thôi nhưng nhiều đây đúng là cực phẩm! Đúng là tên dân biểu này cũng có khiếu thẩm mỹ thật đấy. Bốn chiếc xô pha hiệu Aubusson... Một cái bàn làm việc ký tên Percier-Fontaine, ta dám cá luôn... Hai ngọn đèn treo của Gouttières... Một bức tranh sơn dầu chính hiệu của Fragonard và một bức chân dung sao chép của Nattier mà bất kỳ tay triệu phú người Mỹ nào cũng khao khát được sở hữu; tóm lại, cả một gia tài... Thế mà những kẻ keo kiệt còn giả vờ rằng chúng toàn là đồ giả chứ. Mẹ kiếp bọn chúng, tại sao bọn chúng không làm như ta làm chứ? Nhìn quanh đây mà xem!”

Theo mệnh lệnh và hướng dẫn của Lupin, Gilbert và Vaucheray ngay lập tức mang đi những món đồ công kênh trước. Con thuyền thứ nhất đã đầy trong có nửa tiếng, tất cả đồng ý rằng Grogard và Le Ballu nên chèo thuyền đi trước và bắt đầu chất hàng lên ô tô.

Lupin trông chừng cho họ mang đi. Khi quay vào nhà, lúc đi qua tiền sảnh, anh giật bản mình khi nghe thấy một giọng nói trong nhà bếp. Anh bước vào thì thấy Léonard đang nằm sấp, hoàn toàn chỉ có một mình, hai bàn tay bị trói quặt sau lưng.

“Ra là nhà người đang rên rĩ à, kẻ nịnh hót bí mật của ta? Đừng có lo, sắp xong rồi. Chỉ là nếu người tạo nhiều tiếng ồn quá, thì bọn ta sẽ buộc phải dùng những biện pháp mạnh hơn... Người có thích ăn lê không? Bọn ta có thể lấy cho người một quả, người biết đấy, người sẽ ghen cho mà xem!...”

Khi đi lên gác, một lần nữa anh lại nghe thấy âm thanh đó, nên dừng lại lắng nghe, anh nghe đúng những từ này, được thốt ra bằng giọng khàn khàn, rên rĩ, không nghi ngờ gì nữa, nó phát ra từ nhà bếp.

“Cứu tôi với!... Quân giết người!... Cứu!... Tôi sẽ bị giết mất!... Báo cảnh sát đi!”

“Thằng cha này đúng là mất trí rồi!” Lupin lầm bầm. “Lạy Chúa!... Quấy rầy cảnh sát vào lúc chín giờ tối, ý tưởng kỳ ghê!”

Anh lại bắt tay vào việc, nó lâu la hơn anh dự tính, vì họ phát hiện ra tất cả các loại trang sức lặt vặt nằm trong các tủ chè quý giá đến không thể rời mắt, mặt khác, Vaucheray và Gilbert đang tiến hành sục sạo, tìm kiếm hết sức tỉ mỉ đến nỗi khiến anh kinh ngạc.

Cuối cùng anh dần mất kiên nhẫn.

“Thôi đủ rồi!” Anh nói. “Đừng vì mấy cái món kỳ quặc kia mà làm hỏng việc của chúng ta và bắt xe phải đợi thêm. Ta xuống thuyền đây.”

Lúc này tất cả đã ra đến mặt nước, Lupin bước xuống các bậc thềm. Gilbert kéo anh lại.

“Ông chủ, bọn tôi muốn xem xét thêm năm phút nữa thôi, không lâu đâu.”

“Tìm cái gì nữa, mẹ kiếp?”

“Là thế này, bọn tôi được nghe kể về một hòm đựng thánh tích cũ, một thứ đẹp...”

“Cái gì cơ?”

“Bọn tôi vẫn chưa tìm thấy nó. Và tôi đang nghĩ... Bên trong nhà bếp có một cái tủ chè với ổ khóa to đùng... Ngài xem, bọn tôi không thể...” Y quay ngoắt bước vào căn biệt thự, Vaucheray cũng chạy theo.

“Hai người có mười phút, hơn một giây cũng không được!” Lupin kêu lên. “Mười phút thôi và ta sẽ đi trước đây.”

Nhưng mười phút trôi qua và anh vẫn đứng đợi. Anh xem đồng hồ.

“Chín giờ mười lăm.” Anh tự nhủ. “Đúng là điên rồ.”

Anh cũng nhớ lại suốt thời gian mang vác các thứ ra ngoài, Gilbert và Vaucheray đã hành xử rất lạ lùng, không ngừng đi sát nhau và rõ ràng cảnh giác với nhau. Có thể xảy ra chuyện gì được nhỉ?

Lupin quay vào nhà một cách máy móc, bị thúc giục bởi một cảm giác lo âu không thể lý giải; và đúng lúc này, anh nghe thấy một âm

thanh trầm đục vang lên ở phía xa, theo hướng Enghien, dường như nó đang đến gần hơn... Mọi người đang đi dạo xung quanh, thế nào...

Anh huýt sáo rồi bước đến cổng chính, liếc mắt xuống đại lộ. Nhưng ngay khi anh đang mở cổng, một tiếng súng bỗng vang lên, theo sau là tiếng thét đau đớn. Anh vùng chạy ra phía sau nhà, phóng vút lên các bậc thềm rồi lao vào phòng ăn.

"Mẹ kiếp, hai người đang làm cái gì thế hả?"

Gilbert và Vaucheray đang điên cuồng ôm chặt lấy nhau, lăn lộn trên sàn nhà, thốt ra những tiếng gào thét phẫn nộ. Quần áo họ thấm đầy máu. Lupin lao vào giữa tách hai tên ra. Nhưng Gilbert đã kịp quật ngã đối thủ và giằng được khỏi tay tên kia một thứ mà Lupin còn chẳng kịp nhìn. Còn Vaucheray thì đã ngất đi do bị mất máu từ vết thương trên vai.

"Ai làm gã bị thương vậy? Phải cậu không, Gilbert?" Lupin tức giận hỏi.

"Không phải, là Léonard."

"Léonard? Sao có thể, hắn đang bị trói cơ mà!"

"Hắn đã cởi được dây trói và tóm lấy khẩu súng ngắn."

"Thằng chó! Hắn đâu rồi?"

Lupin vớ lấy ngọn đèn rồi bước vào nhà bếp.

Tên người hầu kia đang nằm ngửa, hai cánh tay dang rộng, một con dao găm cắm ngập vào cổ họng hắn, gương mặt hắn bầm tím. Một dòng máu đỏ ối chảy nhỏ giọt xuống từ miệng hắn.

"A!" Lupin thở gấp sau khi xem xét hắn. "Hắn chết rồi!"

"Ngài nghĩ vậy sao?... Ngài nghĩ vậy sao?" Gilbert lắp bắp, giọng run rẩy.

"Ta nói hắn chết rồi."

"Đó là Vaucheray... chính Vaucheray đã làm thế..." Tái nhợt vì giận dữ, Lupin tóm chặt lấy y.

"Là Vaucheray đúng không?... Cả cậu nữa, thằng dê tiện này, vì cậu cũng ở đó, thế mà không chặn gã lại! Máu! Máu! Cậu biết ta không cho phép chuyện đó... Chà, nhờ cậu thu thập tin tức đúng là

sai lầm lớn nhất của ta, những chiến hữu tốt ạ... Các người sẽ phải trả giá cho thiệt hại này! Cả cậu cũng không thoát khỏi sự trừng phạt đâu... Chờ gặp máy chém đi!" Anh lắc người y thật mạnh. "Là chuyện gì? Tại sao gã giết hắn?"

"Ông ta muốn lục túi quần tên kia tìm chìa khóa mở tủ chè. Khi cúi xuống người hắn thì ông ta thấy dây trói hai tay hắn đã lỏng ra rồi. Nên ông ta hoảng lên... rút dao đâm liền..."

"Thế còn tiếng súng?"

"Đó là Léonard... trong tay hắn có súng ngắn... hắn vẫn còn đủ sức nhắm bắn trước khi chết..."

"Còn chìa khóa tủ chè?"

"Vaucheray cầm rồi..."

"Gã có mở tủ không? Gã có tìm được thứ mình cần không?"

"Có!"

"Và cậu muốn cướp cái thứ ấy của gã. Cái thứ ấy là gì hả? Bình đựng thánh tích à? Không, nó quá nhỏ, không thể là cái bình được... Vậy thì nó là cái gì? Trả lời ta đi!..."

Từ sự im lặng của Gilbert lần biểu hiện quyết tâm trên gương mặt y, Lupin biết mình sẽ không có được câu trả lời. Phác một cử chỉ đe dọa, anh gằn giọng: "Ta sẽ khiến cậu phải nói, anh bạn ạ. Chắc chắn như tên ta là Lupin, cậu sẽ phải nói ra thôi. Nhưng trong lúc này, chúng ta phải tính bài chuẩn đã. Nào, giúp ta! Chúng ta phải mang Vaucheray xuống thuyền..."

Họ quay vào phòng ăn và Gilbert đang định cúi xuống tên bị thương thì Lupin ngăn lại. "Nghe đi!"

Cả hai trao nhau cái nhìn hốt hoảng... Ai đó đang nói chuyện trong nhà bếp... một giọng nói rất trầm, lạ lẫm và rất xa xôi... Tuy nhiên, cả hai đã chắc chắn không có ai trong phòng, không có ai hết ngoài kẻ đã chết, đang nằm trên sàn như một đường nét đen ngòm.

Nhưng giọng nói lại vang lên, không ngừng nối tiếp nhau, lúc thì the thé, lúc thì như bị nghẹt, lúc thì nhỏ tí, lúc thì lấp bắp, lúc lại la hét, sợ hãi. Những lời nói phát ra không rõ ràng, những âm tiết ngắt quãng.

Lupin cảm thấy đỉnh đầu mình ướt đầm mồ hôi. Cái giọng nói rời rạc, bí ẩn như giọng nói vọng lên từ dưới mồ này là gì?

Anh quỳ xuống cạnh tên người hầu. Giọng nói chợt im bặt rồi lại vang lên.

“Rọi đèn vào đây.” Anh nói với Gilbert.

Anh hơi rùng mình, run rẩy, không thể khống chế thần kinh căng thẳng của mình, vì không còn nghi ngờ gì nữa: Khi Gilbert tháo cái chụp đèn khỏi ngọn đèn, Lupin nhận ra giọng nói phát ra từ chính xác chết, từ cái thân hình bất động vô hồn kia, dòng máu rỉ ra từ khóe miệng không hề nhúc nhích.

“Ông chủ, tôi run quá.” Gilbert lắp bắp.

Một lần nữa vẫn giọng nói ấy, vẫn là tiếng thì thầm như bị nghẹt.

Bỗng Lupin phá lên cười, tóm lấy cái xác kéo sang một bên.

“Chính xác!” Anh nói, bắt gặp hình ảnh một đồ vật làm bằng kim loại bóng. “Chính xác! Ra thế... Chà, nghe ta nói đây, bọn mình mất khối thời gian rồi đấy!”

Nằm trên sàn nơi anh vừa phát hiện ra là ống nghe của một chiếc điện thoại, sợi dây điện thoại được nối với một cỗ máy gắn tường, có chiều cao đúng tầm người.

Lupin áp ống nghe lên tai. Tiếng ồn bắt đầu vang lên ngay lập tức, nhưng lẫn lộn nhiều âm thanh khác, được tạo nên từ những cuộc gọi khác nhau, những tiếng kêu, những tiếng khóc lẫn lộn của một số người đang hỏi nhau cùng một lúc.

“Anh có đó không?... Anh ta không trả lời. Thật tệ... Chắc chúng giết anh ta rồi. Chuyện gì thế?... Can đảm lên! Đội ứng cứu đang trên đường đến... cảnh sát... những người lính...”

“Khốn kiếp!” Lupin nói, buông rơi ống nghe.

Thực tế hiện ra trước mắt anh với hình ảnh khủng khiếp. Ngay từ đầu, trong khi những đồ vật trên gác đang được chuyển đi, vì dây trói có phần lỏng lẻo, Léonard đã cố gắng đứng dậy, nhắc ống nghe ra khỏi móc, có thể là dùng răng, thả rơi nó xuống sàn rồi phát đi lời kêu gọi hỗ trợ đến tổng đài Enghien.

Sau khi chiếc thuyền thứ nhất vừa rời đi, thì đây là những lời mà Lupin thoáng nghe thấy: *"Cứu tôi với!... Kẻ giết người!... Tôi sẽ bị giết mất!"*

Và đây là câu trả lời cho cuộc gọi đó. Cảnh sát đang lao nhanh đến hiện trường. Lupin nhớ lại những âm thanh mình đã nghe thấy từ khu vườn, bốn hoặc năm phút trước là cùng.

"Cảnh sát! Nhanh chân lên!" Anh hét lên, phóng vào phòng ăn.

"Còn Vaucheray thì sao?" Gilbert hỏi.

"Xin lỗi, không giúp được nữa đâu!"

Nhưng Vaucheray, tỉnh dậy sau khi ngất lịm, đã van xin khi anh đi qua: "Ông chủ, xin đừng bỏ rơi tôi thế này!"

Lupin dừng lại, bất chấp nguy hiểm, anh đang ghé vai nâng kẻ bị thương dậy với sự giúp sức của Gilbert thì từ bên ngoài vang lên tiếng ầm ĩ chói tai.

"Quá muộn rồi!" Anh nói.

Vào lúc đó, những cú đấm làm rung chuyển cánh cửa ra vào phía sau nhà. Anh chạy tới những bậc thềm ngoài mặt tiền: Một số người đã lao tới lối rẽ ngoặt phía góc nhà. Anh có thể cố xoay sở chạy nhanh hơn họ, cùng Gilbert, tới được phía bờ hồ. Nhưng cơ hội nào giúp anh có thể thoát được dưới làn đạn của kẻ địch?

Anh khóa cửa và cài chốt lại

"Chúng ta bị bao vây rồi... thế là xong." Gilbert nói lấp bắp.

"Im mồm đi!" Lupin quát.

"Nhưng họ đã thấy chúng ta rồi, ông chủ. Đó, họ đang gõ cửa kia."

"Câm mồm!" Lupin nhắc lại. "Không nói gì hết. Không cử động."

Chính anh cũng tỏ ra bình thản, vẻ mặt tuyệt đối bình tĩnh và đáng điệu trầm tư suy nghĩ như thể anh có đầy đủ thời gian mình cần để xem xét tình thế khó khăn từ mọi góc độ. Anh đang ở vào một trong những giây phút mà anh gọi là "những khoảnh khắc sinh tồn tốt đỉnh", bản thân những khoảnh khắc này thôi cũng đủ khiến cuộc sống trở nên giá trị và xứng đáng. Vào những lúc thế này, ngay cả khi đối mặt với nguy hiểm, anh cũng luôn luôn bắt đầu bằng cách

tự đếm, một cách chậm rãi “Một... Hai... Ba... Bốn... Năm... Sáu...” cho đến khi nhịp đập trái tim anh trở nên bình thường và đều đặn. Tiếp theo và chỉ đến lúc đó, anh mới suy nghĩ điên cuồng, bằng sự sáng suốt và bằng trực giác bén nhạy về tất cả các khả năng! Tất cả những tình huống rắc rối hiện rõ trong tâm trí. Anh tiên đoán trước mọi thứ. Anh thâm nhập vào mình mọi thứ. Những giải pháp anh đưa ra đều logic và chắc chắn.

Sau ba mươi hoặc bốn mươi giây, khi những người bên ngoài đang đâm thình thình vào cửa và bẻ khóa, anh nói với đồng bọn: “Đi theo ta!”

Quay vào phòng ăn, anh nhẹ nhàng mở khung kính trượt và kéo tấm rèm Venice của ô cửa sổ bên cạnh ra. Mọi người đang đi lại, nháy xuống dưới là điều không thể.

Ngay sau đó, anh bắt đầu thét lên bằng tất cả sức mình, giọng như đứt hơi: “Lối này!... Cứu tôi với!... Tôi bắt được chúng rồi!... Lối này!”

Anh chĩa khẩu súng ngắn bắn liên hai phát lên ngọn cây. Rồi quay lại với Vaucheray, anh cúi xuống lấy máu trên người gã bôi khắp mặt và hai bàn tay mình. Cuối cùng quay lại với Gilbert, anh túm chặt lấy hai vai y vật xuống sàn. y

“Ông chủ định làm gì vậy? Hay họ làm sao chứ!”

“Cứ để ta làm gì thì làm đi.” Lupin nói, cổ tình nhấn mạnh từng từ như thể ra lệnh. “Ta sẽ trả lời hết mọi thứ... Ta sẽ trả lời thay cho cả hai người các cậu... Cứ kệ ta làm những gì ta muốn... Ta sẽ cứu cả hai người các cậu ra tù... Nhưng ta chỉ làm được thế nếu ta không bị tóm.”

Những tiếng kêu phẫn khích truyền qua ô cửa sổ mở. “Lối này!” Anh hét lên. “Tôi bắt được chúng rồi! Cứu tôi với!”

Rồi lặng lẽ, bằng một lời thì thầm, anh nói: “Hãy suy nghĩ một lúc đi... Cậu có gì muốn nói với ta không?... Thứ gì đó có thể hữu ích cho cả lũ bọn mình.”

Gilbert quá sửng sốt nên không hiểu được kế hoạch của Lupin, y tức tối vùng vẫy. Vaucheray lại tỏ ra thông minh hơn; vả lại, vì vết thương nên gã đã từ bỏ mọi hy vọng trốn thoát, gã càu nhàu: “Cứ

mặc ông chủ xoay sở đi, chẳng ngu!... Việc ông chủ thoát được chẳng phải là tuyệt sao?"

Bỗng Lupin nhớ tới món đồ mà Gilbert bỏ tọt vào túi y sau khi giật lại từ tay Vaucheray. Giờ thì đến lượt anh muốn lấy nó.

"Không, không phải nó! Chẳng nào tôi biết thì không được!" Gilbert gầm gừ, cố gắng vùng thoát ra.

Lupin lại ghì y xuống sàn. Nhưng có hai người đàn ông bỗng nhô đầu lên ngoài cửa sổ; Gilbert đành nhượng bộ trao cái vật ấy cho Lupin, anh bỏ tọt vào túi luôn mà chẳng buồn nhìn, y thì thầm: "Đây nhé, ông chủ... Tôi sẽ giải thích. Ông chủ có thể chắc chắn rằng..."

Y không kịp nói hết câu... Hai viên cảnh sát cùng đám lính và đám đông những người khác bước vào qua từng cánh cửa trước, từng ô cửa sổ nhằm trợ giúp cho Lupin.

Ngay lập tức Gilbert bị tóm chặt, Lupin buông tay ra.

"Rất mừng rằng các ngài đã đến." Anh nói. "Thằng khốn này gây cho tôi rắc rối. Tôi bắn bị thương tên kia rồi, còn tên này thì..."

Viên cảnh sát hỏi anh, giọng gấp gáp: "Ngài có trông thấy cậu người hầu không? Chúng đã giết cậu ta chưa?"

"Tôi không biết." Anh đáp.

"Ngài không biết ư?..."

"Trời ạ, tôi đến đây cùng các ngài từ Enghien, khi nghe tin về vụ giết người! Chỉ là trong khi các ngài vòng qua bên trái nhà, tôi lại vòng sang bên phải. Có một ô cửa sổ mở. Nên tôi đã trèo qua cửa sổ đúng lúc hai tên lưu manh này chuẩn bị nhảy xuống. Tôi đã bắn vào tên này." Anh chỉ tay vào Vaucheray. "Rồi không chế tên này."

Làm sao anh có thể bị nghi ngờ được chứ? Khắp người anh đầy máu me. Anh đã bàn giao những kẻ giết tay người hầu. Nửa cơ sở người chứng kiến kết cục của trận đánh hào hùng mà anh đã xả thân. Ngoài ra, tiếng huyền não quá lớn khiến chẳng ai còn tinh thần mà tranh cãi hoặc phí thời gian giải đáp những nghi ngờ. Khi sự hỗn loạn ban đầu lên đến đỉnh điểm, người dân sống gần đó đã vây kín căn biệt thự. Tất cả họ đều như mất trí. Họ chạy đến khắp mọi nơi, chạy lên gác, chạy xuống nhà, xuống từng căn hầm ngầm. Họ hỏi

nhau những câu hỏi, chửi mắng rồi la hét; chẳng có ai nghĩ tới việc kiểm tra những lời khai nghe có vẻ rất đáng tin cậy của Lupin.

Tuy nhiên, việc phát hiện ra xác chết trong nhà bếp khiến viên cầm phải cho thấy trách nhiệm của mình. Ông ta ra các mệnh lệnh, khám xét toàn bộ ngôi nhà và sai phái các viên cảnh sát ra gác cổng không cho phép bất kỳ ai ra vào. Tiếp theo, không phút chậm trễ, ông ta xem xét hiện trường và bắt đầu hỏi han. Vaucheray nói ra tên mình; Gibert không chịu nói ra tên họ, viên cố rằng y sẽ chỉ nói nếu có mặt luật sư. Tuy nhiên, khi y bị buộc tội là kẻ giết người, y lại trở mặt tố ngược Vaucheray, y tự bào chữa cho mình bằng cách tố cáo người khác; thế là cả hai tên la hét om sòm cùng một lúc, rõ ràng tên nào cũng chỉ muốn viên cầm chú ý tới mình. Khi ông ta quay sang Lupin, đề nghị anh cung cấp bằng chứng, ông ta không thấy kẻ xa lạ kia đâu nữa.

Không chút nghi ngờ, ông ta nói với một trong các viên cảnh sát: “Đi bảo quý ông ấy rằng tôi muốn hỏi anh ta vài câu.”

Họ đổ đi tìm quý ông đó. Ai đó trông thấy anh ta đứng trên bậc thềm, đang hút thuốc. Ai đó lại thấy anh ta đã tặng cho một nhóm binh lính mấy điếu thuốc và đi dạo về phía mặt hồ, nhắn lại rằng nếu có ai tìm thì nhớ gọi anh ta.

Họ gọi anh ta, không thấy ai trả lời.

Nhưng một tay lính chạy lên. Quý ông kia vừa xuống thuyền và đang hồi hả chèo đi càng nhanh càng tốt. Viên cầm nhìn Gilbert và hiểu mình đã bị lừa.

“Chặn hẵn lại!” Ông ta quát. “Bắn cũng được! Hẳn là đồng phạm!...”

Bản thân ông ta cũng lao ra ngoài, đi theo là hai cảnh sát nữa, trong khi những người khác ở lại canh giữ hai tù nhân. Khi ra tới bờ hồ, ông ta trông thấy quý ông kia cách một trăm thước, đang ngả mũ chào ông ta trong bóng tối nhá nhem.

Một trong các viên cảnh sát không suy nghĩ, rút súng ngắn ra và bắn.

Những từ ngữ văng vẳng theo gió truyền khắp mặt nước. Quý ông kia đang vừa chèo vừa hát:

Lướt nào, chiếc thuyền bé nhỏ

Bập bênh, trong bóng tối mờ...

Nhưng viên cầm chốt thấy con thuyền nhỏ được cột vào bến tàu ở ngôi nhà gần đó. Ông ta trèo qua hàng rào ngăn cách hai khu vườn, sau khi ra lệnh cho quân lính trông chừng hai bên bờ hồ và bắt giữ kẻ đào tẩu nếu anh ta cho thuyền cập bờ, viên cầm cùng hai cảnh sát lên đường đuổi theo Lupin.

Việc này không phải khó, vì họ có thể theo dõi sự di chuyển của anh dưới ánh trăng không bao giờ tắt, họ thấy anh đang cố gắng băng qua mặt hồ bằng cách vòng sang bên phải - cũng tức là, tiến về phía ngôi làng Saint-Gratien. Và lại, viên cầm đã sớm hiểu rằng, với sự hỗ trợ của các cảnh sát và có lẽ nhờ thuyền của ông ta nhẹ hơn nhiều, ông ta sẽ nhanh chóng đuổi sát con thuyền kia. Trong có mười phút, ông ta đã rút ngắn khoảng cách xuống còn một nửa.

“Thế chứ!” Ông ta kêu lên. “Thậm chí chúng ta còn chẳng cần nhờ đến lính để ngăn chặn hắn lên bờ. Ta rất muốn biết thằng cha này là ai. Hắn rất tài giỏi, không nghi ngờ gì!”

Chuyện khôi hài là khoảng cách giờ đây đang giảm xuống một cách lạ thường, như thể kẻ đào tẩu đã nản lòng vì nhận ra có trốn chạy cũng vô ích. Các cảnh sát nỗ lực gấp đôi bình thường. Con thuyền rẽ nước lao vun vút. Chỉ còn cách nhiều lắm một trăm thước nữa là họ sẽ tóm được kẻ kia.

“Đứng lại!” Viên cầm quát.

Kẻ thù với cái dáng khom khom họ có thể nhận ra trên thuyền, không nhúc nhích nữa. Hai mái chèo trôi bồng bênh theo chiều nước. Sự tĩnh lặng bất động này báo hiệu chuyện chẳng lành. Một tên lưu manh cỡ ấy có thể dễ dàng nằm chờ những kẻ thù của mình, đặt cả tính mạng vào trò may rủi, thậm chí hắn có thể bắn chết họ trước khi họ kịp tấn công hắn.

“Đầu hàng đi!” Viên cầm hét lên.

Vào lúc ấy bầu trời tối đen. Cả ba người nằm rạp xuống lòng thuyền, vì họ nghĩ rằng mình nhận ra một dấu hiệu đe dọa.

Thuyền của họ nhờ sức đẩy của nước đang tiến gần tới chiếc thuyền kia.

Viên cầm lâu bầu: “Chúng ta sẽ không để mình bị bắn tĩa. Cùng bắn hấn đi. Sấn sàng chưa?” Nói rồi ông ta hét tướng lên một lần nữa: “Đầu hàng đi... bằng không...!”

Không trả lời.

Kẻ địch không nhúc nhích.

“Đầu hàng đi!... Giơ tay lên!... Người không chịu à?... Quá tệ cho người... Ta sẽ đếm... Một... Hai...”

Các cảnh sát không buồn đợi lệnh phát ra nữa. Họ nổ súng, và một lần nữa cúi rạp xuống hai mái chèo, khiến con thuyền chịu một lực đẩy mạnh đến nỗi lướt tới đích chỉ sau vài nhịp chèo.

Viên cầm súng lăm lăm trong tay, sẵn sàng khai hỏa ngay khi nhìn thấy một cử động nhỏ nhất. Ông ta giơ tay lên.

“Nếu người cử động, ta sẽ bắn vỡ sọ!”

Nhưng kẻ địch không hề cử động một tí nào hết; rồi khi con thuyền bập bênh và hai cảnh sát, tay buông mái chèo, sẵn sàng cho cuộc tấn công dữ dội, thì viên cầm đã hiểu ra lý do của thái độ bị động này: Chẳng có ma nào trên thuyền hết. Kẻ địch đã sống mất bằng cách nhảy xuống hồ bơi đi, bỏ lại cho kẻ thắng cuộc một số lượng nhất định những món đồ ăn cắp được, nằm chắt đồng và được ngụy trang bằng áo jacket và cái mũ quả dưa, mà vào lúc bức thiết, trong cảnh tranh tối tranh sáng, có thể bị nhận nhầm là hình dáng một người.

Họ bật diêm và xem xét đồng quần áo bị vớt lại của kẻ thù. Không hề có tên họ viết tắt nào ghi trên chiếc mũ. Cũng không có giấy tờ hay cuốn sổ tay nào trong áo jacket. Tuy nhiên, họ đã phát hiện ra một thứ sẽ khiến vụ này trở nên nổi tiếng và có ảnh hưởng khủng khiếp đến số phận của Gilbert và Vaucheray: Trong một bên túi áo là tấm danh thiếp mà kẻ đào tẩu đã bỏ lại... Tấm danh thiếp của Arsène Lupin.

Gần như cũng đúng lúc này, trong khi cảnh sát đang kéo chiếc thuyền nhẹ phía sau, tiếp tục cuộc tìm kiếm trong vô vọng, trong khi những anh lính đứng rải khắp bờ hồ, căng mắt ra cố gắng theo dõi, lòng khắp khởi hy vọng sẽ có một màn thủy chiến, thì Arsène Lupin

nói trên đã lặng lẽ lên bờ tại đúng cái nơi mà anh vừa rời đi hai tiếng trước.

Ở đó chờ anh là hai tên đồng lõa khác, Grognard và Le Ballu. Anh ném cho họ vài lời giải thích, rồi nhảy vào trong xe, ngồi giữa đồng ghế bành và những món đồ giá trị của viên nghị sĩ Daubrecq, mặc vào bộ đồ lông thú của lão rồi phóng xe đi, trên những con đường hoang vắng, đến căn nhà kho của mình tại Neuilly và bỏ xe lại đây. Một chiếc taxi đưa anh quay về Paris rồi thả anh xuống tại nhà thờ Saint-Philippedu-Roule, cách không xa phố Matignon, anh có một căn hộ trên tầng xép mà không một ai ngoài Gilbert biết tại đây, một căn hộ với lối vào riêng.

Anh rất mừng khi được cởi bỏ quần áo và tắm rửa; vì dù cho có trắng kiện đến đâu, lúc này anh cũng cảm thấy xương cốt rã rời. Khi ngả lưng xuống giường, anh dốc hết mọi thứ trong túi mình ra, như thường lệ, đặt lên mặt lò sưởi. Phải đến lúc ấy anh mới nhận ra, gần cuốn sổ tay và chùm chìa khóa của mình là cái vật mà Gilbert đã dúi vào tay anh trong phút chót.

Và anh rất đổi kinh ngạc. Đó là một chiếc nút chai, chiếc nút chai pha lê nhỏ bé, như mấy chiếc nút chai trên giá đựng rượu. Và chiếc nút chai pha lê này chẳng có gì đặc biệt cả. Chi tiết đẹp nhất Lupin quan sát được là cái núm, có rất nhiều mặt, được mạ vàng ngay dưới vết lõm. Nhưng thực ra mà nói, vẻ đẹp của chi tiết này chẳng đặc biệt đến mức khiến anh chú ý.

“Cái mảnh thủy tinh mà Gilbert và Vaucheray quyết tâm tìm kiếm đến cùng đây sao!” Anh tự nhủ. “Chỉ vì thứ này mà chúng đã giết chết tên người hầu, xông vào đánh nhau, phí mất bao thời gian, đổi mặt với nguy cơ vào tù... ra tòa... rồi bị tử hình sao!...”

Không muốn tìm hiểu sâu thêm vấn đề này vì quá mệt mỏi, cho dù thấy thú vị, anh bỏ cái nút chai lên trên bệ lò sưởi rồi đi ngủ.

Anh gặp ác mộng. Gilbert và Vaucheray đang quỳ trên sàn gạch trong xà lim của họ, điên dại vươn tay ra với anh và khiếp đảm rít lên: “Cứu tôi với!... Cứu tôi với!”

Nhưng bất chấp nỗ lực đến thế nào, anh vẫn không thể nhúc nhích. Bản thân anh đang bị trói bởi những sợi dây vô hình. Anh run

rầy, bị ám ảnh bởi hình ảnh gớm ghiếc. Anh ngăm nhìn những nghi lễ chuẩn bị ảm đạm, nghi lễ cắt tóc và cổ áo sơ mi của kẻ bị xử tội, đầy bi kịch đau khổ.

“Lạy Chúa!” Anh nói khi thức dậy sau một chuỗi ác mộng. “Có rất nhiều điều gở! Cũng may, chúng ta không phải là những kẻ yếu bóng vía. Bằng không....!” Anh dừng lại trong giây lát rồi nói thêm: “Trong chuyện này, chúng ta có một lá bùa, dựa vào hành vi của Gilbert và Vaucheray. Với sự hỗ trợ của Lupin, sẽ là đủ để đẩy lùi vận rủi và bảo đảm chiến thắng của chính nghĩa. Giờ thì cùng xem xét cái nút chai pha lê kia nào!”

Anh nhảy xuống giường định cầm lấy nó xem xét cho kĩ lưỡng hơn. Bỗng anh thốt lên một tiếng. Cái nút chai pha lê đã biến mất...

CHƯƠNG II: CHÍN TRỪ TÁM CÒN MỘT

Bất chấp mối quan hệ hữu nghị giữa tôi với Lupin và nhiều bằng chứng tang bặc về sự tự tin của mình mà anh đã cho tôi thấy, có một chuyện mà tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi, đó là băng nhóm của anh hình thành như thế nào.

Sự tồn tại của băng nhóm đó là sự thật không cần bàn cãi. Những cuộc phiêu lưu nhất định có thể chỉ được giải thích bằng vô số hành động tận tụy dâng hiến, những nỗ lực mạnh mẽ không thể bị đánh bại và những vụ án vô cùng phức tạp, cho thấy rất nhiều thể lực chỉ nghe lời một ý chí mạnh mẽ duy nhất. Nhưng cái ý chí ấy đã nỗ lực ra sao? Thông qua những kẻ trung gian nào, thông qua những kẻ thuộc hạ nào? Điều này thì tôi không biết. Lupin rất giỏi giữ bí mật; nói cách khác, những bí mật mà Lupin đã lựa chọn để giữ kín thì không thể lần ra được.

Giả thiết duy nhất mà tôi có thể cho phép mình nghĩ tới, đó là theo tôi, băng nhóm này có số lượng thành viên giới hạn cho nên nó càng ghê gớm hơn nữa, liên tiếp hoàn chỉnh và mở rộng lực lượng nhờ bổ sung các thành phần tự do, những thành viên theo thời vụ, tuyển mộ từ khắp các tầng lớp xã hội đến từ khắp nơi trên thế giới, những kẻ thừa hành dưới trướng một thể lực, mà trong nhiều trường hợp, họ còn chẳng biết tới. Những bạn bè, những thành viên cốt cán, những bầy tôi trung thành - đảm nhận vai trò dẫn dắt dưới sự chỉ huy trực tiếp của Lupin - như những trung gian giữa các thành viên nhóm hai và ông chủ.

Gilbert và Vaucheray rõ ràng thuộc biên chế nhóm chính. Đó là lý do tại sao luật pháp rất nghiêm ngặt với họ. Lần đầu tiên luật pháp tóm được hai kẻ đồng phạm của Lupin - đích xác luôn, không bàn

cãi gì nữa - bọn họ lại còn phạm tội giết người. Nếu vụ giết người này có chuẩn bị từ trước, nếu lời buộc tội cố ý giết người có thể được hỗ trợ bởi bằng chứng rõ ràng, thì đồng nghĩa với lên đoạn đầu đài. Giờ ít nhất cũng đã có được một bằng chứng chắc chắn, chính là tiếng kêu cầu cứu mà Léonard đã gửi qua điện thoại vài phút trước khi chết: *"Cứu tôi với!... Quân giết người!... Tôi sẽ bị giết mất!..."*

Lời kêu cứu thảm thiết ấy có hai người nghe thấy, người trực điện thoại và bạn của anh ta, họ đã thề rằng mình nói thật. Và sau lời kêu cứu ấy thì viên cảnh sát, người ngay lập tức được báo tin, đã tiến thẳng đến biệt thự Marie-Thérèse, đi cùng ông ta là các cảnh sát và một số quân nhân đang không làm nhiệm vụ.

Lupin đã nhận thức rất rõ ràng mối nguy hiểm ngay từ đầu. Cuộc chiến đấu ác liệt giữa anh với giới thượng lưu đang bước vào một chương mới mẻ và kinh hoàng. Thần may mắn đang quay lưng lại với anh. Đây không còn là vấn đề tấn công người khác nữa, mà là tự vệ và cứu lấy hai chiến hữu ruột khỏi cảnh rơi đầu.

Một bản ghi nhớ nhỏ mà tôi đã sao lại từ một trong các cuốn sổ anh thường xuyên ghi vội, tóm tắt lại các vấn đề khiến anh bận tâm sẽ cho chúng ta thấy não bộ anh vận hành như thế nào.

"Bắt đầu với một sự thật rõ ràng, đó là Gilbert và Vaucheray đã gài mình. Cái gọi là cuộc thám hiểm Enghien ấy, bề ngoài là đột nhập biệt thự Marie-Thérèse, nhưng nó ẩn chứa một mục đích bí mật. Mục đích này đã ám ảnh đầu óc họ suốt thời gian hành động; và thứ họ đang tìm, dưới gầm đồ đạc nội thất và trong các tủ chè, là một thứ và là thứ duy nhất: cái nút chai pha lê. Do đó nếu mình muốn hiểu rõ mọi chuyện, trước tiên mình phải hiểu tường tận điều này nghĩa là gì. Vì lý do bị giấu giếm nào đó, chắc chắn trong mắt họ miếng thủy tinh bí ẩn này có một giá trị không thể đo lường. Và không chỉ trong mắt họ, vì đêm qua kẻ nào đó đã rất liều lĩnh và thông minh tới nỗi đột nhập vào căn hộ của mình, cuồn cuộn tay mình cái vật bí ẩn ấy."

Vụ trộm mà chính anh là nạn nhân khiến Lupin trần trụi vì hiểu kỳ.

Hai nan đề khó giải đáp ngang nhau cùng xuất hiện trong tâm trí anh. Thứ nhất, vị khách bí ẩn đó là ai? Gilbert, kẻ luôn đánh giá cao sự tự tin của bản thân và hành xử như thể thư ký riêng của anh, là đứa duy nhất biết nơi ẩn náu của anh trên phố Matignon. Giờ thì Gilbert đang nằm trong tù. Liệu Lupin có nên cho rằng Gilbert đã phản bội anh và báo cho cảnh sát theo dõi anh không? Trong trường hợp đó, tại sao họ lại chỉ hài lòng khi lấy lại cái nút chai pha lê, thay vì bắt giữ anh, bắt giữ Lupin?

Nhưng còn một chuyện khác lạ hơn. Đúng là họ có khả năng phá cửa ra vào căn hộ của anh - và điều này anh buộc phải thừa nhận, cho dù không hề có dấu hiệu nào cho thấy điều đó - nhưng làm sao họ tiến vào phòng ngủ được? Anh đã vặn chìa khóa và khóa chốt như thường lệ, một thói quen mà anh không bao giờ quên vào mỗi buổi tối. Tuy nhiên, một sự thật không thể chối bỏ, cái nút chai pha lê đã biến mất mà ổ khóa hay cái chốt không hề bị đụng tới. Và cho dù Lupin luôn tự tin cho rằng mình có đôi tai rất thính, ngay cả khi ngủ say, nhưng đã không có một âm thanh nào đánh động anh!

Anh không tốn công sức thăm dò bí ẩn này nữa. Anh biết quá rõ những rắc rối này và hy vọng nó có thể được giải quyết nhờ chuỗi sự kiện sau đó. Nhưng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi và khó chịu, ngay lập tức anh khóa kín căn gác xép của mình ở phố Matignon lại, thề rằng sẽ không bao giờ đặt chân vào đây nữa.

Sau đó anh ép mình đi tìm cách liên lạc với Vaucheray hoặc Gilbert.

Ở đây, một nỗi thất vọng mới đang đợi chờ anh. Cả hai nơi, nhà tù Santé lẫn các tòa án, đều hiểu rõ tất cả mọi hình thức liên lạc giữa Lupin với các tù nhân phải bị ngăn chặn tuyệt đối, nên viên Cảnh sát trưởng đã đề ra rất nhiều biện pháp để phòng tỉ mỉ, ngay cả thuộc hạ cấp thấp nhất cũng phải tuân thủ chặt chẽ. Những cảnh sát viên đáng tin cậy, luôn luôn là thế, có nhiệm vụ theo dõi Gilbert và Vaucheray bất kể ngày đêm, không được rời mắt một phút nào.

Lúc này, Lupin hăng còn chưa bước lên đỉnh cao chói lọi trong sự nghiệp của anh, vị trí chánh mật thám, thế nên anh không thể viện đến tòa án nhằm đảm bảo cho việc thực thi các kế hoạch của mình. Sau mười lăm ngày nỗ lực không có kết quả, anh đành lòng khuất

phục. Anh làm thế với trái tim đầy bão tố và nỗi lo lắng ngày một tăng.

“Phần khó nhất của một phi vụ không phải khi kết thúc, mà là lúc bắt đầu.” Anh thường nói.

Trong hoàn cảnh này thì anh nên bắt đầu từ đâu? Anh nên đi theo con đường nào đây?

Những suy nghĩ của anh lại quay về lão nghị sĩ Daubrecq, chủ nhân ban đầu của cái nút chai pha lê, kẻ có khả năng hiểu rõ về tầm quan trọng của nó. Nói cách khác, làm thế nào Gilbert biết được quá trình di chuyển và lịch sinh hoạt của lão nghị sĩ Daubrecq? Y đã dùng cách nào để liên tục theo dõi lão? Ai đã kể cho y biết về nơi Daubrecq sẽ đến vào tối hôm đó? Tất cả đều là những câu hỏi thú vị để giải đáp.

Daubrecq đã chuyển về các dinh thự mùa đông của lão tại Paris sau vụ trộm tại biệt thự Marie-Thérèse, giờ lão đang ở tại nhà riêng, căn nhà nằm bên trái quảng trường Lamartine nhỏ mở ra một đầu đại lộ Victor-Hugo.

Trước tiên anh cải trang thành một quý ông luống tuổi với những mục đích riêng của mình, đang dạo chơi, tay cầm ba toong. Lupin dành thời gian dạo quanh khu, ngồi trên ghế dài tại quảng trường và đại lộ. Ngay ngày đầu tiên, một khám phá làm anh chú ý. Hai người đàn ông ăn mặc giống công nhân, nhưng cách hành xử cho thấy rõ ràng mục đích của họ, đang theo dõi ngôi nhà của lão nghị sĩ. Khi Daubrecq từ trong nhà đi ra, họ liền bám theo lão sát gót; khi lão quay về, họ lại lập tức bám theo sau. Đến tối, khi ánh đèn tắt, họ mới bỏ đi.

Đến lượt mình, Lupin theo dõi họ. Họ chính là các sĩ quan Sở Cảnh.

“Ồi trời!” Anh tự nhủ. “Đúng là ngoài mong đợi của mình. Vậy là cánh chim Daubrecq cũng bị theo dõi rồi sao?”

Nhưng đến ngày thứ tư, khi màn đêm buông xuống, có thêm sáu người nữa đến nhập hội với hai viên sĩ quan lúc trước, họ thì thầm trao đổi với nhau trong góc tối nhất trên quảng trường Lamartine. Trong số những người mới đến, Lupin cực kỳ kinh ngạc khi nhận ra,

qua hình dáng và điệu bộ, tay Prasville khét tiếng, từng làm luật sư biện hộ, vận động viên thể thao và nhà thám hiểm, giờ ông ta là nhân vật được ái mộ trong điện Élysée, và vì lý do bí ẩn nào đó, ông ta bị nhét vào Sở Cảnh làm thám trưởng, một bước thụt lùi so với vị trí văn phòng quận trưởng.

Bỗng Lupin nhớ ra: Hai năm trước, Prasville và lão nghị sĩ Daubrecq từng va chạm với nhau tại cung điện Palais Bourbon. Vụ này vào thời điểm ấy nổi như cồn. Chẳng ai biết nguyên nhân của nó. Cùng ngày hôm đó, Prasville đã phái tay chân của mình đến gặp Daubrecq, nhưng lão không nhận lời thách đấu.

Một thời gian ngắn sau đó, Prasville được bổ nhiệm làm thám trưởng.

“Lạ ghê, lạ ghê!” Lupin nói, anh vẫn đang đắm chìm suy nghĩ trong khi quan sát di biến động của Prasville.

Lúc bảy giờ tối, nhóm của Prasville lùi ra xa cách đó vài thước, theo hướng đến đại lộ Henri-Martin. Cánh cửa trước dẫn vào một khu vườn nhỏ bên tay phải ngôi nhà bật mở và Daubrecq xuất hiện. Hai viên thám tử liền bám theo sát gót, và khi lão bắt chuyến tàu phố Taitbout, họ cũng nhảy lên tàu bám theo sau.

Ngay lập tức, Prasville bước ngang qua quảng trường và rung chuông. Cổng vào khu vườn nằm giữa căn nhà và ngôi nhà nhỏ của người gác cổng. Bà già gác cổng bước đến mở cửa. Có một cuộc nói chuyện ngắn, sau đó Prasville với hai người đi cùng bước vào trong.

“Một cuộc khám nhà.” Lupin nói. “Bí mật và bất hợp pháp. Căn cứ theo những quy định nghiêm ngặt nhất về phép lịch sự, mình nên được mời mới phải. Sự hiện diện của mình là lẽ tất nhiên.”

Không phút chần chừ, anh bước tới ngôi nhà, cửa trước chưa đóng hẳn, đi qua trước mặt bà gác cổng vẫn còn đang nhìn ra ngoài, anh hỏi bằng giọng của một người đến muộn trong cuộc hẹn: “Các quý ông đã tới chưa?”

“Rồi ạ, ngài sẽ gặp họ trong phòng làm việc.”

Kế hoạch của anh rất đơn giản: Nếu bị ai đó bắt gặp, anh sẽ giả tảng như mình là người giao hàng. Nhưng chẳng cần thiết phải lo xa thế. Sau khi băng qua một hành lang trống, bước vào phòng ăn mà

không thấy ai ở đó, nhưng qua các tấm vách ngăn bằng kính ngăn cách phòng ăn với phòng làm việc, anh đã trông thấy Prasville và năm người đi cùng.

Prasville mở hết toàn bộ các ngăn kéo bằng chìa khóa giả. Tiếp theo, ông ta xem xét toàn bộ giấy tờ, trong khi những người khác lấy các cuốn sách xuống khỏi giá, giữ giữ các trang sách của từng cuốn rồi sờ vào bên trong gáy sách.

"Tất nhiên, họ đang muốn tìm thứ giấy tờ gì đó." Lupin nói. "Các chi phiếu ngân hàng chẳng hạn..."

Prasville thốt lên: "Chết tiệt! Chẳng tìm thấy cái quái gì cả!"

Thế nhưng ông ta rõ ràng không từ bỏ mọi hy vọng phát hiện ra thứ mình muốn, vì bất ngờ ông ta chộp lấy bốn cái chai trên giá để rượu, lấy ra bốn cái nút rồi xem xét.

"Chà!" Lupin nghĩ. "Giờ hẳn sẽ đi tìm mấy cái nút chai! Hóa ra vấn đề không phải là giấy tờ à? Thôi mình chẳng hiểu."

Tiếp theo, Prasville lại lấy ra mấy thứ khác để xem, rồi ông ta hỏi: "Cậu có thường hay tới đây không?"

"Cả mùa đông năm ngoái là sáu lần." Người kia trả lời.

"Và cậu đã khám xét triệt để ngôi nhà này rồi chứ?"

"Từng phòng một, nhiều ngày kế tiếp nhau trong khi lão ghé thăm đơn vị bầu cử."

"Dẫu vậy... dẫu vậy..." Ông ta nói thêm. "Lão giờ không có người hầu sao?"

"Không, lão đang tuyển người. Lão ra ngoài đi ăn và bà già gác cổng cố gắng vệ sinh ngôi nhà sạch sẽ hết sức có thể. Người phụ nữ ấy rất tận tâm với chúng tôi..."

Prasville kiên trì tiếp tục tìm kiếm gần nửa giờ đồng hồ, nâng lên đặt xuống lần mò tất cả đồ đạc trang sức, nhưng vẫn chịu khó để mọi thứ lại đúng chỗ cũ. Tuy nhiên, lúc chín giờ, hai viên thám tử bám theo Daubrecq chọt lao bổ vào phòng làm việc.

"Lão đang quay về!"

"Đi bộ à?"

"Vâng!"

“Chúng ta còn thời gian không?”

“Trời, còn ạ!”

Prasville và người của ông ta từ Sở Cảnh sát rút lui, không hề vội vã, sau khi liếc nhìn lần cuối toàn bộ căn phòng để chắc chắn không có thứ gì bị đặt sai chỗ.

Lupin lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu bỏ ra ngoài, anh có nguy cơ đụng phải Daubrecq; nhưng nếu ở lại, anh sẽ không thể ra ngoài được. Nhưng khi chắc chắn rằng các ô cửa sổ phòng ăn có lối thoát đi thẳng ra quảng trường anh quyết tâm ở lại. Hơn nữa, cơ hội để quan sát Daubrecq gần hơn khiến anh không thể bỏ lỡ; và vì Daubrecq vừa ra ngoài ăn tối, nên nhiều khả năng lão sẽ không vào phòng ăn nữa.

Thế nên Lupin chờ đợi, sẵn sàng nấu mình sau tấm rèm nhưng có thể kéo che hết tấm vách ngăn khi cần thiết.

Anh nghe thấy tiếng cửa trước mở ra rồi đóng lại. Ai đó bước vào trong phòng làm việc và bật đèn. Anh nhận ra Daubrecq.

Lão nghị sĩ có dáng người mập mạp, chắc nịch, cổ bò mộng, đầu hói nhẵn thín, hàng râu quai nón ngả xám, lão đeo cặp kính mũi dưới cặp kính khác, vì đôi mắt lão yếu và bị mờ. Lupin để ý những đường nét mạnh mẽ, cái cằm vuông, đôi xương gò má nhô cao, đôi bàn tay rắn chắc và đầy lông lá, đôi chân vòng kiềng, lão dùng một cây ba toong, dựa vào hông bên này rồi đến hông bên kia, khiến dáng đi của lão giống con vượn. Nhưng nổi bật trên gương mặt là vầng trán cao rộng, nhăn nheo, xen kẽ những khoảng lõm vào và gồ ghề những cái bướu nhỏ.

Có điều gì đó cục súc, dữ tợn và ghê tởm trong toàn bộ nhân cách của lão. Lupin nhớ lại ở hạ viện, Daubrecq có biệt danh là “Người Rừng” và lão bị gọi thế không chỉ vì lão sống tách biệt và hiếm khi giao thiệp với đồng nghiệp, mà còn vì vẻ ngoài, hành vi, dáng đi đặc biệt và thể hình cơ bắp ngoại cỡ của lão.

Lão ngồi xuống bàn làm việc, lấy cái tẩu thuốc bằng đá bọt trắng từ trong túi ra, lựa một gói thuốc lá loại xoàng giữa mấy gói thuốc lá sợi đang nằm trong một cái bát, xé lớp giấy bọc, nhồi thuốc vào tẩu rồi châm lửa. Tiếp theo lão bắt đầu viết thư.

Lúc sau lão ngừng bút và chột ngồi thần ra, đôi mắt nhìn chăm chăm vào một điểm trên mặt bàn.

Lão cầm một hộp tem thư nhỏ lên nhìn ngó. Sau đó lão kiểm tra vị trí của mấy món đồ đặc khác nhau mà Prasville vừa đựng vào rồi đặt lại chỗ cũ, lão giơ chúng lên mắt ngắm soi, sờ bằng tay, cúi xuống xem xét như thể có những dấu hiệu nhất định mà chỉ mình lão thấy, có thể cho lão biết điều lão muốn biết.

Cuối cùng, lão tóm lấy cái núm chuông điện và rung mạnh. Một phút sau, bà già gác cổng xuất hiện.

Lão hỏi: "Chúng đã tới, đúng không?"

Và khi bà già còn ngần ngừ chưa trả lời, lão gặng hỏi: "Nào nào, Clémence, bà có mở cái hộp tem thư này ra không?"

"Không, thưa ngài!"

"Tôi đã vắn chặt cái nắp bằng miếng băng dính nhỏ, nhưng giờ nó rách rồi."

"Nhưng tôi đảm bảo với ngài..." Bà già bắt đầu.

"Tại sao lại nói dối?" Lão nói. "Xét đến chuyện chính tôi đã hướng dẫn bà xử lý những chuyển viếng thăm này rồi mà?"

"Thực ra là..."

"Thực ra là bà muốn ăn hai mang... Rất tốt!" Lão trao cho bà tờ năm mươi franc rồi nhắc lại. "Chúng có tới đây không?"

"Có ạ!"

"Vẫn là mấy thằng từ hồi mùa xuân à?"

"Vâng, tất cả có năm tên... thêm một tên khác ra lệnh cho chúng."

"Tên có dáng người cao, da ngăm ngăm?"

"Vâng!"

Lupin nhìn thấy quai hàm Daubrecq cứng lại, lão hỏi tiếp: "Còn gì nữa không?"

"Rồi thêm một tên nữa, hấn đến sau cùng rồi bước vào với bọn kia... rồi vừa nãy, thêm hai tên nữa, hai tên này thường theo dõi ngoài ngôi nhà."

"Ý bà là chúng ở trong phòng làm việc à?"

“Vâng, thưa ngài!”

“Sau đó khi biết tôi về thì chúng bỏ đi à? Có lẽ là trước đó vài phút?”

“Vâng, thưa ngài!”

“Thế thôi được rồi.”

Bà già rời khỏi phòng. Daubrecq tiếp tục tập trung viết thư. Vươn tay ra, lão đánh dấu gì đó lên một tấm bảng trắng nằm ở cuối bàn, rồi gờ nó lên như thể lão muốn giữ nó trong tầm mắt. Những ký hiệu ấy là các con số, và Lupin có thể đọc được con tính trừ như sau: $9 - 8 = 1$.

Giữa hai hàm răng nghiền chặt, Daubrecq trầm tư bật ra những từ này.

“Chín trừ tám bằng một... Không nghi ngờ gì nữa.” Lão to giọng nói.

Lão thảo thêm một lá thư nữa, rất ngắn, ghi địa chỉ bằng kiểu chữ viết mà Lupin có thể đoán ra khi nào lá thư được gửi đi ở trên phong bì nằm cạnh tấm bảng.

“Gửi ngài Prasville, Thám trưởng Sở Cảnh.”

Sau đó lão lại rung chuông.

“Clémence!” Lão nói với bà già gác cổng. “Hồi bé bà có từng đi học không?”

“Có, thưa ngài, tất nhiên rồi!”

“Bà có được dạy môn số học không?”

“Là sao, thưa ngài...”

“Chắc bà không giỏi phép tính trừ nhỉ.”

“Điều gì khiến ngài nói vậy?”

“Bởi vì bà không biết chín trừ tám bằng một. Bà thấy đấy, chi tiết này cực kỳ quan trọng. Cuộc sống sẽ trở nên rất khó khăn nếu bà không chú ý tới sự thật cơ bản ấy.”

Lão vừa nói vừa đứng dậy, bước quanh phòng, hai tay chắp sau lưng, đứng đưa trên hai hông. Lão làm thế một lần nữa. Rồi dừng chân tại phòng ăn, lão mở cửa ra.

“Vì có một cách khác để giải bài toán ấy. Lấy chín trừ tám, thế là còn một. Và số một sẽ ở lại đây đúng không? Chính xác! Và quý ngài đây sẽ cung cấp cho chúng ta một bằng chứng rõ ràng, đúng không nào?”

Lão vỗ vỗ lên tấm rèm nhung mà Lupin đã nhanh chóng quần quanh người.

“Nghe tôi nói đây, thưa ngài, chắc ngài phải nghẹt thở dưới cái thứ này! Nói thẳng ra là tôi thấy rất thích thú khi thọc một con dao qua tấm rèm. Hãy nhớ con điên dại của Hamlet và cái chết của Polonius^[1]. *“Ái chà! Chuột à? Chết rồi, ta cướp một đồng ducat, nó chết rồi!”* Thôi nào, ngài Polonius, ra khỏi cái hốc của ngài đi.”

Đó là một trong những tình cảnh mà Lupin không hề quen và anh ghét cay ghét đắng. Nhử người khác vào bẫy và trêu đùa họ anh đã làm suốt, nhưng bị kẻ khác nhạo báng và cười lên hô hô trước mũi mình thì lại là chuyện khác. Thế nhưng làm sao anh có thể đáp trả đây?

“Trông ngài hơi xanh đấy, ngài Polonius... Chào ngài! Ồ, chẳng phải là quý ông già đáng tôn trọng mấy ngày nay đã lảng vảng quanh quảng trường đây sao? Vậy ngài cũng là cảnh sát à, ngài Polonius? Nào nào, ngài trấn tĩnh lại nào, tôi sẽ không làm đau ngài đâu!... Nhưng bà thấy không Clémence, tính toán của tôi mới chính xác làm sao. Bà đã bảo tôi rằng chín tên gián điệp đã tới nhà này. Tôi đã đếm được một nhóm tám tên khi tôi bước về nhà, tám tên đứng phía xa dưới đại lộ. Lấy chín trừ tám còn một, tên ấy rõ ràng đã ở lại phía sau để xem những gì hẳn có thể xem. Chính là tên này đây!”

“Vậy sao? Giờ thì sao?” Lupin nói, cảm thấy cơn thèm khát điên rồ muốn lao bổ vào thẳng cha này bắt lão câm lặng.

“Giờ thì sao á? Chẳng sao cả, anh chàng tốt bụng của tôi... Ngài còn muốn gì nữa nào? Vở hài kịch đã kết thúc rồi. Tôi sẽ chỉ đề nghị ngài mang mảnh giấy nhỏ này tới chỗ ngài Prasville, ông chủ của ngài. Clémence, xin bà vui lòng dẫn quý ngài Polonius này ra ngoài. Và nếu như ngài ấy còn quay lại nữa, hãy cứ mở rộng cửa mời ngài

ấy vào. Xin hãy cứ xem đây là nhà mình nhé, ngài Polonius. Kẻ hầu cận của ngài, thưa ngài!...”

Lupin ngần ngừ. Hẳn là anh sẽ muốn chửi mắng một trận rồi ném ra một câu chào, một bài diễn văn từ biệt, như một tay diễn viên có màn rời khỏi sân khấu đầy hoành tráng, và ít nhất sẽ biến mất sau khi tham gia một trận chiến oai hùng. Nhưng thất bại của anh đáng thương hại tới nỗi anh chẳng còn biết làm gì hay hơn ngoài đội sụp chiếc mũ lên đầu và giậm chân khi bước theo bà già gác cổng xuống sảnh. Đúng là màn trả thù tội nghiệp.

“Thằng chó đều giả!” Anh quát lên sau khi đã bước ra ngoài, vung nắm đấm về phía các ô cửa sổ nhà Daubrecq. “Đồ nghị sĩ xấu xa, kẻ cặn bã, mi sẽ phải trả giá cho chuyện này!... Ôi, hẳn tự cho phép mình...! Ôi, thật là lão xược... Ta thề với mi, lão khốn kia, rằng một ngày nào đó...”

Anh đang sục sôi cơn giận, còn hơn thế, tận trong thâm tâm, anh phải thừa nhận sức mạnh của kẻ thù, không thể phủ nhận cái cách lão giải quyết chuyện này rất tài tình. Sự lạnh lùng của Daubrecq, sự trớ tráo khi lão chơi khăm các viên cảnh sát, sự khinh miệt lão dành cho những lần họ ghé thăm nhà mình, và trên hết, sự điềm tĩnh, phong thái nhẹ nhàng và sự xấc xược trong cách hành xử của lão khi có mặt người thứ chín đang dò xét mình, tất cả những điều này cho thấy lão là một người cá tính, mạnh mẽ, sáng suốt, tinh táo, tin tưởng vào bản thân và những quân bài trong tay mình.

Nhưng những quân bài ấy là gì? Trò chơi lão đang chơi là gì? Kẻ nào đang cầm cái? Và những người chơi sẽ đứng trên lập trường nào? Lupin không thể đoán được. Chẳng biết gì cả, anh ném mình vào tình huống căng thẳng này, giữa những kẻ thù đầy quyết liệt, cho dù bản thân lại hoàn toàn mù tịt về vị trí, vũ khí, những nguồn lực và những kế hoạch bí mật của chúng. Bởi vì cho dù thế nào, anh không thể không thừa nhận rằng mục đích của tất cả những nỗ lực ấy là nhằm sở hữu cái nút chai pha lê!

Chỉ một điều làm anh vui là Daubrecq không hề nhận ra lớp giả trang của anh. Daubrecq vẫn tin anh là một viên cảnh sát. Như vậy cả lão cũng như cảnh sát đều không nghi ngờ việc một tên trộm thứ ba nhúng tay vào chuyện này. Đây là một chiến thắng và là chiến

thắng duy nhất của anh, một chiến thắng cho phép anh tự do hành động, một điều mà anh xem là quan trọng nhất.

Không hề chậm trễ, anh mở lá thư mà Daubrecq đã trao cho anh nhờ chuyển đến tay Thám trưởng Sở Cảnh. Bức thư được viết như sau:

"Ngay trong tầm tay ngài, Prasville thân mến của tôi, ngay trong tầm tay ngài! Ngài đã chạm vào nó! Một chút nữa thôi thế là xong... Nhưng ngài quá ngu. Tôi nghĩ rằng cả Sở Cảnh chẳng nhẽ không tìm ra nổi ai khác giỏi hơn ngài để tôi nhận thất bại ê chề sao? Ôi nước Pháp già cỗi tội nghiệp! Tạm biệt Prasville. Nhưng nếu tôi bắt quả tang ngài, đó sẽ là chuyện tồi tệ đối với ngài. Câu châm ngôn của tôi: Thấy là bắt."

Ký tên: DAUBRECQ"

"Ngay trong tầm tay ngài." Lupin nhắc lại sau khi đọc xong lá thư. "Và cứ cho rằng cái lão chó chết ấy đang viết sự thật! Những nơi cất giấu sơ sài nhất lại là nơi an toàn nhất, người ta cũng hay nói rồi. Ngoài ra chúng ta cũng phải tìm hiểu lý do tại sao Daubrecq lại là đối tượng chịu sự giám sát nghiêm ngặt như vậy và tìm hiểu một vài thông tin cơ bản về thằng cha này."

Thông tin được văn phòng hướng dẫn tư nhân cung cấp cho Lupin bao gồm các chi tiết sau: ALEXIS DAUBRECQ, nghị sĩ vùng Bouches-du-Rhône hai năm trước, là một trong số những thành viên độc lập. Quan điểm chính trị không rõ ràng lắm, tuy nhiên vị thế cử tri của lão lại cực kỳ mạnh vì những khoản tiền khổng lồ lão rót vào nuôi dưỡng đơn vị bầu cử của mình. Không có khoản thu nhập riêng nào. Nhưng lão sở hữu một ngôi nhà tại Paris, một biệt thự tại Enghien và một căn khác tại Nice, và lão thua những khoản tiền lớn khi đánh bạc, dù chẳng ai biết tiền lão lấy từ đâu ra. Có tầm ảnh hưởng lớn và có được tất cả mọi thứ mình muốn mà không cần phải cầu cạnh đến các bộ trưởng, hoặc, rõ ràng lão cũng chẳng có bạn bè hay mối liên hệ nào khác trong giới chính trị.

"Biên lai giao dịch." Lupin tự nhủ. "Thứ mình cần là biên lai nội bộ, biên lai sở cảnh để mình nắm được những thông tin về cuộc sống riêng tư của lão, cho phép mình hoạt động trong bóng tối như thế này dễ dàng hơn, và để biết mình không tự đưa bản thân vào

rắc rối khi quấy rối xung quanh Daubrecq. Thời gian đang ngày càng ít đi, chết tiệt!”

Ở thời điểm đó, một trong những căn nhà mà Lupin sử dụng thường xuyên hơn hẳn những nơi khác nằm trên phố Chateaubriand, gần Khải Hoàn Môn. Khi sống ở đó anh lấy tên là Michel Beaumont. Anh sở hữu một căn hộ ấm cúng được một người hầu nam tên là Achille chăm sóc rất tận tâm, công việc chính của cậu ta là nhận và trả lời những tin nhắn bằng điện thoại do tay sai của Lupin gửi đến cho anh.

Quay về nhà, Lupin vô cùng kinh ngạc khi biết một người phụ nữ đang chờ gặp mình đã hơn một giờ đồng hồ rồi.

“Cái gì? Làm gì có ai đến gặp ta ở đây đâu nhỉ? Cô ta có trẻ không?”

“Không..... Tôi không nghĩ vậy ạ.”

“Cậu không nghĩ vậy à!”

“Cô ta choàng khăn quàng bằng ren quanh đầu thay vì đội mũ, không thể nhìn rõ mặt cô ta được... Trông cô ta giống một nữ thư ký... hay một nhân viên trong cửa hàng. Cô ta ăn mặc không được sang trọng lắm.”

“Cô ta muốn gặp ai?”

“Ngài Michel Beaumont.” Cậu ta đáp.

“Lạ thật! Thế tại sao cô ta lại tới đây?”

“Cô ta chỉ đáp mình đến vì chuyện Enghien... Thế nên tôi nghĩ là...”

“Cái gì? Chuyện Enghien! Vậy là cô ta biết ta có dính líu đến chuyện đó... Bằng cách đến đây chứng tỏ cô ta biết...”

“Tôi không thể mội thêm được gì từ cô ta, nhưng dẫu sao tôi nghĩ tốt hơn nên cho cô ta vào.”

“Cậu làm vậy là hoàn toàn đúng! Cô ta đâu rồi?”

“Trong phòng khách. Tôi đã bật đèn lên rồi.”

Lupin mạnh bước băng qua sảnh, mở cánh cửa ra vào phòng khách.

“Cậu bị làm sao thế hả?” Anh nói với người hầu. “Có ai trong này đâu.”

“Không có ai ư?” Achille nói sau khi chạy đến nơi.

Đúng là trong phòng trống trơn.

“Tôi xin thề chuyện này đúng là kỳ lạ nhất!” Cậu người hầu kêu lên. “Chưa đầy hai mươi phút trước tôi còn chạy vào xem để chắc chắn. Cô ta vẫn còn đang ngồi ở đó. Và thị giác của tôi hoàn toàn ổn, ngài biết đấy.”

“Nhìn đây, nhìn đây!” Lupin bực mình nói. “Thế cậu đã ở đâu trong khi cô ta đợi hả?”

“Ngoài sảnh, thưa ngài! Tôi chưa hề rời khỏi sảnh một giây nào! Kiểu gì tôi cũng phải thấy cô ta ra ngoài, thật mà!”

“Thế nhưng giờ cô ta không còn ở đây...”

“Tôi thấy rồi.” Cậu ta rên rỉ, hoàn toàn sững sốt. “Chắc cô ta quá mệt vì phải chờ đợi nên đã bỏ về. Nhưng mẹ kiếp, tôi rất muốn biết cô ta ra ngoài bằng cách nào!”

“Làm sao cô ta ra ngoài được ư?” Lupin hỏi. “Chẳng cần phải là phù thủy mới có thể biết.”

“Ý ngài là sao?”

“Cô ta đã ra ngoài bằng đường cửa sổ. Nhìn đây, cửa vẫn mở hé. Chúng ta đang ở dưới tầng trệt... Vào buổi tối, con phố này luôn vắng người. Không nghi ngờ gì nữa.”

Anh nhìn xung quanh, tự thấy hài lòng khi không có thứ gì bị lấy đi hoặc xô lệch. Ngoài ra, căn phòng không có món đồ trang trí lặt vặt nào có giá trị, không có giấy tờ quan trọng nào có thể giải thích cuộc viếng thăm của người phụ nữ, kể cả sự biến mất đột ngột của cô ta. Thế nhưng tại sao lại phải biến mất không lời giải thích như thế?

“Có ai gọi điện tới không?” Anh hỏi.

“Không ạ!”

“Có thư từ gì không?”

“Có, một lá thư từ chuyển cuối cùng.”

“Nó đâu rồi?”

“Tôi để nó trên bệ lò sưởi, thưa ngài, như thường lệ.”

Phòng ngủ của Lupin nằm kề phòng khách, nhưng Lupin lúc nào cũng khóa kín cánh cửa nằm giữa hai phòng này. Thế nên anh lại phải băng qua sảnh.

Lupin bật điện lên, một lúc sau anh nói: “Ta không thấy...”

“Có mà... Tôi đặt nó bên cạnh bát đựng hoa ấy.”

“Có thấy gì đâu.”

“Chắc ngài tìm sai chỗ rồi thưa ngài.”

Nhưng Achille di chuyển cái bát, nhắc đồng hồ lên, cúi xuống chỗ để vĩ lò, vẫn vô ích... lá thư không nằm ở đó.

“Ôi khốn kiếp, khốn kiếp!” Cậu ta lẩm bẩm. “Cô ta đã làm... cô ta đã lấy nó đi... Và sau khi lấy được lá thư rồi cô ta liền bỏ đi... Ôi con khốn!...”

Lupin nói: “Cậu điên à! Chẳng có cách nào đi lại giữa hai căn phòng này được.”

“Thế thì ai đã làm vậy thưa ngài?”

Cả hai người cùng im lặng. Lupin đi tới đi lui nhằm kiểm chế cơn giận và tổng hợp lại các suy nghĩ. Anh hỏi: “Cậu có xem kĩ cái phong bì không?”

“Dạ có!”

“Phong bì có gì đặc biệt không?”

“Có ạ, trông như thể nó được viết trong lúc vội vã, hoặc viết khá cầu thả.”

“Địa chỉ được viết như thế nào?... Cậu có nhớ không?” Lupin hỏi bằng giọng căng thẳng vì lo âu.

“Có, tôi nhớ mà, bởi vì tôi thấy nó tức cười lắm...”

“Cậu nói luôn đi được không? Nói!”

“Nó viết là *Ngài de Beaumont Michel*.”

Lupin túm lấy hai vai cậu người hầu rung mạnh.

“Nó viết là de Beaumont à? Có chắc không? Và chữ Michel đứng sau Beaumont?”

“Chắc chắn ạ!”

“Ôi!” Lupin lẩm bẩm, như ghen thờ. “Đó là thư của Gilbert!”

Anh đứng đó bất động, mặt hơi tái đi, nét mặt nhăn nhúm. Không nghi ngờ gì nữa, lá thư ấy là của Gilbert. Cái cách ghi địa chỉ kiểu đó là theo yêu cầu của Lupin, Gilbert phải viết như thế khi muốn gửi thư cho anh. Cuối cùng - sau một thời gian dài chờ đợi và vận dụng đủ thứ mưu mẹo - Gilbert đã nghĩ ra cách gửi thư từ trong tủ nên vội vã biên thư cho anh. Và giờ thì lá thư ấy đã bị đánh cắp! Trong thư viết những gì nhỉ? Cái tên tù nhân bất hạnh ấy có những chỉ dẫn gì? Y đang cầu anh giúp y cái gì? Y gợi ý những mưu mẹo gì?

Lupin nhìn quanh phòng, trái ngược với phòng khách, phòng này là nơi cất giữ toàn giấy tờ quan trọng. Nhưng không một ổ khóa nào bị cạy ra, anh buộc lòng phải thừa nhận rằng người đàn bà này không còn mục đích nào khác ngoài việc lấy lá thư của Gilbert.

Cố kiểm chế không nổi nóng, anh hỏi: “Lá thư đến trong lúc người đàn bà còn ở đây đúng không?”

“Cùng lúc ạ. Tay bưu tá đến đúng lúc đó.”

“Cô ta có thể trông thấy cái phong bì không?”

“Có ạ!”

Kết luận đã rõ ràng. Giờ chỉ còn phải khám phá xem làm sao vị khách này lại có thể trộm hiệu quả như thế. Bằng cách chuyển từ ô cửa sổ này sang ô cửa sổ kia, bên ngoài căn hộ? Không thể! Lupin nhận thấy ô cửa sổ phòng anh đóng chặt. Bằng cách mở cửa ra vào ư? Không thể. Lupin thấy nó vẫn khóa và cài chặt bằng hai chốt trong.

Nhưng mà người ta không thể đi xuyên tường chỉ bằng niềm tin được. Vào hoặc ra khỏi phòng phải có lối đi riêng; còn nữa, vì hành động này chỉ được thực hiện trong có vài phút thôi, nên trong những hoàn cảnh này, lối đi ấy cần thiết phải có sẵn từ trước, phải được thiết kế nằm sẵn trong tường và, tất nhiên, người phụ nữ này phải biết đến nó. Giả thuyết này đơn giản hóa cuộc tìm kiếm bằng cách chỉ cần tập trung vào cửa ra vào, vì trong tường hoàn toàn trống rỗng, không có tủ chè, bệ lò sưởi hay bất kỳ tấm rèm nào nên không thể che giấu bất kỳ lối vào nào dù nhỏ nhất.

Lupin quay vào phòng khách chuẩn bị xem xét cửa ra vào. Nhưng ngay lập tức anh giật mình. Chỉ mới liếc mắt anh đã nhận ra mảnh ván cửa dưới cùng bên trái trong sáu mảnh ván nhỏ nằm trong các thanh ngang của cánh cửa không còn ở vị trí cũ và ánh đèn không chiếu thẳng vào nó nữa. Rướn người về phía trước, anh trông thấy hai cái đinh mũ bằng thiếc nhỏ đang thò ra ở hai bên giữ cho mảnh ván thẳng bằng, tương tự như tấm gỗ phía sau khung tranh. Anh chỉ việc di chuyển mấy cái đinh này, mảnh ván ngay lập tức rời ra.

Achille kêu lên một tiếng vỗ lể. Nhưng Lupin phản đối. "Có nói lên được vấn đề gì đâu? Chúng ta vẫn chẳng tiến xa được đến đâu hết. Đây là một hình chữ nhật thuôn dài, rộng khoảng tám hoặc chín phân và cao khoảng mười sáu phân. Cậu sẽ không giả vờ cho rằng người phụ nữ kia có thể lách qua cái khe hở mà đứa trẻ mười tuổi gây còm nhất còn không lách qua nổi đấy chứ!"

"Không, nhưng cô ta có thể luồn tay qua và kéo chốt."

"Cái chốt cuối cùng phải!" Lupin nói. "Nhưng cái chốt trên cùng thì không nhé, khoảng cách quá xa. Cậu cứ thử mà xem."

Achille sờ thử nhưng rồi phải bỏ cuộc.

"Thế là thế nào ạ?" Cậu ta hỏi.

Lupin không trả lời. Anh đứng suy nghĩ một lúc. Rồi bỗng anh nói: "Đưa ta cái mũ... áo khoác của ta nữa..."

Anh vội vã bỏ đi vì bị thúc giục bởi một ý tưởng gấp gáp. Ra tới ngoài phố, anh vẫy một chiếc taxi.

"Tới phố Matignon, nhanh lên!..."

Chiếc xe vừa tới ngôi nhà mà anh bị trộm mất cái nút chai pha lê, anh liền nhảy ra khỏi xe, mở cánh cửa trước lối vào riêng, đi lên gác, lao vào phòng khách, bật đèn lên và cúi xuống chân cánh cửa dẫn vào phòng ngủ.

Anh đã đoán đúng. Một trong các tấm ván nhỏ cũng bị làm lỏng lẻo theo cùng một cách.

Và cũng giống hệt như căn hộ kia của anh ở trên phố Chateaubriand, cái khe hở chỉ vừa đủ rộng cho một cánh tay và bờ vai người lớn, nhưng không thể nào với tới chốt trên cùng.

“Chết tiệt!” Anh quát lên, không thể kiềm chế cơn giận vốn đã kìm nén trong lòng suốt hai giờ trước. “Trời ạ! Mình phải làm sao mới kết thúc được cái chuyện khốn kiếp này đây?”

Thực ra, một vận rủi không thể tin nổi dường như đã bám theo bước chân anh, ép buộc anh phải mò mẫm hú họa, không cho phép anh vận dụng các yếu tố thành công có được khi mà anh hoàn toàn điều khiển được sự bền bỉ của mình hay những sự việc xung quanh mình. Gilbert đã trao cho anh cái nút chai pha lê. Gilbert đã gửi thư cho anh. Nhưng rồi cả hai đều biến mất ngay lập tức.

Nhưng đến tận lúc ấy, anh vẫn không tin một loạt tình huống đó là ngẫu nhiên và không liên quan tới nhau. Không, rõ ràng đó là tác động của một ý chí thù địch đang theo đuổi một mục đích nhất định, với khả năng kỳ lạ và sự liêu lĩnh không thể tưởng tượng nổi, tấn công anh, Lupin, ngay điểm tận cùng trong những nơi ẩn náu an toàn nhất của anh, cản trở anh bằng những cú đấm rất khắc nghiệt và bất ngờ, đến nỗi thậm chí anh còn không biết anh phải bảo vệ bản thân trước kẻ nào. Trong suốt những cuộc phiêu lưu của mình, chưa bao giờ anh lâm phải những chướng ngại như lần này.

Và từng chút một, tận thẳm sâu trong anh dần dần bùng lên một nỗi sợ hãi ám ảnh về tương lai. Một thời điểm đang phủ bóng đen trước mắt anh, cái ngày khủng khiếp mà trong vô thức anh chỉ định cho luật pháp thực thi công việc báo thù của nó, một ngày vào một buổi sáng tháng Tư tầm thường, hai kẻ sẽ bước lên đoạn đầu đài, hai kẻ đã từng sát cánh bên anh, hai người chiến hữu mà anh không thể nào giải cứu khỏi hình phạt kinh khủng họ sẽ phải nhận.

CHƯƠNG III: ĐỜI TƯ CỦA ALEXIS DAUBRECQ

Khi lão nghị sĩ Daubrecq quay về nhà từ bữa ăn trưa sau cái ngày cảnh sát khám nhà, người chặn lão lại là Clémence, bà già gác cổng của lão. Bà ta báo cho lão biết rằng bà ta đã tìm thấy một đầu bếp có thể tin cậy hoàn toàn.

Vài phút sau, bà đầu bếp đến và trình ra những giấy chứng nhận hạng nhất có chữ ký của các vị tai to mặt lớn mà người ta có thể dễ dàng chứng thực được. Bà ta là một phụ nữ rất hoạt bát cho dù đã có tuổi, nhưng vẫn chấp thuận tự mình làm hết mọi việc nhà mà không cần người hầu nam giúp đỡ, đây chính là điều kiện mà Daubrecq khẳng khái đòi hỏi.

Nơi làm việc trước kia của bà ta là nhà một thành viên của nghị viện, ngài Saulevat, ngay lập tức Daubrecq gọi điện cho ông ta. Quản gia của ngài Bá tước đã xác nhận tư cách hoàn hảo của bà đầu bếp, và bà ta được nhận.

Ngay sau khi hành lý được mang tới, bà ta bắt tay vào việc dọn dẹp và chà rửa cho đến tận giờ nấu cơm tối.

Daubrecq ăn tối xong liền đi ra ngoài.

Lúc mười một giờ, sau khi bà gác cổng đã đi ngủ, bà đầu bếp thận trọng mở cổng vườn. Một người đàn ông xuất hiện.

“Phải cậu đấy không?” Bà ta hỏi.

“Vâng, là tôi, Lupin đây.”

Bà ta dẫn anh vào phòng ngủ của mình trên tầng ba nhìn ra khu vườn, ngay lập tức bà ta than khổ: “Lại thêm một trò nữa của cậu, chẳng có gì khá khẩm hơn hết! Sao cậu không chịu để cho tôi yên thay vì bắt tôi đi làm cái công việc bẩn thỉu của cậu hả?”

“Biết làm sao khác được hả Victoire thân yêu? Khi tôi muốn người có vẻ ngoài đáng kính, tư cách đạo đức trong sáng, tôi chỉ nghĩ đến bà thôi. Bà phải thấy hãnh diện chứ.”

“Câu quan tâm đến tôi chỉ vì thế thôi!” Bà ta kêu lên. “Một lần nữa cậu lại đưa tôi vào nguy hiểm, cậu nghĩ thế là vui lắm à!”

“Bà có phải mạo hiểm gì đâu?”

“Ý cậu có phải mạo hiểm gì đâu là sao? Toàn bộ giấy chứng nhận của tôi đều là giả hết.”

“Các giấy chứng nhận luôn là giả mà.”

“Thế nhỡ lão Daubrecq phát giác ra thì sao? Nhỡ lão truy hỏi thì sao?”

“Lão đã truy hỏi rồi đó thôi.”

“Hả? Gì cơ?”

“Lão đã gọi điện thoại cho quản gia của Bá tước Saulevat mà bà nói mình từng có hân hạnh được phục vụ ấy.”

“Đó, cậu thấy chưa, xong tôi rồi!”

“Tay quản gia của Bá tước không biết ca ngợi bà thế nào mới đủ.”

“Ông ta có biết tôi đâu.”

“Nhưng tôi biết ông ta. Nhờ tôi, ông ta mới được vào làm cho ngài Bá tước Saulevat. Thế nên bà hiểu...”

Victoire có vẻ bình tĩnh hơn một chút.

“Được rồi!” Bà ta nói. “Thượng Đế sẽ an bài... hoặc tất cả phó mặc cho cậu. Thế cậu muốn tôi làm gì trong tất cả những chuyện này?”

“Trước hết, bà hãy cho tôi ở đây nhé. Bà đã từng làm vú nuôi của tôi. Giờ bà có thể tốt bụng chia sẻ nửa căn phòng của mình với tôi. Tôi sẽ ngủ trên ghế bành.”

“Rồi sau đó?”

“Sau đó? Mang đồ ăn tôi thích tới cho tôi.”

“Sau đó nữa?”

“Sau đó nữa ư? Theo chỉ dẫn của tôi, cùng tôi làm một loạt cuộc tìm kiếm nhằm...”

“Để làm gì?”

“Truy tìm một vật quý mà tôi đã nói với bà rồi.”

“Là thứ gì?”

“Cái nút chai pha lê.”

“Một cái nút chai pha lê... Thánh thần ơi! Chuyện mới hay họ làm sao! Và nếu chúng ta không tìm ra được cái nút chai quý hóa ấy thì sao?”

Lupin nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay bà ta, rồi nói bằng giọng nghiêm túc: “Nếu chúng ta không tìm ra, thì Gilbert, Gilbert trẻ trung mà bà quen biết và yêu thương, nhiều khả năng sẽ mất đầu đấy; cả Vaucheray cũng thế.”

“Thằng Vaucheray thì tôi không quan tâm... gã là đồ chuột cống bắn thiu! Nhưng Gilbert...”

“Tối nay bà đã xem báo chưa? Mọi thứ đang ngày càng tệ hơn bao giờ hết. Không ngạc nhiên khi Vaucheray tố cáo Gilbert đâm chết tên người hầu, và hóa ra con dao mà Vaucheray đã dùng lại là của Gilbert. Chuyện này vừa được phát hiện sáng nay. Và thế là Gilbert, vốn rất thông minh theo cách của riêng cậu ta nhưng luôn dễ dàng hoảng sợ, đã nói năng nhăng nhít toàn chuyện bịa đặt và dối trá, như vậy sẽ đẩy cậu ta đến kết cục xấu. Chuyện này là thế đó. Giờ bà sẽ giúp tôi chứ?”

Đến nửa đêm, lão nghị sĩ về.

Từ bấy trở đi, trong suốt nhiều ngày, Lupin phải gò cuộc sống của mình theo nếp sinh hoạt của Daubrecq, bắt đầu những cuộc điều tra của anh vào lúc lão nghị sĩ rời khỏi nhà. Anh theo đuổi cuộc điều tra một cách có hệ thống, phân chia từng phòng thành các khu và không từ bỏ cho đến khi đã sục sạo vào cả những góc nhỏ nhất, có thể nói, anh đã vận dụng hết tất cả mưu kế mình có thể có.

Victoire cũng tham gia tìm kiếm. Bà ta không bỏ quên một xó xỉnh nào. Chân bàn, thanh ngang nối chân ghế, các tấm ván sàn, các gờ tường, gương, cả các khung ảnh, đồng hồ, chân tường, các đường viền rèm, giá điện thoại và những món đồ điện; tất cả mọi

thứ mà trí tưởng tượng tài tình nhất có thể xem là nơi cất giấu đều không bị bỏ qua.

Họ còn theo dõi cả những hành vi nhỏ nhất của lão nghị sĩ, những biến động vô thức nhất của lão, những nét mặt của lão, những cuốn sách lão đọc và những lá thư lão viết.

Việc này dường như quá dễ dàng, như thể lão sống một cuộc đời trong vắt như pha lê. Chẳng có gì ám muội. Không có ai đến thăm lão. Và sự tồn tại của lão tuân theo một lịch biểu cứng nhắc như cái máy. Buổi chiều lão đến nghị viện, buổi tối lão đến câu lạc bộ.

"Dẫu vậy." Lupin nói. "Chắc chắn phải có thứ gì đó không theo quy tắc sau tất cả chuyện này."

"Chẳng có gì như thế đâu." Victoire rên rỉ. "Cậu chỉ đang phí thời gian và chúng ta sẽ bị bại lộ thôi."

Sự hiện diện của các thám tử và thói quen đi qua đi lại ngoài các ô cửa sổ của họ khiến bà ta bức mình. Bà ta không chịu thừa nhận rằng họ có mặt ở đó vì mục đích khác ngoài việc giăng bẫy mình. Và cứ mỗi lần ra chợ mua đồ, bà ta vô cùng ngạc nhiên khi một trong số những người này lại không đặt tay lên vai mình.

Một hôm, bà ta quay về nhà với vẻ rất bức bối. Giỏ đồ ăn dự trữ của bà ta run lên trên cánh tay.

"Có chuyện gì thế Victoire yêu quý của tôi?" Lupin nói. "Trông bà xanh xao vậy."

"Xanh ấy hả? Tôi dám nói là tôi xanh đó. Cậu cũng sẽ trông xanh..."

Bà ta phải ngồi xuống và sau bao nhiêu nỗ lực khổ sở, bà ta mới có thể lắp bắp: "Một người đàn ông... một người đàn ông nói chuyện với tôi... tại quầy bán hoa quả."

"Chúa tôi! Hẳn ta muốn rủ bà bỏ trốn theo hẳn à?"

"Không, anh ta trao cho tôi một lá thư..."

"Thế thì bà còn phàn nàn gì nữa? Hẳn nhiên đó là thư tình rồi!"

"Không! "Cái này cho ông chủ của bà." Anh ta nói thế. "Ông chủ của tôi ư?" Tôi hỏi. "Vâng!" Anh ta đáp. "Cho quý ông đang ở trong phòng của bà.""

“Cái gì cơ?”

Lần này Lupin giật bản mình.

“Đưa cho tôi!” Anh nói, giật lá thư khỏi tay bà ta. Trên phong bì không đề địa chỉ. Nhưng có một phong bì khác nằm bên trong, trên đó viết:

“Gửi ngài Arsène Lupin, đồng kính gửi Victoire.”

“Khốn kiếp!” Anh nói. “Đúng là quá đáng!”

Anh xé chiếc phong bì thứ hai. Trong đó có một tờ giấy với những chữ được viết in hoa to sau đây:

“MỌI VIỆC NGÀI ĐANG LÀM LÀ VÔ ÍCH VÀ NGUY HIỂM... BỎ CUỘC ĐI!”

Victoire thốt ra một tiếng rên rĩ rồi ngất lịm. Về phần Lupin, anh thấy mặt mình đỏ lựng lên tận mắt, như thể anh vừa hứng trọn lời sỉ nhục thô thiển. Anh như trải qua toàn bộ sự sỉ nhục mà một kiếm sĩ thách đấu sẽ trải qua, nếu anh ta nghe thấy lời khuyên bí mật nhất từng nhận được từ phụ tá của mình bị đối thủ không ngừng to mồm rêu rao lên.

Tuy nhiên, anh kiềm chế được. Victoire quay lại với công việc. Còn anh ngồi trong phòng cả ngày để suy nghĩ.

Đêm ấy anh thức trắng.

Và anh không ngừng tự nhủ: “Suy nghĩ còn ích gì nữa chứ? Mình đang gặp phải một trong những vấn đề mà không thể giải quyết được chỉ bằng suy nghĩ. Chắc chắn trong vấn đề này mình không cô độc, và giữa Daubrecq với cảnh sát, ngoài tên trộm thứ ba là mình ra, còn tên trộm thứ tư nữa, kẻ này đang làm việc với mục đích của riêng hắn, hắn biết rõ mình và có thể lật tẩy kế hoạch của mình. Nhưng tên trộm nứ tư này là ai? Liệu có thể nào mình nhầm không? Và... Ôi trời ạ!... Đi ngủ thôi!...”

Nhưng anh không ngủ nổi, và phần lớn thời gian của buổi đêm cứ trôi đi như thế.

Lúc bốn giờ sáng, hình như anh nghe thấy tiếng động trong nhà. Anh nhanh chóng nhồm dậy, từ trên đầu cầu thang, anh trông thấy Daubrecq đi xuống cầu thang tầng một hướng ra vườn.

Một phút sau, sau khi mở cổng, lão nghị sĩ quay vào cùng một người đàn ông đội sùm sụp cái mũ bằng lông to dùng và dẫn người này vào phòng làm việc.

Lupin luôn cảnh giác trước bất kỳ sự việc bất ngờ nào như thế này. Vì các ô cửa sổ phòng làm việc lẫn các ô cửa sổ phòng ngủ của anh đều nằm phía sau nhà, nhìn thẳng ra vườn, nên anh buộc chặt chiếc thang dây vào ban công phòng mình, nhẹ nhàng dùng nó xuống rồi trèo xuống cho đến khi ngang bằng với gờ trên cùng của các ô cửa sổ phòng làm việc.

Những ô cửa sổ này đã đóng kín cửa chớp, nhưng vì chúng là cửa vòm nên vẫn còn một khe hở hình bán nguyệt phía trên cùng; cho dù không thể nghe thấy được nhưng Lupin vẫn có thể trông thấy hết được những gì diễn ra bên trong.

Sau đó anh nhận ra người mà anh tưởng là đàn ông hóa ra lại là phụ nữ - một phụ nữ hăng còn rất trẻ, cho dù mái tóc đen của cô ta đã ngả xám. Dáng người cô ta cao ráo, trang nhã nhưng ăn vận rất đổi khiêm nhường, những đường nét thanh tú trĩu nặng mệt mỏi và u buồn vì đã đau khổ trong thời gian quá dài.

"Mình đã gặp cô ta ở chỗ quái nào rồi nhỉ?" Lupin tự hỏi. "Vì chắc chắn mình biết gương mặt đó, ánh mắt đó và vẻ mặt đó."

Cô ta đứng dựa người vào bàn, thụ động lắng nghe Daubrecq lúc ấy cũng đang đứng và nói chuyện rất hồ hởi. Lão quay lưng về phía Lupin, nhưng Lupin rướn người ra đằng trước và bắt gặp hình ảnh của lão nghị sĩ phản chiếu trong một cái ly. Và anh giật mình khi thấy cái nhìn lạ lùng trong đôi mắt lão, Daubrecq đang nhìn trừng trừng vị khách đến thăm với vẻ khao khát mãnh liệt và tàn bạo.

Có vẻ điều này cũng khiến cả cô ta giật mình, vì cô ta ngồi xuống ghế và cụp mắt. Tiếp theo, Daubrecq rướn người về phía cô ta như thể sắp choàng cánh tay với đôi bàn tay to dùng để ôm lấy cô ta vậy. Bỗng Lupin nhận thấy những giọt nước mắt to lăn xuống gương mặt u sầu của người phụ nữ.

Không biết có phải hình ảnh những giọt lệ này khiến Daubrecq đánh mất thần trí hay không, mà bằng một cử chỉ rất nhanh gọn, lão ôm chầm lấy người phụ nữ, kéo cô ta về phía mình. Cô ta kháng

cự lại bằng sức mạnh chất chứa lòng căm hận. Và sau một hồi vật lộn ngẫn ngui, mà suốt quãng thời gian đó Lupin thoáng liếc thấy những đường nét cục súc và méo mó của người đàn ông, hai người họ đứng mặt đối mặt, chửi bới nhau như những kẻ thù không đội trời chung.

Thế rồi họ dừng lại. Daubrecq ngồi xuống. Trên gương mặt lão có nét ranh mãnh và cả chế nhạo nữa. Rồi lão lại bắt đầu nói, kèm theo những cú gõ mạnh xuống mặt bàn, như thể lão đang đặt ra những điều kiện.

Cô ta không còn kích động nữa. Cô ta ngồi đó, kiêu hãnh trên ghế, trông cao quý hơn lão, lơ đãng, đôi mắt mơ màng. Bị hấp dẫn bởi dáng vẻ vừa mạnh mẽ vừa u sầu ấy, Lupin tiếp tục ngắm nhìn cô ta và vẫn đang không tài nào nhớ nổi cô ta nhắc anh nhớ tới cái gì hay nhớ tới ai, thì nhận ra cô ta khẽ nghiêng đầu và kín đáo chuyển động cánh tay.

Cánh tay cô ta duỗi ra ngày càng xa, bàn tay tiến dọc theo chiếc bàn dài, và Lupin nhận ra phía cuối bàn có một ổ chai nước đầy nút chai chóp vàng. Bàn tay vươn tới chỗ chai nước, sờ soạng nó, nhẹ nhàng di chuyển lên trên rồi tóm lấy cái nút chai. Cô ta khẽ quay đầu rất nhanh, liếc mắt một cái, rồi lại đút cái nút chai vào chỗ cũ. Rõ ràng đó không phải là thứ người phụ nữ hy vọng tìm thấy.

"Mẹ kiếp!" Lupin nói. "Cô ta cũng theo đuổi cái nút chai pha lê! Vụ này ngày càng trở nên phức tạp qua từng ngày, không nghi ngờ gì nữa."

Nhưng khi tiếp tục quan sát vị khách, anh kinh ngạc nhận thấy nét mặt bất ngờ thay đổi của cô ta, một nét mặt khủng khiếp, dữ tợn và tàn bạo. Anh trông thấy bàn tay cô ta đang tiếp tục kín đáo vòng quanh bàn, rồi bằng một cử động liên mạch và khéo léo, nó đang đẩy những cuốn sách về phía sau, tiến đến gần một con dao găm mà lưỡi dao sáng lóe lên giữa đồng giấy tờ vương vãi, một cách chậm rãi và chắc chắn.

Bàn tay nắm chặt lấy chuôi dao.

Daubrecq vẫn tiếp tục nói. Sau lưng lão ta, bàn tay đang vững chãi giơ lên, từng chút một, Lupin trông thấy đôi mắt tuyệt vọng và

tức giận của người phụ nữ nhìn đăm đăm vào một điểm mà cô ta sắp cắm con dao vào ở trên cổ lão.

“Cô đang làm một trò rất ngu ngốc đấy, quý cô xinh đẹp ạ.” Lupin nghĩ.

Trong óc anh đã bắt đầu hình dung ra những cách trốn thoát tốt nhất, mang cả Victoire đi theo.

Tuy nhiên, cô ta ngần ngừ khi cánh tay đã giơ lên. Nhưng đó chỉ là sự yếu đuối nhất thời. Cô ta nghiêng chặt răng. Toàn bộ gương mặt cô ta, nhăn nhúm và căm ghét, càng thêm méo xệch hơn nữa. Và cô ta thực hiện hành động chết người.

Đúng vào lúc đó, Daubrecq cúi xuống, bật dậy khỏi ghế, lão quay người lại và nắm chặt cổ tay yếu ớt của người phụ nữ giữa không trung.

Thật lạ lùng, lão không hề mắng chửi gì cô ta, như thể cái việc mà cô ta đã làm chẳng khiến lão ngạc nhiên hơn một hành động tầm thường, rất tự nhiên và đơn giản. Lão nhún vai, như một kẻ đã quá quen với những nguy hiểm kiểu đó, và đi đi lại lại trong im lặng.

Cô ta buông rơi vũ khí và giờ đang khóc, vùi mái đầu của mình vào giữa hai lòng bàn tay, những tiếng nức nở khiến cả thân hình cô ta rung lên.

Rồi lão bước tới chỗ cô ta và nói một vài từ, một lần nữa lại gõ xuống bàn khi nói.

Cô ta ra dấu hiệu từ chối, và khi lão cứ khẳng khẳng, đến lượt mình, cô ta giậm hai chân xuống sàn và kêu lên, đủ to đến nỗi cả Lupin cũng nghe thấy: “Không bao giờ!... Không bao giờ!...”

Thế nên, không nói câu nào, Daubrecq giật lấy cái áo choàng lông người phụ nữ mang theo quàng lên vai cô ta, trong khi cô ta vẫn vùi mặt vào chiếc khăn tay ren.

Rồi lão dẫn cô ta ra ngoài.

Hai phút sau, cánh cổng vườn lại được khóa.

“Thật tiếc khi mình không thể chạy theo kẻ lạ mặt đó.” Lupin nghĩ. “Và nói chuyện với cô ta về cánh chim Daubrecq. Có vẻ như mình thấy hai bọn mình có thể hợp tác tốt với nhau trong vụ này.”

Dù sao đi nữa, có một vấn đề cần phải làm rõ: Lão nghị sĩ Daubrecq, kẻ có cuộc đời rất ngắn ngủi, rõ ràng là đáng kính trọng, lại có thói quen đón khách vào ban đêm, khi căn nhà của lão không còn bị cảnh sát theo dõi nữa.

Anh sai Victoire đi thu xếp với hai thành viên trong nhóm của mình tiếp tục theo dõi thêm vài ngày nữa. Còn bản thân anh thì thức trắng đêm tiếp theo.

Như buổi sáng hôm trước, anh nghe thấy một tiếng động lúc bốn giờ sáng. Như buổi sáng hôm trước, lão nghị sĩ lại đón ai đó vào nhà.

Lupin lại dòng thang xuống và khi anh tới được không gian trống phía trên các cửa trước, anh trông thấy một người đàn ông đang bò lổm ngổm dưới chân Daubrecq, vòng hai tay ôm chân lão trong nỗi tuyệt vọng điên rồ và khóc nức nở, nức nở dữ dội.

Daubrecq thì cười và không ngừng đẩy ông ta ra, nhưng người đàn ông cứ bám chặt lấy lão. Ông ta hành xử gần như mất trí, và cuối cùng, trong cơn điên rồ mãnh liệt nhất, vừa nhồm đứng dậy, ông ta vừa túm chặt lấy cổ họng lão nghị sĩ và đẩy lão ngồi thụp xuống một cái ghế. Daubrecq vùng vẫy, ban đầu còn không có lực, các mạch máu của lão căng phồng ở hai bên thái dương. Nhưng dần dần, với sức mạnh vượt xa người thường, lão lấy lại thế chủ động và khiến đối thủ không còn sức mạnh để cử động. Tiếp theo, tóm chặt đối thủ bằng một tay, tay kia lão giáng hai quả đấm rất mạnh vào mặt ông ta.

Người đàn ông chậm rãi đứng dậy. Mặt ông ta thâm tím và hầu như không thể đứng vững trên đôi chân. Ông ta đợi chờ một khoảnh khắc, như thể nhằm lấy lại nhận thức. Thế rồi, với sự bình thản đáng sợ, ông ta rút khẩu súng ngắn từ trong túi ra và nhắm vào Daubrecq.

Daubrecq không nao núng. Thậm chí lão còn mỉm cười với vẻ đắc thắng, chẳng buồn tỏ ra lo âu như thể đang bị chĩa khẩu súng đồ chơi vào mặt.

Người đàn ông đứng đó đâu chừng mười lăm hoặc hai mươi giây, đối mặt với kẻ thù của mình, cánh tay vươn dài. Thế rồi, cũng với vẻ

chậm chạp kĩ lưỡng ấy, thể hiện một sự kiềm chế bản thân thật ấn tượng sau quãng thời gian giận dữ cực độ, ông ta cất súng đi, rồi rút ra một cái ví tiền từ chiếc túi khác.

Daubrecq tiến lên một bước.

Người đàn ông mở ví ra. Một xấp giấy bạc xuất hiện. Daubrecq giật lấy chúng rồi đếm. Chúng là những tờ giấy bạc một nghìn franc, có ba mươi tờ cả thảy.

Người đàn ông chỉ đứng nhìn, không phản kháng, không tấn công. Rõ ràng ông ta đã hiểu có nói cũng vô ích. Daubrecq là một trong những kẻ không khoan nhượng. Tại sao vị khách của lão lại phải phí thời gian van xin lão hay thậm chí là đối nghịch bằng cách thốt ra những lời đe dọa và sỉ nhục vô nghĩa? Ông ta không còn hy vọng tấn công kẻ thù không thể bị công kích. Thậm chí cái chết của Daubrecq cũng chẳng khiến ông ta thoát khỏi lão.

Ông ta cầm lấy mũ rồi bỏ đi.

Lúc mười một giờ trưa, sau khi đi chợ về, Victoire đã trao cho Lupin một lá thư từ các trợ thủ của anh.

Anh mở thư ra rồi đọc:

"Người đến gặp Daubrecq tối qua là nghị sĩ Langeroux, lãnh đạo cánh tả độc lập. Nhà nghèo, gia đình đông đúc."

"Chà!" Lupin nói. "Daubrecq chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tổng tiền, nhưng trời ạ, những cách kiếm tiền của lão hiệu quả thật."

Những sự kiện sau đó có xu hướng xác nhận giả thiết của Lupin. Ba ngày sau, anh trông thấy một vị khách nữa trao cho Daubrecq một khoản tiền khá lớn. Rồi hai ngày sau nữa, một người lại đến và để lại một chuỗi vòng cổ ngọc trai.

Người đầu tiên có tên là Dachaumont, một thượng nghị sĩ và từng là thành viên nội các. Người thứ hai là Hầu tước d'Albufex, nghị sĩ phái Bonaparte, từng là trưởng ban cán sự dưới thời của Hoàng tử Napoléon.

Với mỗi trường hợp, khung cảnh đều rất giống với khi lão nghị sĩ gặp gỡ Langeroux, một khung cảnh bi kịch đầy bạo lực, kết thúc với chiến thắng thuộc về Daubrecq.

“VẬY là...” Lupin nghĩ, khi anh nhận được những thông tin này. “Mình đã chứng kiến bốn cuộc viếng thăm rồi. Mình không biết liệu có còn đến mười, hai mươi hay ba mươi cuộc viếng thăm nữa không... Nhờ những người bạn canh gác ngoài kia mà mình đã thuộc hết tên các vị khách rồi. Mình có nên ghé thăm họ không nhỉ?... Để làm gì chứ? Chẳng có lý do gì họ lại thổ lộ với mình... Hay là mình nên ở lại đây, bị trì hoãn bởi những cuộc điều tra chẳng đâu vào đâu, những cuộc điều tra mà chỉ cần một mình Victoire cũng đủ làm tốt hơn mình?”

Anh rất bối rối. Tin tức từ cuộc điều tra vụ án của Gilbert và Vaucheray trở nên ngày càng tồi tệ, nhiều ngày đang trôi qua, và không một giờ nào trôi qua mà anh không tự hỏi mình trong tức giận rằng tất cả nỗ lực của anh - cứ cho rằng anh thành công đi - liệu có kết thúc một cách nực cười, hoàn toàn xa rời mục đích mà anh đang theo đuổi? Vì rốt cuộc, cứ cho rằng anh đã biết hết những vụ làm ăn mờ ám của Daubrecq đi, liệu đó có phải là cách anh có thể dùng để giải cứu Gilbert và Vaucheray?

Ngày hôm ấy đã xảy ra một biến cố đặt dấu chấm hết cho sự do dự của anh. Sau bữa trưa, Victoire nghe lỏm được vài mẩu đối thoại giữa Daubrecq với ai đó trên điện thoại. Từ những gì Victoire báo cáo lại, Lupin hiểu rằng lão nghị sĩ có cuộc hẹn với một quý cô vào lúc tám rưỡi và lão sẽ đưa cô ta tới nhà hát.

“Tôi sẽ đặt lô tăng trệt, như chỗ chúng ta đã ngồi sáu tuần trước.” Daubrecq nói. Rồi lão nói thêm, kèm theo tiếng cười: “Tôi hy vọng suốt quãng thời gian đó nhà mình sẽ không bị trộm.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong tâm trí Lupin, Daubrecq sắp hưởng thụ buổi tối tương tự như buổi tối của lão sáu tuần trước, trong khi họ đang đột nhập vào biệt thự của lão tại Enghien. Việc biết được người lão sẽ gặp và qua đó có thể phát hiện ra Gilbert và Vaucheray đã dùng cách nào để biết Daubrecq lại đi vắng từ tám giờ tối đến tận một giờ sáng, đây là những vấn đề có tầm quan trọng bậc nhất.

Lupin rời nhà vào buổi chiều với sự hỗ trợ của Victoire. Thông qua bà ta, anh biết Daubrecq sẽ về nhà ăn tối sớm hơn thường lệ.

Anh quay về căn hộ của mình tại phố Chateaubriand, gọi điện cho ba người bạn, ăn mặc đóng giả một nhân vật anh yêu thích, vị thân vương Nga, với mái tóc vàng nhạt và hàng ria mép cùng tóc mai cắt ngắn.

Đồng bọn của anh lái xe đến.

Vào lúc đó, cậu người hầu Achille đưa đến cho anh một bức điện tín đề gửi ngài Michel Beaumont, phố Chateaubriand, viết như sau:

"Tôi nay đừng đến nhà hát. Sự can thiệp của ngài có nguy cơ làm hỏng mọi chuyện."

Bên cạnh anh là một chiếc lọ hoa nằm trên bệ lò sưởi. Lupin vớ lấy nó đập vỡ tan thành từng mảnh.

"Thế đấy, thế đấy." Anh gầm gừ. "Chúng đang chơi mình hết như cách mình hay chơi những kẻ khác. Cũng hành vi như thế. Cũng những ngón nghề như thế. Chỉ là lần này khác..."

Khác thế nào? Anh chẳng biết. Sự thật là anh đã quá lúng túng và bối rối tận thẳm sâu trong tâm khảm và anh chỉ đang tiếp tục hành động vì sự bướng bỉnh, vì ý thức về trách nhiệm; nói cách khác, anh hành động mà không hề dựa trên khiếu hài hước, sự phấn chấn như mọi lần.

"Đi thôi!" Anh nói với đồng bọn.

Theo hướng dẫn của anh, tài xế thả mọi người xuống gần quảng trường Lamartine, còn xe vẫn đi tiếp. Lupin đã đoán trước rằng nhằm cắt đuôi các thám tử theo dõi căn nhà, Daubrecq sẽ bắt ngay chiếc taxi đầu tiên; và anh không muốn bị bỏ lại quá xa.

Nhưng anh vẫn chưa lường hết được sự tinh khôn của lão cáo già Daubrecq.

Lúc bảy rưỡi, cả hai cánh cổng vườn đều mở toang, một luồng ánh sáng rực rỡ chiếu ra và một chiếc mô tô phóng ra đường, đi dọc quảng trường, ngoặt trước mặt chiếc ô tô và phóng vút về phía Bois với tốc độ nhanh đến nỗi không tài nào đuổi theo được nữa.

"Chúc thượng lộ bình an!" Lupin nói, cố gắng pha trò nhưng rõ ràng anh đang kiềm chế cơn phần nộ.

Anh đưa mắt dò xét đồng bọn, hy vọng một trong số họ sẽ đánh bạo nở nụ cười chế nhạo. Có thể trút bức tức lên họ hẳn là anh sẽ

vui lắm!

“Về nhà thôi!” Anh nói với họ.

Anh đái họ bữa tối, còn anh châm một điếu xì gà rồi tắt cả lại ngồi vào xe chạy vòng quanh các nhà hát, bắt đầu với những nhà hát chuyên các vở hài hước lãng mạn hoặc ca nhạc hài, vì anh cho rằng Daubrecq cùng quý cô của lão hẳn sẽ ưa thích. Anh chọn lấy một dãy ghế, kiểm tra các lô tầng trệt rồi lại bỏ đi.

Tiếp theo anh lái xe đến các nhà hát nghiêm túc hơn như nhà hát Phục Hưng, nhà hát Gymnase.

Cuối cùng, vào lúc mười giờ tối, anh trông thấy một lô dưới cùng ở nhà hát Vaudeville với hai tấm màn nhung hoàn toàn che chắn mọi ánh mắt soi mói. Sau khi nhét tiền cho người xếp chỗ, anh được biết lô này dành cho một quý ông lùn, mập mạp cùng một quý cô đeo khăn voan dày bằng ren.

Lỗ bên cạnh bỏ trống. Anh mua nó, trở ra dặn dò đồng bọn rồi quay vào ngồi xuống gần cặp đôi kia.

Trong suốt giờ giải lao, khi đèn đóm lại bật sáng, anh nhận ra gương mặt nhìn nghiêng của Daubrecq. Quý cô vẫn ngồi phía sau lô, gần như không trông thấy được. Hai người họ đang nói chuyện bằng giọng thấp; và khi hai tấm rèm lại được kéo sang hai bên, họ vẫn tiếp tục nói chuyện, nhưng bé đến nỗi Lupin không thể nghe nổi một từ nào.

Mười phút trôi qua. Ai đó gõ lên cửa ra vào lô của họ. Là một trong số những người soát vé.

“Ngài có phải là nghị sĩ Daubrecq không ạ?” Anh ta hỏi.

“Đúng!” Daubrecq đáp, giọng ngạc nhiên. “Nhưng làm sao cậu biết tên tôi?”

“Có một quý ông đang muốn gặp ngài qua điện thoại. Ông ấy bảo tôi đến lộ 22.”

“Nhưng đó là ai?”

“Ngài Hầu tước d’Albufex.”

“Ha?”

“Tôi phải trả lời sao đây, thưa ngài?”

“Tôi ra đây... Tôi ra đây...”

Daubrecq vội vã đứng dậy khỏi ghế rồi đi theo người bán vé đến quầy vé.

Lão còn chưa kịp khuất khỏi tầm nhìn thì Lupin nhảy vọt sang từ lô của anh, mở khóa cánh cửa tiếp theo rồi ngồi xuống bên cạnh quý cô.

Cô ta thốt ra một tiếng kêu như bị nghẹt.

“Im nào!” Anh nói. “Tôi phải nói chuyện với cô. Chuyện này cực kỳ quan trọng.”

“Ôi!” Cô ta nói, hai hàm răng nghiến chặt. “Arsène Lupin!”

Anh sửng người. Trong một lúc, anh ngồi đó im lặng, miệng há hốc. Người phụ nữ này biết anh ư? Và cô ta không chỉ biết anh, mà còn nhận ra anh qua lớp hóa trang! Ngay cả khi anh đã quá quen với những sự kiện phi thường và lạ kỳ nhất, điều này vẫn khiến anh lúng túng.

Thậm chí anh không dám mơ đến chuyện phản đối, bèn lắp bắp: “VẬY là cô biết?... VẬY là cô biết?...”

Anh túm lấy chiếc khăn voan của quý cô, gạt sang một bên không để cô ta kịp tự vệ.

“Cái gì?” Anh lầm bầm với sự kinh ngạc ngày càng tăng. “Không thể nào!”

Đó là người phụ nữ anh đã trông thấy tại nhà của Daubrecq vài ngày trước, người phụ nữ đã giơ con dao lên sau lưng lão, muốn đâm chết lão bằng tất cả sức mạnh của lòng căm thù.

Giờ đến lượt cô ta lùi lại.

“Cái gì? Ngài đã từng trông thấy tôi?...”

“Vâng, tối hôm kia, tại nhà của lão... Tôi đã thấy việc cô ở cố gắng làm...”

Cô ta dợm bỏ chạy. Anh giữ cô ta lại, rồi háo hức nói: “Tôi phải biết cô là ai. Đó là lý do tại sao tôi đã gọi điện cho Daubrecq.”

Cô ta trông thất kinh.

“Ý ngài người gọi đến không phải là Hầu tước d’Albufex?”

“Không, đó là một trong những phụ tá của tôi.”

“Thế thì Daubrecq sắp quay lại...”

“Phải, nhưng chúng ta vẫn còn thời gian... Xin hãy lắng nghe tôi... Chúng ta phải gặp lại nhau lần nữa... Lão là kẻ thù của cô... Tôi sẽ cứu cô khỏi bàn tay lão...”

“Tại sao ngài phải làm thế? Mục đích của ngài là gì?”

“Xin hãy tin tôi.... tôi hoàn toàn chắc chắn những lợi ích của chúng ta giống nhau... Tôi có thể gặp cô ở đâu? Ngày mai nhé được không? Mấy giờ? Và ở đâu?”

“À...”

Cô ta nhìn anh với vẻ ngập ngừng rõ nét, không biết phải làm gì, rất muốn nói nhưng vẫn thấy khó chịu và nghi ngờ.

Anh thúc ép cô ta. “Ôi, tôi van xin cô đấy... trả lời tôi đi, chỉ một từ thôi... và ngay lập tức... Sẽ rất tồi tệ nếu lão thấy tôi ở đây... Tôi van cô đấy...”

Cô ta trả lời ngắn gọn: “Tên tôi chẳng quan trọng đâu... Chúng ta sẽ gặp nhau trước rồi ngài sẽ giải thích cho tôi... Phải, chúng ta sẽ gặp nhau... Nghe này, ngày mai, lúc ba giờ, tại góc đại lộ...”

Đúng lúc đó cánh cửa vào lô bật mở, phải nói là đánh rầm một cái, và Daubrecq xuất hiện.

“Lũ chuột!” Lupin lăm bằm, tức tối khi bị bắt quả tang trước khi có được thứ anh muốn.

Daubrecq cười khúc khích. “Ra thế đấy... Tôi cứ nghĩ chuyện gì nữa cơ... A, trò đùa điện thoại, hơi lạc hậu tí, thưa ngài! Tôi chưa đi được nửa đường đã vội quay về.”

Đẩy Lupin ra phía trước lô, lão ngồi xuống bên cạnh quý cô và nói: “Và giờ thưa quý ngài, ngài là ai đây? Có thể là một người hầu tại Sở Cảnh chăng? Tay lính mới như ngài cũng có vẻ chuyên nghiệp đấy.”

Lão nhìn trừng trừng Lupin đang không dám cử động một cơ bắp nào, cố gắng đặt một cái tên cho gương mặt này, nhưng không thể nhận ra người đàn ông mà lão đã từng gọi là Polonius.

Cũng không hề rời mắt khỏi Daubrecq Lupin trầm ngâm suy nghĩ. Anh sẽ không vì bất kỳ thứ gì mà bỏ dở cuộc chơi vào lúc này hoặc

tảng lờ đi cơ hội quý giá đi đến thấu hiểu kẻ thù một mất một còn của mình.

Người phụ nữ ngồi trong góc lô, bất động, nhìn hai người họ.

Lupin nói: "Chúng ta hãy cùng ra ngoài, thưa ngài. Như thế sẽ khiến cuộc trò chuyện của chúng ta dễ dàng hơn."

"Không, thưa ngài, ở đây!" Lão nghị sĩ cười toét. "Chuyện ấy sẽ diễn ra ở đây, ngay lúc này, trong thời gian nghỉ giải lao. Như thế chúng ta sẽ không quấy rầy bất kỳ ai."

"Nhưng..."

"Tiết kiệm hơi thở đi, anh bạn của tôi; ngài sẽ không nhúc nhích được đâu."

Nói rồi lão tóm lấy cổ áo Lupin, rõ ràng không có ý định buông ra trước khi hết giờ nghỉ giải lao.

Một nước đi thô lậu! Làm sao Lupin có thể chấp nhận cái thái độ thế này, đặc biệt là trước mặt một người phụ nữ mà anh vừa ngỏ ý kết đồng minh, một người phụ nữ - giờ lần đầu tiên anh mới nghĩ đến chuyện này - rõ ràng là trang nhã và mang vẻ đẹp u sầu hút hồn anh. Toàn bộ sự kiêu hãnh của một đấng nam nhi đang trào trong anh với ý nghĩ đó.

Tuy nhiên, anh không nói gì. Anh chấp nhận cái bàn tay nặng trĩu đè xuống vai mình, thậm chí anh còn cúi khom người như kẻ bại trận, bất lực, gần như khiếp sợ.

"Này, thông minh đấy!" Lão nghị sĩ nói, chế giễu. "Hình như anh bạn không còn cứng đầu nữa nhỉ."

Trên sân khấu lúc này, các diễn viên đang tranh cãi và nói chuyện ầm ĩ.

Daubrecq hơi nới lỏng nắm tay và Lupin cảm thấy thời cơ đã đến. Anh dùng cạnh bàn tay mình giáng xuống chỗ hõm trên cánh tay lão một cú rất mạnh, hết như những gì anh có thể làm nếu có trong tay một cây rìu nhỏ.

Cơn đau khiến Daubrecq buông lỏng phòng vệ. Lúc này Lupin đã tự giằng ra được hoàn toàn, liền xông đến dùng tay kia bóp cổ lão. Nhưng Daubrecq ngay lập tức lấy lại thăng bằng để tự vệ, lão lùi lại và bốn bàn tay của họ siết chặt lấy nhau.

Chúng siết chặt lấy nhau không tài nào buông ra được, toàn bộ sức mạnh của hai đối thủ tập trung hết vào bốn bàn tay. Bàn tay của Daubrecq rất to lớn, còn bàn tay của Lupin nằm gọn trong gọng kìm thép, anh cảm thấy như mình đang không phải đánh nhau với người, mà là đánh nhau với con mãnh thú khủng khiếp nào đó, một con khỉ đột khổng lồ.

Họ áp sát vào nhau tựa vào cửa ra vào, cúi thấp người, như hai đồ vật đang mò mẫm và cố gắng vật ngửa đối phương. Xương khớp của họ kêu răng rắc. Kẻ nào thua trước sẽ bị bóp cổ và trói lại. Tất cả những chuyện này diễn ra trong sự im lặng bất ngờ, vì các diễn viên trên sân khấu hiện đang lắng nghe một người trong số họ, người đang nói bằng giọng thấp.

Người phụ nữ lùi lại, đứng tựa lưng vào vách ngăn, nhìn họ trong khiếp sợ. Nếu như cô ta chọn ai trong hai người họ, thì chỉ cần một cử động thôi, chiến thắng hẳn sẽ được quyết định ngay lập tức cho kẻ đó. Nhưng cô ta sẽ hỗ trợ ai trong số họ? Lupin có thể tượng trưng cho điều gì trong đôi mắt cô ta? Một người bạn? Một kẻ thù?

Cô ta liếc nhìn tiến ra phía trước lộ, đẩy mạnh tấm rèm sang bên, rướn người ra ngoài, dường như muốn ra hiệu. Thế rồi cô ta quay vào và cố gắng lén ra cửa trước.

Như thể đang muốn giúp cô ta, Lupin nói: "Sao còn không di chuyển cái ghế đi?"

Anh đang nói tới cái ghế nặng nề đã đổ ra chắn giữa anh với Daubrecq, cả hai đang vật lộn với nhau ngang qua cái ghế đó.

Người phụ nữ cúi xuống và đẩy mạnh cái ghế ra. Lupin chỉ chờ có thế. Một khi không còn chướng ngại vật, anh co chân đá một cú rất mạnh vào cẳng chân lão bằng đầu mũi giày da sơn của mình. Kết quả tương tự cú đấm anh vừa giáng xuống cẳng tay lão. Cơn đau một lần nữa khiến lão e sợ và phân tâm, ngay lập tức anh tận dụng thời cơ giằng ra khỏi hai bàn tay đang vươn ra của Daubrecq, mười đầu ngón tay anh vươn về phía cổ họng lão.

Lão vùng vẫy. Daubrecq cố gắng gỡ hai bàn tay đang siết cổ mình, nhưng lão bắt đầu thấy nghẹt thở và cảm thấy sức lực đang đuối dần.

“A ha, con khỉ già nhà người!” Lupin gầm gừ, ép lão khuyu xuống sàn. “Tại sao người không thét lên gọi giúp đỡ đi? Chắc người sợ gặp phải một vụ bê bối lắm hả!”

Vì âm thanh của cú ngã nên phía bên kia vách ngăn vang lên tiếng gõ.

“Gõ đi, gõ đi.” Lupin nói, thở hỗn hển. “Kịch đang diễn trên sân khấu kia. Đây là việc của tôi và đến chừng nào tôi khuất phục được con khỉ đột này...”

Anh không mất nhiều thời gian. Lão nghị sĩ đang nghệt thở. Lupin khiến lão choáng váng bằng cú đấm vào quai hàm, và rồi tất cả những gì anh phải làm là đưa người phụ nữ rời khỏi nơi đó và trốn thoát, trước khi còi báo động vang lên.

Nhưng khi quay nhìn lại, người phụ nữ đã biến mất.

Cô ta chưa thể đi xa được. Lao ra khỏi lô, anh vùng chạy, không quan tâm đến những người xếp chỗ và nhân viên soát vé.

Ra tới hành lang chờ, anh trông thấy cô ta phía bên kia ô cửa mở, đang băng qua đường Chaussée d’Antin.

Cô ta đang bước vào một chiếc ô tô thì anh bắt kịp.

Cánh cửa đóng lại sau lưng cô ta.

Anh túm chặt lấy tay nắm cửa và cố gắng mở ra.

Nhưng một người đàn ông nhô lên từ trong xe giáng quả đấm trúng mặt Lupin, kỹ năng tuy kém nhưng mạnh không kém quả đấm của anh vào mặt Daubrecq.

Cho dù choáng váng vì cú đấm, anh vẫn có đủ thời gian nhận ra người đàn ông, hình ảnh vụt thoáng khiến anh giật mình, nhưng anh còn nhận ra cả người đàn ông đang lái xe, mặc trang phục giả làm tài xế. Đó là Grogard và Le Ballu, hai kẻ chèo thuyền vào cái đêm ấy tại Enghien, hai chiến hữu của Gilbert và Vaucheray, nói ngắn gọn là hai kẻ đồng lõa của Lupin.

Khi anh về được căn phòng của mình trên phố Chateaubriand, sau khi rửa hết máu trên mặt, Lupin ngồi trên ghế suốt một tiếng đồng hồ, như thể đã mệt bã người. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh trải qua nỗi đau đớn của kẻ bị phản bội. Lần đầu tiên các đồng chí của anh trong cuộc chiến quay lưng chống lại người chỉ huy của họ.

Nhằm giúp mình phân tâm, một cách máy móc, anh quay sang đồng báo chí của mình và xé lớp vỏ bọc của một tờ báo buổi tối. Giữa các bản tin muộn, anh đọc thấy những đoạn sau đây:

"VỤ ÁN BIỆT THƯ MARIE-THÉRÈSE

Danh tính thực sự của Vaucheray, một trong những kẻ bị cho là đã giết anh hầu Léonard, cuối cùng cũng được xác thực. Hắn là một kẻ đê tiện, kẻ cặn bã tồi tệ nhất, một tên tội phạm cứng đầu từng hai lần bị tuyên án vắng mặt vì tội giết người, dưới một cái tên khác.

Không nghi ngờ gì nữa, cuối cùng cảnh sát cũng sẽ phát hiện ra tên thật của kẻ đồng lõa với hắn, Gilbert. Dù sao đi nữa, viên thẩm phán điều tra đã quyết định đưa những tên tù nhân ra xét xử càng sớm càng tốt.

Công chúng sẽ chẳng có lý do gì để phàn nàn trước sự chậm trễ của luật pháp."

Nằm lẫn trong đồng báo chí và tờ quảng cáo khác là một lá thư. Lupin nhảy cẫng lên khi anh trông thấy nó. Dòng địa chỉ có ghi: "Ngài de Beaumont, Michel."

"Ôi!" Anh thở gấp. "Là thư của Gilbert!"

Lá thư viết: "Cứu tôi với ông chủ ơi!... Tôi sợ lắm... Tôi sợ lắm..."

Lupin lại mất một đêm nữa trằn trọc đầy ác mộng. Một lần nữa, những hình ảnh kinh hoàng và ghê rợn tiếp tục hành hạ anh.

CHƯƠNG IV: KẺ ĐAU SỎ

“Tội nghiệp thằng bé!” Lupin lẩm bẩm khi dừng mắt lại ở lá thư của Gilbert vào sáng hôm sau. “Chắc cậu ta phải thấy khổ sở lắm!”

Vào ngày đầu tiên nhìn thấy y, anh đã chợt thấy yêu mến chàng trai trẻ trung vạm vỡ đó, thật vô tư, hớn hờ và rất yêu đời. Gilbert dâng hiến cho anh rất tận tụy, hẳn y sẽ chấp nhận chết ngay khi được ông chủ ra lệnh. Lupin cũng yêu cả tính thẳng thắn, khiếu hài hước, sự giản dị và gương mặt cười mở, bừng sáng của y.

“Gilbert này!” Anh từng hay nói. “Cậu là thằng thật thà. Cậu biết không, nếu ta là cậu, hẳn ta sẽ bỏ quách công việc này đi mà làm người.”

“Ngài làm trước đi.” Gilbert sẽ trả lời như thế, rồi cười phá lên.

“Thế cậu không chịu à?”

“Không đâu ông chủ ạ. Người thật thà là phải làm việc và làm việc cật lực. Có thể nếu tôi còn bé thì sẽ nghĩ mình thích thế, nhưng kể từ hồi ấy, chúng đã khiến tôi nghĩ khác rồi.”

“Chúng là ai?”

Gilbert im lặng. Bao giờ y cũng im lặng khi được hỏi về thuở ấu thơ. Lupin chỉ biết y là trẻ mồ côi, từ bé đã lang thang khắp nơi, thay tên đổi họ và nhận làm cả những công việc lạ lùng nhất. Toàn bộ câu chuyện là một dấu hỏi to đùng không thể nào lý giải nổi, và xem ra cả cảnh sát cũng chẳng muốn quan tâm tìm hiểu.

Mặt khác, có vẻ như cảnh sát cũng chẳng muốn xem bí ẩn này là lý do để trì hoãn các phiên xử. Họ sẽ đưa kẻ đồng lõa của Vaucheray ra tòa - dưới cái tên Gilbert hay bất kỳ cái tên nào khác - và giáng xuống đầu y cái án tử hình không thể khác.

“Tội nghiệp thằng bé!” Lupin nhắc lại. “Họ sẽ hành hạ cậu ta như thế này chỉ vì mình. Họ sợ cậu ta sẽ trốn ngục nên vội vã muốn kết thúc chuyện này. Trước tiên là tuyên án rồi sau đó... là hành hình. Ôi, bọn đao phủ!... Một thằng nhóc mới hai mươi tuổi, không hề phạm tội giết người, thậm chí còn không phải là kẻ đồng lõa giết người...”

Lạy Chúa, Lupin biết chứng minh điều này là không tưởng và anh phải tập trung nỗ lực vào vấn đề khác. Nhưng là vấn đề nào? Phải chăng anh đã bỏ cuộc truy tìm cái nút chai pha lê?

Anh không thể quyết định được điều đó. Nơi duy nhất giúp anh sao nhãng khỏi cuộc truy tìm đó là tới Enghien, nơi Grogard và Le Ballu sinh sống, để chắc chắn rằng họ không hề nhìn thấy gì kể từ vụ giết người tại biệt thự Marie-Thérèse. Ngoài chuyện này, anh chỉ còn biết hướng sự chú ý của mình vào vấn đề Daubrecq mà thôi.

Thậm chí anh còn không muốn nhúc nhích đầu với những vấn đề đặt ra trước mắt: sự phản bội của Grogard và Le Ballu, mối liên kết của họ với quý cô tóc xám, vụ do thám mà chính bản thân anh là mục tiêu.

“Trấn tĩnh lại nào, Lupin.” Anh nói. “Mày sẽ rất dễ nhận định sai lầm trong khi đang nóng lòng. Thế nên hãy im lặng. Hơn hết là không đưa ra kết luận nào cả! Không gì ngu xuẩn hơn chuyện suy luận cái này ra cái kia trước khi tìm ra một điểm khởi đầu nhất định. Đó là khi mày bị kẹt trên một cái cây. Hãy lắng nghe bản năng của mày. Hành động theo bản năng của mày. Và bất chấp mọi lý lẽ, bất chấp mọi logic, có thể nói mày đã tin vụ này hóa ra lại xoay quanh cái nút chai chết tiệt kia, vậy thì hãy liều lĩnh đi theo nó. Hãy nhắm vào Daubrecq và cái nút chai ấy của lão!”

Lupin không đợi đến khi ra những quyết định này mới có quyết sách hành động tương ứng. Vào lúc anh đang vạch các bước trong tâm trí, ba ngày sau vụ việc tại Vaudeville, anh đang ngồi, ăn bận như một thương nhân về hưu, trong chiếc áo bành tô cũ, với chiếc khăn choàng quanh cổ, trên chiếc ghế dài ở đại lộ Victor-Hugo, cách xa quảng trường Lamartine. Theo hướng dẫn của anh, cứ vào đúng giờ ấy mỗi sáng Victoire đều đi ngang qua chiếc ghế dài đó.

“Phải!” Anh lại nhắc mình. “Cái nút chai pha lê, mọi thứ hóa ra là thế... Một khi mình tìm được nó...”

Victoire đã đến, trên cánh tay là cái làn xách đi chợ. Ngay lập tức anh nhận ra vẻ tức giận và tái nhợt khác thường của bà ta.

“Có chuyện gì thế?” Lupin hỏi, bước đi bên cạnh bà vú già.

Bà ta bước vào một cửa hàng tạp hóa lớn, đông đặc người rồi quay sang anh.

“Đây!” Bà ta nói, giọng chắt chứa lo âu. “Thứ cậu đang săn lùng đây.”

Nói rồi bà ta lấy ra thứ gì đó từ trong làn, trao cho anh.

Lupin đứng chết sững: Trong tay anh là cái nút chai pha lê.

“Thật không hả trời? Thật không hả trời?” Anh lẩm bẩm, như thể thành công đến quá dễ dàng khiến anh mất thăng bằng.

Nhưng sự thật sờ sờ ra đó, hiện hữu và quá mãnh liệt. Anh nhận ra nó nhờ hình dáng, nhờ kích cỡ, nhờ lớp mạ vàng trên bề mặt bị ăn mòn, không nghi ngờ gì nữa, nó chính là cái nút chai pha lê anh đã từng thấy. Thậm chí anh còn nhận thấy vết xước nhỏ tí gần như không thể nhận ra trên thân nút mà anh vẫn còn nhớ như in.

Tuy nhiên, trong khi cái thứ này hiện diện với tất cả những đặc trưng như trên, nó hình như chẳng sở hữu nét gì đặc biệt cả. Là cái nút chai pha lê, chỉ thế mà thôi! Thực sự chẳng có dấu hiệu đặc biệt gì để phân biệt nó với các nút chai khác. Nó chẳng mang dấu hiệu gì, không có con dấu, và vì được cắt gọt từ một khối nguyên nên nó chẳng chứa bất kỳ vật chất ngoại lai nào.

“Thế rồi sao?”

Bỗng Lupin nhìn thấu được vào sâu thẳm sai lầm của mình. Sở hữu cái nút chai pha lê này có ích gì với anh nếu anh không hiểu được giá trị của nó? Mảnh thủy tinh này thực chất bản thân nó không hề tồn tại, nó chỉ tồn tại nhờ ý nghĩa người ta gán cho nó. Trước khi lấy được nó, sự thật đúng là như vậy. Khi lấy được nó, khi lấy trộm nó từ tay Daubrecq làm sao anh dám khẳng định đây không phải một sai lầm ngu xuẩn?

Đây là một vấn đề không có lời giải đáp, nhưng nó lại gây sức ép lên anh để hướng tới một phương hướng duy nhất.

“Đừng ngớ ngẩn nữa!” Anh tự nói với mình khi bỏ cái nút chai vào túi. “Trong cái vụ chết tiệt này, ngớ ngẩn là chết đó.”

Anh không hề rời mắt khỏi Victoire. Cùng người bán hàng, bà ta đi từ quầy này tới quầy khác, hòa vào đám đông mua hàng. Tiếp theo bà ta dừng chân hơi lâu một chút tại quầy thanh toán và bước qua trước mặt Lupin.

Anh thì thầm với bà ta những chỉ dẫn: “Gặp tôi phía sau Trường Trung học Janson nhé.”

Bà ta đến chỗ anh trên con phố ít người lui tới.

“Nhờ tôi bị theo dõi thì sao?” Bà ta nói.

“Không đâu!” Anh nói rõ. “Tôi quan sát kĩ lắm. Nghe tôi này, bà tìm thấy cái nút chai ở đâu thế?”

“Trong ngăn kéo bàn cạnh giường ngủ của lão.”

“Nhưng chúng ta đã tìm ở đó rồi mà.”

“Đúng, và sáng nay tôi lại tìm tiếp. Tôi nghĩ đêm qua lão đã để nó ở đó.”

“Và tôi đoán rằng rồi lão sẽ lại mang nó đi.” Lupin nói.

“Rất có khả năng”

“Thế nhờ lão phát hiện nó đã biến mất?”

Victoire có vẻ hoảng sợ.

“Trả lời tôi đi.” Lupin nói. “Nếu lão phát hiện nó đã biến mất, lão sẽ buộc tội bà đã lấy đúng không?”

“Chắc chắn!”

“Thế thì bỏ nó lại vào chỗ cũ đi, càng nhanh càng tốt.”

“Ôi trời, ôi trời ơi!” Bà ta rên rỉ. “Tôi hy vọng lão sẽ không có thời gian phát hiện ra. Trả nó lại cho tôi, nhanh lên!”

“Của bà đây.” Lupin nói.

Anh sờ tay vào trong túi áo bành tô.

“Sao thế?” Victoire hỏi, chìa tay ra.

“Ôi!” Anh đáp sau một lúc. “Nó biến mất rồi.”

“Cái gì?”

“Phải, như tôi nói đấy, nó biến mất rồi... Kẻ nào đó đã móc túi tôi rồi.”

Anh bật ra cả một tràng cười, một tràng cười mà lần này hoàn toàn không vương chút cay đắng nào.

Victoire xỏ một tràng: “Còn cười à!... Cậu để tôi lâm vào tình cảnh thế này!...”

“Biết làm sao được chứ? Bà phải thừa nhận nó rất tức cười. Không phải chúng ta đang diễn trong một vở bi kịch đâu, mà là một truyện cổ tích, dạng như *Chú Mèo đi hia* hay *Jack và hạt đậu thần*. Nếu mà tôi có vài tuần rảnh rỗi, kiểu gì tôi cũng phải viết nó. *Cái nút chai thần kỳ*, hoặc là *Những chuyện bất hạnh của Arsène tội nghiệp*.”

“VẬY... kẻ nào đã lấy nó từ cậu?”

“Bà đang nói gì thế?... Nó bay đi rồi... biến mất khỏi túi tôi rồi... Thôi bỏ đi!”

Anh đẩy nhẹ bà vú nuôi, rồi nói bằng giọng nghiêm túc hơn: “Về nhà đi, Victoire, đừng tự trách mình nữa. Tất nhiên, kẻ nào đó đã trông thấy bà trao cho tôi cái nút chai nên lợi dụng đám đông thó mất nó từ trong túi áo tôi. Điều đó chỉ cho thấy chúng ta đang bị theo dõi sát sao hơn tôi tưởng, và đối thủ của chúng ta là những kẻ hàng đầu. Nhưng một lần nữa cứ bình tĩnh. Những người thật thà sẽ luôn có cách của mình... Bà còn chuyện gì nữa muốn nói cho tôi nghe không?”

“CÓ! Tối hôm qua có một người đến lúc lão Daubrecq đã đi ra ngoài. Tôi trông thấy những ánh đèn chiếu sáng cây cối trong vườn.”

“Phòng ngủ của bà già gác cổng à?”

“Bà già ấy đang thức.”

“Thế thì là mấy tay thám tử, họ vẫn đang cố tìm thôi. Tôi sẽ gặp bà sau, Victoire. Bà phải tiếp tục mở cửa cho tôi vào đấy.”

“Cái gì? Cậu muốn...”

“CÓ mẠO HIỂM GÌ ĐÂU CHỨ? Phòng của bà trên tầng ba cơ mà. Daubrecq chẳng nghi ngờ gì đâu.”

“Nhưng còn người khác!”

“Người khác ư? Nếu chúng quan tâm tới việc chơi tôi một ván, thì hẳn chúng đã làm rồi. Tôi đang ngáng đường chúng, thế thôi. Chúng không sợ tôi đâu. Thế gặp bà sau nhé, Victoire, đúng năm giờ đây.”

Thêm một sự ngạc nhiên nữa chờ đón Lupin. Vào buổi tối, bà mẹ nuôi cho anh biết rằng, vì không nén nổi tò mò nên bà ta đã mở ngăn kéo bàn cạnh giường ngủ, và thấy cái nút chai pha lê lại ở đó.

Lupin không còn hứng thú trước những biến cố vi diệu này nữa. Anh chỉ đơn giản tự nhắc mình: “Vậy là nó đã được mang trả lại. Và kẻ mang nó trả lại và kẻ vào được nhà lão bằng cách nào đó không lý giải được, cũng giống mình, khi cho rằng cái nút chai là thứ không được biến mất. Thế nhưng Daubrecq, kẻ biết mình đang bị theo dõi ngay trong chính phòng ngủ của mình, thêm một lần nữa bỏ cái nút chai vào ngăn kéo, như thể lão chẳng hề xem cái nút chai đó là quan trọng! Giờ nên hiểu ra sao đây?”

Cho dù Lupin chẳng thể hiểu tí gì về chuyện này, anh cũng không thể gạt đi được những lập luận nhất định, những tập hợp ý kiến nhất định khiến anh có mường tượng mơ hồ về ánh sáng cuối đường hầm.

“Khi vụ án này vẫn còn đó, điều không thể tránh khỏi là sẽ sớm có cuộc chạm trán giữa mình với những kẻ khác.” Anh nghĩ. “Từ lúc đó mình sẽ là người làm chủ tình hình.”

Năm ngày trôi qua, trong suốt thời gian đó Lupin không thu thập được thêm tí thông tin nào. Vào ngày thứ sáu, sáng sớm Daubrecq đã có khách tới thăm, là một quý ông, ngài nghị sĩ Laybach. Cũng như các đồng nghiệp, ông ta cũng hạ mình cầu xin trong tuyệt vọng, rồi khi mọi chuyện xong xuôi, ông ta phải nộp cho lão hai mươi nghìn franc.

Thêm hai ngày nữa, và rồi vào một buổi tối khi đứng theo dõi trên chiếu nghỉ tầng hai, Lupin nghe thấy tiếng kêu cọt kẹt, anh biết nó phát ra từ cánh cửa trước dẫn từ sảnh vào vườn. Trong bóng tối, anh nhận ra, hay đúng ra là đoán được, sự có mặt của hai người, họ lên các cầu thang rồi dừng chân trên tầng một, phía ngoài phòng ngủ của Daubrecq.

Họ đang làm gì ở đó? Họ không thể vào được trong phòng vì Daubrecq tối nào cũng khóa chốt cửa. Vậy thì họ còn hy vọng gì?

Rõ ràng, một trò khéo léo nào đó đang được thực hiện, như Lupin suy đoán từ các âm thanh trầm đục của hành động cạy vào cánh cửa. Tiếp theo là những lời nói, nghe như những tiếng thì thầm, vắng đến tai anh.

“Ổn cả chưa?”

“Ổn cả rồi, nhưng tốt hơn chúng ta vẫn phải đợi đến mai, vì...”

Lupin không nghe được hết cả câu. Hai người bọn họ đang mò mẫm xuống cầu thang. Cánh cửa ra vào phía tiền sảnh được đóng lại, rất nhẹ nhàng, tiếp theo là cánh cổng dẫn ra vườn.

“Tò mò thật, nói gì thì nói.” Lupin nghĩ. “Đây là căn nhà mà Daubrecq che giấu những hành động bất lương của lão, đồng thời tự bảo vệ mình rất kĩ trước lũ gián điệp, tất nhiên là có lý do, vậy mà ai ai cũng được tự do ra vào căn nhà này như trong hội chợ. Victoire cho mình vào, bà già gác cổng thì mở cửa cho các thám tử Sở Cảnh vào. Thì cũng được đi, nhưng kẻ đang chơi trò thao túng là kẻ nào? Chúng ta có nên cho rằng chúng hành động một mình không? Nhưng đúng là táo bạo! Còn nữa, làm sao mà chúng thạo đường thế nhỉ?”

Vào buổi chiều, khi Daubrecq không ở nhà, anh xem xét cánh cửa ra vào phòng ngủ tầng một. Chỉ cần liếc qua, anh đã hiểu: Một trong số các thanh ván cửa thấp hơn đã bị khéo léo cắt đi, chỉ còn nằm nguyên chỗ cũ nhờ các chiến thuật vô hình. Thế nên kẻ nào đã làm chuyện này cũng chính là kẻ đã mò vào hai nơi ở của anh, trên phố Matignon và Chateaubriand.

Anh cũng thấy rằng tác phẩm này đã được tạo ra từ lâu, và như trong trường hợp của anh, khe hở này đã có sẵn, chỉ để chờ đến những dịp thuận tiện hoặc đáp ứng nhu cầu bức thiết nào đó.

Ngày hôm ấy có vẻ rất ngắn đối với Lupin. Sự thật đang ở trong tầm tay. Không chỉ phát hiện ra cách thức mà kẻ thù của anh tạo ra những khe hở bé tí rõ ràng chẳng để làm gì vì người ta không thể chạm đến được các chốt trên cùng này, mà anh sẽ còn biết được kẻ thù khéo léo và mạnh mẽ không ngừng đối đầu với mình này là ai.

Nhưng một biến cố đã làm anh hụt hẫng. Vào buổi tối, khi ăn Daubrecq than mệt nên quay về nhà vào lúc mười giờ, và trái với lệ thường, lão khóa chốt cửa ra vào tiền sảnh. Trong trường hợp đó, làm sao hai tên kia có thể triển khai kế hoạch đột nhập vào phòng của Daubrecq đây? Lupin đợi trong vòng một tiếng sau khi Daubrecq đã tắt hết đèn đóm. Rồi anh đi xuống phòng làm việc của lão nghị sĩ, mở hờ một trong các ô cửa sổ rồi quay lên tầng ba cố định chiếc thang dây, để khi cần thiết, anh có thể vào phòng làm việc mà không cần phải đi khắp nhà. Cuối cùng, anh tiếp tục nấu mình trên chiếu nghỉ tầng hai.

Anh không cần phải đợi lâu. Sớm hơn một tiếng so với đêm hôm qua, ai đó cố gắng mở cánh cửa ra vào tiền sảnh. Sau nỗ lực bất thành là vài phút im lặng tuyệt đối trôi qua. Lupin đang bắt đầu cho rằng hai tên này đã bỏ cuộc thì anh bỗng giật bản mình. Ai đó bước qua mà không hề phát ra tiếng động nhỏ nào có thể phá vỡ sự im lặng. Anh hẳn sẽ không biết, vì những tiếng bước chân trên thảm cầu thang hoàn toàn không thể nghe thấy, nếu tay vịn cầu thang mà anh đang nắm không khẽ rung lên. Ai đó đang lên cầu thang.

Và khi người kia tiếp tục đi lên, Lupin ngày càng nhận thức được cảm giác kỳ lạ: Anh ngày càng chẳng nghe thấy gì. Nhờ cái tay vịn, anh biết có thứ gì đó đang đến và anh có thể đếm được tiếng bước chân trèo lên bằng cách để ý từng nhịp rung của tay vịn, nhưng không còn dấu hiệu nào khác cho anh có cảm nhận dù chỉ mơ hồ về sự hiện diện để xác nhận những cử động đặc trưng khi không thể nhìn thấy, để tiếp nhận những âm thanh không thể nghe thấy. Thêm nữa, một cái bóng đen sẫm lẽ ra đã phải nổi lên trong bóng tối, và ít nhất, một thứ nào đó lẽ ra phải hiện ra để giải thích cho sự lặng lẽ này. Nhưng không, có lẽ tốt hơn hết anh nên tin chắc rằng chẳng có ai ở đó cả.

Bất chấp bản thân mình và mặc kệ bằng chứng được chứng thực trong tâm trí, cuối cùng Lupin đã buộc phải tin điều đó, vì tay vịn cầu thang không còn rung nữa và anh nghĩ có thể mình đã gặp ảo giác.

Chuyện này diễn ra một lúc lâu. Anh ngần ngừ, không biết nên làm gì, không biết nên giả định như thế nào. Nhưng một sự việc lạ

lòng đã định hướng sự tập trung của anh. Chuông đồng hồ điểm hai giờ sáng. Anh nhận ra tiếng chuông đồng hồ của Daubrecq. Và tiếng chuông này là của chiếc đồng hồ mà nhẽ ra âm thanh của nó không thể lọt qua cánh cửa.

Lupin lướt xuống cầu thang rồi bước đến cánh cửa. Nó vẫn đóng, nhưng có một khe hở phía tay trái, ở dưới cùng một khe hở xuất hiện khi tấm ván nhỏ đã bị lấy ra.

Anh lắng nghe. Vào lúc này, Daubrecq trở mình trên giường, tiếng thở của lão không bị gián đoạn, nó đều đều và ngáy hơi to. Lupin nghe rõ ràng tiếng quần áo sột soạt. Không nghi ngờ gì nữa, kẻ ấy đang ở đó, đang lục lọi tìm kiếm trong đồng quần áo mà Daubrecq trải bên cạnh giường.

"Giờ thì chúng ta sẽ biết được điều gì đó." Lupin nghĩ. "Nhưng làm sao thẳng khốn ấy vào trong được nhỉ? Hẳn đã xoay xở tháo chốt và mở cửa bằng cách nào? Nhưng nếu vậy thì tại sao hẳn còn sai lầm đóng cửa lại làm gì?"

Không một giây nào - một điều khác thường ở một người như Lupin, một điều khác thường chỉ có thể được giải thích bằng cảm giác khó chịu mà toàn bộ chuyện này làm nảy sinh trong anh - không một giây nào anh nghi ngờ cái sự thật rất đơn giản sắp được bày ra trước mắt. Tiếp tục đi xuống, anh cúi người xuống một trong các bậc cầu thang cuối cùng, và thấy mình ở giữa cửa phòng ngủ với cửa ra vào tiền sảnh, trên con đường mà kẻ thù của Daubrecq chắc chắn phải đi qua để gặp gỡ những kẻ đồng lõa.

Anh quan sát bóng tối với sự khổ não không thể nói thành lời. Anh đang sắp lọt mặt nạ kẻ thù của Daubrecq, kẻ đồng thời cũng là đối thủ của chính anh. Anh sẽ phá hỏng những kế hoạch của hắn. Và đến lượt mình, anh sẽ chiếm lại chiến lợi phẩm thu được từ Daubrecq, trong khi lão còn ngủ và trong khi những kẻ đồng lõa đang lẩn khuất đằng sau của ra vào tiền sảnh, hoặc bên ngoài cánh cổng vườn đợi chờ thủ lĩnh quay lại trong vô vọng.

Và rồi hắn quay ra. Lupin biết điều đó do nhịp rung mới của các tay vịn. Và một lần nữa, với từng giác quan căng lên và từng dây thần kinh chạy rần rật, anh cố gắng xác định cái thứ bí ẩn đang tiến về phía mình. Bất ngờ anh nhận ra nó khi chỉ còn cách mình vài

thước. Bản thân anh thì ẩn trong bóng tối còn đen sẫm, không thể bị phát hiện ra. Và những gì anh đã thấy - bằng cách mơ hồ nhất - đang tiến đến gần từng bậc một, cực kỳ cảnh giác, tay bám chắc vào từng tay vịn riêng.

“Mình phải đụng độ với tên quái nào đây?” Lupin tự nhủ, trong khi trái tim anh đập thành thịch trong lồng ngực.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh. Một cử động vô ý của Lupin bị kẻ xa lạ kia nhận thấy, hấn chột dừng khựng lại. Lupin lo sợ nhờ đâu kẻ kia quay lưng lại và vùng bỏ chạy. Anh lao vào đối thủ và kinh ngạc khi chẳng va phải cái gì ngoài khoảng không trống rỗng, người anh va vào tay vịn cầu thang mà không hề tóm được dáng người anh đã thấy. Nhưng ngay lập tức anh nhảy lùi lại, băng qua phần lớn tiền sảnh và kịp tóm được đối thủ đúng lúc hấn vừa tới được cánh cửa mở ra vườn.

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, đáp lại là những tiếng kêu khác phía bên kia cánh cửa.

“Ôi, chờ đã, cái gì thế này?” Lupin lẩm bẩm, trong bóng tối, hai cánh tay anh siết chặt quanh một thứ nhỏ thó đang run rẩy và khóc thút thít.

Bất chợt hiểu ra, anh đứng bất động một lúc và lo sợ, không biết phải làm gì với con mồi vừa bắt được này. Nhưng những kẻ khác đang la hét, giậm chân ngoài cửa. Thế nên lo sợ nhờ đâu lão Daubrecq lại thức dậy, anh ôm cái thứ bé bỏng ấy bọc trong áo khoác, cho tựa sát vào ngực mình, ngăn tiếng khóc bằng chiếc khăn tay vo tròn thành quả bóng rồi vội vã đi lên ba dãy cầu thang.

“Đây!” Anh nói với Victoire vừa giật mình tỉnh giấc. “Tôi mang cho bà tên đầu sỏ bất khuất của chúng ta đây, Hercules của băng nhóm. Bà có cái bình sữa nào ở đây không?”

Anh đặt xuống ghế bành một đứa trẻ khoảng sáu, bảy tuổi, cậu chàng nhỏ nhắn mặc chiếc áo nịt len xám và đội mũ len đen, đường nét gương mặt cực kỳ xinh xắn tuy nhợt nhạt, in hằn những vết nước mắt chảy ra từ đôi mắt đang sợ hãi.

“Cậu nhật được nó ở đâu thế?” Victoire kinh ngạc hỏi.

“Dưới chân cầu thang, khi nó vừa từ phòng ngủ của Daubrecq bước ra.” Lupin đáp, sờ nắn chiếc áo nịt len với hy vọng đứa trẻ mang theo chiến lợi phẩm nào đó từ căn phòng ấy.

Victoire động lòng thương. “Tội nghiệp thằng bé! Nhìn này, nó đang cố nín khóc!... Ôi lạy Thánh trên cao, hai bàn tay nó lạnh cóng rồi này! Đừng sợ, con trai, bọn ta không làm con đau đâu, quý ông này tốt lắm.”

“Đúng đấy!” Lupin nói. “Quý ông này rất hiền, nhưng có một quý ông rất xấu xa khác sẽ thức dậy nếu chúng còn cứ tiếp tục làm loạn ngoài cửa ra vào tiền sảnh. Bà có nghe thấy không, Victoire?”

“Ai thế?”

“Các vệ tinh của chàng Hercules tí hon của chúng ta, bằng nhóm của cậu chàng chỉ huy bất khuất này”

“Vây...?” Victoire lắp bắp, mất hết can đảm.

“Vì không muốn bị mắc bẫy nên tôi bắt đầu chuẩn đây. Đi cùng không Hercules?”

Anh cuộn tròn thẳng nhóc trong chần, chỉ để lộ cái đầu ra ngoài, cố gắng khẽ khàng bịt miệng nó rồi nhờ Victoire buộc chặt nó vào hai vai anh.

“Thấy không, Hercules? Chúng ta đang chơi một trò chơi. Nhóc sẽ không bao giờ tưởng tượng mình tìm thấy một quý ông chơi trò cưỡi ngựa với nhóc lúc ba giờ sáng đâu! Đi nào, a lê hấp, cùng cất cánh bay nào! Ta hy vọng nhóc sẽ không thấy chóng mặt.”

Anh bước qua bậc cửa sổ rồi đặt chân xuống một trong các thanh ngang của chiếc thang dây. Anh tới khu vườn chỉ trong một phút.

Anh không hề dừng nghe ngóng và giờ thứ anh vẫn nghe thấy rõ ràng là những cú đấm lên cửa trước. Anh thấy ngạc nhiên khi Daubrecq vẫn chưa bị tiếng ồn ầm ĩ này đánh thức.

“Mình mà không chấm dứt chuyện này ngay, chúng sẽ phá hỏng tất cả.” Anh tự nhủ.

Anh đứng trong một góc nhà, vô hình trong bóng tối, đo lường khoảng cách từ chỗ anh đến cánh cổng. Cánh cổng đang mở. Bên tay phải, anh nhìn thấy những bậc thềm, ở bậc thềm trên cùng có

mấy tay đang đi tới đi lui; bên tay trái là căn nhà của bà già gác cổng.

Người phụ nữ bước ra khỏi nhà và đang đứng gần đám kia, van xin chúng: "Ồi, im lặng đi, im lặng đi! Ông ấy ra bây giờ đây!"

"Khốn nạn thật!" Lupin nói. "Bà già tốt bụng này cũng là đồng lõa của chúng. Chúa ơi, đúng là kiêm nhiệm lắm việc ghê!"

Anh lao về phía bà ta, túm chặt lấy cần cổ của bà ta, anh rít lên: "Bảo với chúng là tôi bắt được thằng bé rồi... Chúng có thể đến tìm nó ở chỗ tôi, phố Chateaubriand."

Xa một chút, trên đại lộ, một chiếc taxi mà Lupin đồ rằng đám kia thuê đang đỗ. Giở giọng hách dịch, như thể anh là một trong những kẻ đồng lõa của chúng, anh vào xe bảo tài xế đưa mình về nhà.

"Chà!" Anh nói với đứa trẻ. "Cũng không sốc lắm nhỉ đúng không?... Thế giờ đánh một giấc trên giường của một quý ông thì nhóc sẽ nói sao hả?"

Vì cậu người hầu Achille của anh đã ngủ say, nên Lupin cố gắng khiến thằng nhóc thấy thoải mái và chải tóc cho nó. Thằng bé có vẻ như đã tê liệt. Gương mặt tội nghiệp của nó như thể bị khiếp sợ đến nỗi co cứng lại, nét mặt vừa được tạo bởi sự sợ hãi và sự kiềm chế không muốn tỏ ra sợ hãi, mong muốn gào thét nhưng lại cố gắng đến đáng thương để không gào thét.

"Cứ khóc đi, bé cưng của ta, khóc đi." Lupin nói. "Khóc rồi nhóc sẽ thấy nhẹ nhàng hơn."

Đứa trẻ không khóc, nhưng giọng nói rất đổi nhẹ nhàng và tử tế đến nỗi khiến nó thả lỏng hết các cơ căng thẳng; và đến lúc này khi đôi mắt nó đã dịu lại, miệng nó không còn méo xệch nữa. Qua việc quan sát nó chăm chú, Lupin phát hiện ra một thứ mà anh nhận thấy có sự tương đồng không thể bàn cãi.

Điều này một lần nữa khẳng định những sự thật nhất định mà anh nghi ngờ, những sự thật mà thi thoảng anh liên kết lại trong tâm trí mình. Thực ra, trừ phi anh tính nhầm, tình thế này đang trở nên rất khác và không lâu nữa anh sẽ nắm được đường hướng của các sự kiện. Sau đó thì...

Một tiếng chuông cửa vang lên, ngay lập tức nối tiếp theo hai tiếng nữa, gay gắt hơn.

“Ồi chà!” Lupin nói với đứa trẻ. “Mẹ nhóc đến rước nhóc về kìa. Đừng có đi đâu đấy nhé.”

Anh chạy ra mở cửa.

Một người phụ nữ tức tối bước vào.

“Con trai tôi!” Cô ta thét lên. “Con trai tôi! Nó đâu rồi?”

“Trong phòng tôi.” Lupin đáp.

Không hỏi thêm gì nữa, điều này chứng tỏ cô ta biết đường, cô ta liền lao ngay vào phòng ngủ.

“Đúng như mình nghĩ.” Lupin lẩm bẩm. “Người phụ nữ trẻ trung với mái tóc xám, người bạn kiêm kẻ thù của Daubrecq.”

Anh bước đến bên cửa sổ và nhìn qua tấm rèm. Hai người đàn ông đang rào bước tới lui trên vỉa hè đối diện: Là Grogard và Le Ballu.

“Thậm chí chúng còn chẳng thèm nấp nữa.” Anh tự nhủ. “Đó là một dấu hiệu tốt. Chúng sợ rằng sẽ không thể tồn tại nếu không có mình, và chúng sẽ phải tuân theo luật pháp. Rồi vẫn còn nàng thiếu phụ xinh đẹp với mái tóc xám nữa. Mọi việc sẽ khó khăn hơn. Giờ thì chỉ ta và nàng thôi, bà mẹ xinh đẹp!”

Anh tìm thấy bà mẹ và thằng bé đang ôm ghì lấy nhau trong trạng thái hoảng loạn tột độ, đôi mắt sưng mọng vì khóc. Bà mẹ nói: “Con không bị thương chứ? Con có chắc không? Ôi, chắc con phải hoảng sợ lắm, Jacques bé bỏng của mẹ!”

“Một cậu bé rất ngoan.” Lupin nói.

Cô ta không đáp, chỉ đưa tay lần mò chiếc áo nịt xám của thằng bé, như Lupin đã làm. Không nghi ngờ gì nữa, cô ta muốn biết thằng bé có thành công trong điệp vụ ban đêm của nó không, rồi thì thăm hỏi thằng bé.

“Không, mẹ ạ.” Thằng bé đáp. “Không, thật đấy ạ.”

Cô ta trù mến hôn thằng bé và vỗ về nó, cho đến khi thằng bé vì quá mệt mỏi và lo âu nên ngủ thiếp đi một lúc. Cô ta cúi xuống

người thẳng bé một lúc lâu. Chính bản thân cô ta cũng đã kiệt sức và cần được nghỉ ngơi.

Lupin không quấy rối phút trầm ngâm của cô ta. Anh lo âu ngấm nhìn cô ta bằng sự chăm chú mà cô ta không nhận thấy, và anh đã để ý những quầng thâm rộng hơn quanh đôi mắt cô ta cùng những vết nhăn ngày càng hằn sâu. Thế nhưng anh lại thấy cô ta còn đẹp hơn mình nghĩ, vẻ đẹp gây xúc động của người thường xuyên có những sự chịu đựng thường chỉ xuất hiện trên một số dung nhan nhất định, khiến cô ta trông nhân văn hơn, nhạy cảm hơn người khác.

Nét mặt cô ta u buồn đến nỗi trót động lòng thương cảm theo bản năng, anh bước đến bên cô ta và nói: "Tôi không biết kế hoạch của cô là gì, nhưng có là gì đi nữa thì cô cũng cần đến sự giúp đỡ. Cô không thể làm một mình được."

"Tôi không cô độc đâu."

"Với hai tên ngoài kia hả? Tôi biết chúng. Chúng chẳng làm được gì đâu. Tôi van xin cô hãy cứ dùng tôi. Cô còn nhớ tối hôm kia tại nhà hát, trong lô riêng chứ? Cô đã định nói ra điều gì đó. Hôm nay xin đừng ngần ngại nữa."

Đôi mắt cô ta quay về phía anh, nhìn chú mục vào anh thật lâu, và như thể không cưỡng lại được ý chí của người đối diện, cô ta nói: "Chính xác thì ngài biết những gì? Ngài đã biết gì về tôi?"

"Có nhiều chuyện tôi không biết lắm. Tôi không biết tên cô, nhưng tôi biết..."

Cô ta ngắt lời anh bằng một cử chỉ, và đến lượt mình, cô ta cương quyết chế ngự người đàn ông đang ép mình phải nói.

"Chẳng quan trọng đâu." Cô ta thốt lên. "Rốt cuộc những gì ngài biết cũng chẳng nhiều nhận lắm và chẳng quan trọng gì. Nhưng kế hoạch của ngài là gì? Ngài đề nghị được giúp đỡ tôi, mục đích là gì? Để làm gì? Ngài đã tự đâm đầu thẳng vào chuyện này, tôi chẳng thể làm được gì vì lúc nào cũng gặp ngài cản đường tôi. Chắc ngài cũng đang có mục đích... Mục đích đó là gì?"

"Mục đích gì ư? Xin thề, dường như với tôi thì công việc của tôi..."

“Không, không!” Cô ta nói một cách dứt khoát. “Khỏi dông dài! Điều tôi và ngài muốn là những sự chắc chắn; mà để đạt được điều đó, phải thẳng thắn tuyệt đối. Tôi sẽ làm trước. Lão Daubrecq sở hữu một thứ có giá trị vô song, không phải ở bản thân vật đó, mà ở thứ nó đại diện. Thứ đó chắc ngài biết. Ngài đã từng hai lần cầm nó trong tay. Cả hai lần tôi đều tước nó khỏi tay ngài. Tôi có quyền tin rằng khi ngài cố gắng sở hữu nó, ngài sẽ thêm muốn quyền lực ngài gán cho nó và sử dụng nó vì lợi ích của riêng ngài...”

“Điều gì khiến cô nói thế?”

“Phải, ngài muốn sử dụng nó cho các kế hoạch của ngài, vì những phi vụ của riêng ngài, vì những thói quen của ngài như...”

“Như một tên trộm và kẻ lừa đảo.” Lupin tiếp lời, kết thúc cho câu nói của cô ta.

Cô ta không phản đối. Anh cố gắng đọc những suy nghĩ thầm kín từ đáy mắt sâu thẳm của cô ta. Cô ta muốn gì ở anh? Điều gì khiến cô ta lo sợ? Nếu cô ta không tin tưởng anh, vậy anh có lý do gì mà không nghi ngờ người đàn bà đã hai lần trộm cái nút chai pha lê của anh trả lại cho Daubrecq? Cho dù cô ta là kẻ thù không đội trời chung của Daubrecq, nhưng cô ta vẫn phục tùng ý chí của lão ấy đến mức nào? Bằng cách dâng hiến cả bản thân mình cho cô ta, liệu anh có dám mạo hiểm phục tùng cả Daubrecq nữa không? Thế nhưng anh chưa bao giờ nhìn vào đôi mắt nào sâu muện đến thế, cũng như chưa từng nhìn vào gương mặt nào thành thực hơn thế.

Không chần chừ thêm nữa, anh bắt đầu. “Mục đích của tôi đơn giản lắm. Đó là giải cứu những người bạn của tôi, Gilbert và Vaucheray.”

“Thật không? Thật không?” Cô ta thốt lên, run rẩy toàn thân và tra vấn anh bằng ánh mắt lo âu.

“Nếu cô đã biết tôi...”

“Tôi biết ngài... Tôi biết ngài là ai. Suốt nhiều tháng trời tôi đã bước vào cuộc đời ngài mà ngài không chút nghi ngờ gì... Vậy nhưng vì những lý do nhất định, tôi vẫn nghi ngờ...”

Anh nói bằng giọng quả quyết hơn: “Cô không biết tôi đâu. Nếu cô đã biết tôi, hẳn cô sẽ biết rằng chừng nào hai người bạn của tôi

còn chưa thoát khỏi số phận khủng khiếp đang đợi chờ họ, tôi sẽ chẳng có lấy một ngày yên ổn."

Cô ta lao đến nắm lấy hai vai anh và thực sự bị kích động, cô ta nói: "Cái gì? Ngài nói cái gì? Số phận khủng khiếp?... Vậy là ngài tin... ngài tin..."

"Tôi thực sự tin." Lupin nói, cảm thấy mỗi đe dọa này đáng sợ với cô ta như thế nào. "Tôi thực sự tin rằng, nếu mình không đến kịp, cả Gilbert lẫn Vaucheray đều sẽ phải chết."

"Im đi!... Im đi!" Cô ta kêu lên, túm lấy anh chặt hơn nữa. "Im đi!... Ngài không được phép nói thế... Chẳng có lý do nào hết... Chỉ có ngài mới cho rằng..."

"Không chỉ tôi đâu, mà cả Gilbert cũng..." "Cái gì? Gilbert? Làm sao ngài biết?"

"Chính cậu ta nói mà."

"Cậu ta nói sao?"

"Phải, Gilbert nói, cậu ta chẳng còn hy vọng nào khác ngoài tôi; Gilbert nói, cậu ta biết chỉ có một người duy nhất trong khắp gầm trời này cứu được cậu ta, và vài ngày trước, cậu ta đã gửi cho tôi một lời cầu xin tuyệt vọng từ trong nhà tù. Lá thư của cậu ta đây."

Cô ta tham lam giật lấy lá thư rồi đọc bằng những trọng âm lấp bấp: "*Cứu tôi với, ông chủ ơi!... Tôi sợ lắm!... Tôi sợ lắm!...*"

Cô ta buông rơi lá thư. Đôi bàn tay cô ta run rẩy giữa không trung. Cứ như thể đôi mắt trừng trừng của cô ta trông thấy hình ảnh ghê rợn thường xuyên khiến Lupin khiếp đảm. Cô ta thét lên một tiếng kinh hoàng, cố gắng đứng vững nhưng rồi ngã lịm.

CHƯƠNG V: HAI MƯƠI BẢY

Đứa trẻ đang yên bình ngủ trên giường. Người mẹ nằm yên lặng trên chiếc ghế xô pha mà Lupin đã đặt cô ta xuống đó, nhưng nhịp thở đều hòa cùng sắc hồng giờ đang trở lại trên gương mặt cho thấy cô ta đang dần hồi phục khỏi trạng thái bất tỉnh.

Anh quan sát thấy cô ta đeo nhẫn cưới. Nhìn thấy sợi dây chuyền đang rủ xuống từ vạt áo, anh cúi xuống xoay nó lại thì trông thấy tấm ảnh thu nhỏ của một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi và một cậu bé - tuổi còn khá nhỏ - mặc đồng phục học sinh. Anh xem xét gương mặt non nớt, tươi tắn có mái tóc xoăn bao quanh ấy.

"Đúng như mình nghĩ." Anh nói. "Ôi, người phụ nữ tội nghiệp!"

Bàn tay mà anh đang nắm trong tay mình dần dần ấm lên. Đôi mắt bật mở, rồi lại nhắm lại. Cô ta lẩm bẩm: "Jacques..."

"Đừng tự làm khổ mình nữa... nó ngủ rồi, không sao hết."

Cô ta đã hoàn toàn lấy lại được ý thức. Nhưng vì cô ta không nói gì nên Lupin mới bắt đầu hỏi để cô ta dần dần cảm thấy muốn tự thổ lộ. Chỉ tay vào sợi dây chuyền, anh nói: "Thằng nhóc học sinh này là Gilbert đúng không?"

"Đúng vậy!" Cô ta đáp.

"Vậy Gilbert là con trai cô?"

Cô ta run rẩy và thì thầm: "Đúng, Gilbert là con trai tôi, thằng cả của tôi."

Thì ra cô ta là mẹ của Gilbert, hiện y đang bị cầm tù tại Santé, không ngừng bị các nhà chức trách truy hỏi và giờ đang chờ đợi án tử hình dành cho mình!

Lupin tiếp tục: "Còn tấm chân dung còn lại?"

“Chính là chồng tôi.”

“Chồng cô ư?”

“Vâng, anh ấy mất ba năm trước rồi.”

Lúc này cô ta đã ngồi dậy. Một lần nữa sự sống lại run rẩy trong các mạch máu của cô ta, cùng với nỗi khiếp sợ cuộc sống và tất cả những thứ kinh khủng đang đe dọa cô ta. Lupin hỏi tiếp: “Chồng cô tên gì?”

Cô ta ngần ngừ một lúc rồi đáp: “Mergy!”

Anh thốt lên: “Ngài nghị sĩ Victorien Mergy sao?”

“Đúng vậy!”

Một khoảng im lặng kéo dài. Lupin nhớ lại biến cố đó và sự khuấy động mà nó đã gây ra. Ba năm trước, ngài nghị sĩ Mergy đã kể súng vào đầu tự sát trong hành lang nghị viện không một lời giải thích, kể từ đó, không ai tìm ra được lý do nào dù nhỏ nhất đằng sau vụ tự sát.

“Cô có biết lý do không?” Lupin hỏi, nói thật to suy nghĩ của mình.

“Có, tôi biết.”

“Có thể là Gilbert chăng?”

“Không, Gilbert đã mất tích được vài năm rồi, chính chồng tôi đã nguyên rửa và tống nó ra khỏi cửa. Nỗi đau buồn ấy tuy rất nặng nề, nhưng còn một động cơ khác.”

“Là gì thế?” Lupin hỏi.

Nhưng việc hỏi thêm là không cần thiết. Phu nhân Mergy không còn muốn giữ im lặng nữa, ban đầu còn chậm chạp khi phải nhớ lại tất cả những nỗi đau buồn trong quá khứ, cô ta kể cho anh nghe câu chuyện của mình: “Hai mươi lăm năm trước, khi tên tôi còn là Clarisse Darcel và cha mẹ tôi hẵng còn sống, tôi quen biết ba thanh niên tại Nice. Tên của họ ngay lập tức sẽ khiến ngài có cái nhìn thấu suốt vào bi kịch của hiện tại: Họ là Alexis Daubrecq, Victorien Mergy và Louis Prasville. Ba người này đã quen nhau từ trước, vào đại học cùng một năm và nhập ngũ cùng một trung đoàn. Hồi ấy Prasville đem lòng yêu một ca sĩ của nhà hát Opéra de Nice. Hai người kia,

Mergy và Daubrecq, thì cùng yêu tôi. Tôi sẽ nói vắn tắt về tất cả chuyện này và cả phần còn lại của toàn bộ câu chuyện, vì những sự thật sẽ tự kể câu chuyện của chúng. Trái tim tôi đã nghiêng về phía Victorien Mergy ngay từ đầu. Có lẽ tôi đã sai khi không tự mình nói rõ ra từ sớm. Nhưng tình yêu đích thực thì luôn luôn ngượng ngùng, ngập ngừng và nhút nhát; tôi đã không hề nói thẳng ra lựa chọn của mình cho đến khi cảm thấy hoàn toàn chắc chắn, hoàn toàn tự do. Đáng tiếc quãng thời gian chờ đợi ấy, thường vui sướng với những ai nâng niu một tình cảm bí mật, đã cho phép Daubrecq nuôi dưỡng niềm hy vọng. Cơ giận dữ của lão là một thứ rất khủng khiếp.”

Clarisse Mergy ngừng vài giây rồi nói tiếp bằng giọng như bị nghẹt: “Tôi sẽ không bao giờ quên hôm ấy... Cả ba chúng tôi đang ở trong phòng khách. Ôi, thậm chí đến giờ này tôi vẫn nghe rõ những lời đe dọa và thù hận kinh khủng mà lão ấy thốt ra! Victorien thực sự choáng váng. Anh ấy chưa bao giờ thấy bạn mình với gương mặt ghê tởm, cục súc như thế... Phải, đó là nét mặt của một con thú hoang... Daubrecq nghiến chặt răng, giậm chân điên cuồng. Đôi mắt vằn đỏ của lão - hồi ấy lão còn chưa đeo kính - trợn tròn trên hai hốc mắt; và lão không ngừng nói: “Rồi ta sẽ trả mỗi hận này... Ta sẽ trả mỗi hận này... Ôi, các người không biết ta có thể làm được gì đâu!... Ta sẽ chờ đợi cả mười năm, hai mươi năm nếu cần thiết... Rồi nó sẽ đến bất ngờ như sét đánh... Ôi, các người không biết đâu!... Ta sẽ trả được hận... Ta sẽ hại các người... hại các người... Ôi, ta sung sướng làm sao! Ta sinh ra để hại các người... Và cả hai người sẽ phải quỳ gối cầu xin ta tha thứ, quỳ gối, phải, quỳ gối xuống...” Đúng lúc ấy, cha tôi bước vào phòng; và với sự giúp sức của ông lẫn người hầu, Victorien đã quăng con vật đáng ghê tởm ấy ra khỏi cửa. Sáu tuần sau, tôi kết hôn với Victorien.”

“Còn Daubrecq?” Lupin hỏi, ngắt lời cô ta. “Chẳng nhẽ lão không cố...”

“Không, nhưng vào ngày cưới của chúng tôi, khi Louis Prasville, lúc ấy đã quyết định làm phù rể của chúng tôi bất chấp sự phản đối của Daubrecq, quay về nhà thì phát hiện cô nữ ca sĩ opéra mà anh ta yêu đã chết, bị siết cổ...”

“Cái gì?” Lupin giật mình nói. “Là Daubrecq đã...”

“Người ta biết Daubrecq đã không ngừng khủng bố tinh thần cô ấy suốt mấy ngày rồi, nhưng chẳng ai biết gì hơn. Không thể phát hiện ra ai đã ra vào trong thời gian Prasville đi vắng. Thậm chí chẳng phát hiện ra một dấu vết nào, chẳng có gì cả, tuyệt đối chẳng có gì cả.”

“Nhưng Prasville...”

“Sự thật trong tâm trí của Prasville cũng như của chúng tôi là không bàn cãi gì nữa. Daubrecq đã cố gắng bỏ đi cùng cô gái đó, có lẽ lão đã cố gắng ép buộc cô ấy, cưỡng ép cô ấy, trong quá trình vật lộn lão hóa điên nên đánh mất lý trí, lão đã bóp cổ và giết chết cô ấy, có lẽ đến lão cũng không biết mình đang làm gì. Nhưng tất cả chuyện này đều không có bằng chứng, và Daubrecq thậm chí còn chẳng bị làm phiền.”

“Chuyện gì đã xảy ra với lão sau đó?”

“Trong vài năm chúng tôi không nghe thấy tin tức gì về lão. Chúng tôi chỉ biết lão đã nướng sạch tiền vào bài bạc và đang đi du lịch ở Mỹ. Dù không muốn nhưng tôi đã quên hết cơn giận dữ và những lời đe dọa của lão, tôi đã quá yên tâm khi nghĩ rằng lão đã chấm dứt yêu tôi và không còn ấp ôm những âm mưu báo thù nữa. Ngoài ra, tôi hạnh phúc đến mức không còn bận tâm nghĩ đến bất kỳ chuyện gì khác ngoài hạnh phúc của tôi, tình yêu của tôi, sự nghiệp chính trị của chồng tôi, sức khỏe cậu con trai Antoine của tôi.”

“Antoine?”

“Vâng, Antoine là tên thật của Gilbert. Thăng bé bất hạnh, ít nhất nó đã thành công trong việc che giấu thân phận.”

Lupin hỏi, có đôi chút ngập ngừng: “Vậy đến lúc nào thì... Gilbert... bắt đầu?”

“Tôi không nói với ngài chính xác được. Gilbert - tôi thích gọi thăng bé như thế thay vì tên thật của nó - Gilbert, như hồi còn bé, và như lúc nó lớn bây giờ, đáng yêu, ai ai cũng yêu mến, quyến rũ, nhưng lười nhác và dối trá. Khi nó mười lăm tuổi, chúng tôi đưa nó vào học ở một trường nội trú tại một trong những vùng ngoại ô, với

mục tiêu rõ ràng là không cho nó ở nhà quá nhiều. Sau hai năm, nó bị đuổi khỏi trường và lại về nhà với chúng tôi."

"Tại sao?"

"Vì hạnh kiểm của nó. Các giáo viên phát hiện ra nó thường lên ra ngoài cả đêm, có lần nó mất tích hẳn vài tuần, trong khi nói dối rằng nó ở nhà với chúng tôi."

"Nó thường làm gì?"

"Tự giải trí với trò cá ngựa, giết thời gian trong các quán cà phê và các sàn nhảy."

"Vậy là nó có tiền à?"

"Vâng!"

"Ai đã cho nó?"

"Thiên tài xấu xa của nó, kẻ đã dụ dỗ nó bỏ học, kẻ đã dẫn dắt nó sa đọa, kẻ đã làm hư nó, kẻ đã cướp nó khỏi tay chúng tôi, kẻ đã dạy nó nói dối, phí phạm tài năng của nó và dạy nó ăn cắp, một cách bí mật mà cha mẹ nó không hay biết."

"Daubrecq phải không?"

"Chính là Daubrecq."

Clarisse Mergy đan hai tay vào nhau che giấu đi vầng trán đang ửng đỏ. Cô ta nói tiếp bằng giọng mệt mỏi: "Daubrecq đã tiến hành trả hận. Vào cái ngày sau khi chồng tôi đuổi cổ thẳng bé bất hạnh của chúng tôi ra khỏi nhà, Daubrecq đã gửi cho chúng tôi một lá thư mĩa mai nhất, trong đó lão hé lộ trò chơi đáng ghê tởm của lão và những cách thức lão đã áp dụng thành công với con trai chúng tôi. Lão còn nói: "Những ngày này sẽ là trại giáo dưỡng... Sau này sẽ là tòa đại hình... Và sau cùng, chúng ta hãy cùng hy vọng và tin tưởng, là pháp trường!"

Lupin thốt lên: "Cái gì? Chẳng lẽ Daubrecq đã đạo diễn cả vụ này sao?"

"Không, không đó chỉ là một tai nạn thôi. Lời tiên tri đáng ghét ấy chỉ là ước muốn lão diễn tả ra. Nhưng ôi, nó mới khiến tôi khiếp sợ làm sao! Lúc ấy tôi đang đau ốm; đưa con trai kia của tôi, Jacques bé bỏng của tôi, mới chào đời. Ngày qua ngày, chúng tôi lại

nghe nói về những trò xấu xa mới của Gilbert - giả mạo, lừa đảo - nhiều đến nỗi chúng tôi buộc phải loan tin đến những người thân xung quanh rằng nó đã đi nước ngoài và chết tại đó. Cuộc sống chỉ còn là nỗi thống khổ, và nó ngày càng trở nên tồi tệ hơn khi một cơn bão chính trị giáng xuống chồng tôi dẫn tới cái chết của anh ấy."

"Ý cô là sao?"

"Một lời thôi là đủ, tên chồng tôi nằm trong danh sách hai mươi bảy."

"Ôi!"

Lớp mạng che phủ bất ngờ được gỡ khỏi đôi mắt Lupin, và trong ánh chớp, anh nhìn thấy rõ toàn bộ câu chuyện mà cho đến nay vừa rồi vẫn còn đang chìm trong bóng tối.

Clarisse Mergy nói tiếp bằng giọng quả quyết hơn: "Đúng, anh ấy có tên trong danh sách, nhưng do nhầm lẫn, do một sự không may đến khó tin mà anh ấy trở thành nạn nhân. Victorien Mergy đúng là một thành viên của ủy ban được bổ nhiệm xem xét vấn đề kênh đào xuyên Lưỡng Hải. Đúng là anh ấy đã bỏ phiếu cùng các thành viên khác ủng hộ kế hoạch của công ty. Thậm chí anh ấy còn trả tiền - đúng, tôi sẽ nói thẳng với ngài và tôi sẽ nói về số tiền - anh ấy đã trả mười lăm nghìn franc. Nhưng anh ấy trả tiền thay cho một người khác, một trong những người bạn chính trị của anh ấy, một người mà anh ấy tin tưởng tuyệt đối và đã trở thành thứ công cụ mù quáng của người đó. Anh ấy cứ nghĩ mình đang tử tế giúp đỡ bạn bè, và nó đã đem lại thất bại của chính anh ấy. Phải đến một ngày sau khi Chủ tịch công ty tự sát còn thư ký thì biến mất, cái ngày mà vụ con kênh đào được đăng trên báo chí, với nguyên một loạt bài viết về những vụ lừa đảo và hành động nhục nhã, đáng xấu hổ thì chồng tôi mới biết rằng một số người bạn của anh ấy đã nhận hối lộ, và biết tới cái danh sách bí ẩn kia. Nhiều người trong số ấy bỗng lên tiếng, khai ra tên anh ấy cùng tên của họ và tên của các nghị sĩ khác, lãnh đạo các đảng phái và các chính trị gia có ảnh hưởng. Ôi, những ngày ấy thật khủng khiếp! Cái danh sách ấy có được đăng tải không? Tên anh ấy có bị lộ ra không? Thật đau khổ làm sao! Chắc ngài còn nhớ sự phẫn khích điên cuồng trong nghị viện, bầu không khí khủng bố và tổ giác bao trùm tất cả. Kẻ nào sở hữu danh sách

đó? Chẳng ai nói được. Chỉ biết rằng nó tồn tại và chỉ có thế. Hai cái tên đã phải hy sinh để hứng chịu những lời chê bai, miệt thị của dân chúng. Hai người bị cuốn bay trong cơn bão. Chẳng biết được lời tố giác xuất phát từ đâu và những tài liệu vu khống ấy là do kẻ nào tạo ra.”

“Daubrecq!” Lupin gợi ý.

“Không, không!” Phu nhân Mergy kêu lên. “Hồi ấy Daubrecq vẫn chẳng là gì cả, lão vẫn chưa xuất hiện trong bức tranh đầu. Không, ngài còn nhớ không sự thật bỗng lộ ra thông qua chính cái người đang muốn giữ kín nó: Germaineaux, nguyên là quan Chưởng ấn, anh em họ với Chủ tịch Công ty Kênh đào. Khi đang hấp hối vì bệnh lao phổi, từ giường bệnh, ông ta đã viết thư gửi Cảnh sát trưởng, di chúc lại cho tay này một danh sách những cái tên mà ông ta nói rằng nó sẽ được tìm thấy sau khi ông ta chết, trong một cái rương bằng sắt để ở góc phòng. Căn nhà bị cảnh sát bao vây, còn viên Cảnh sát trưởng đến ngồi cạnh giường bệnh của người sắp chết. Germaineaux đã chết. Cái rương được mở ra nhưng nó trống rỗng”

“Lần này đúng là Daubrecq rồi.” Lupin tuyên bố.

“Vâng, là Daubrecq.” Phu nhân Mergy nói, sự phấn khích dâng lên từng phút. “Alexis Daubrecq, trong vòng sáu tháng lão đã cải trang đến nỗi không ai nhận ra, làm thư ký cho Germaineaux. Chuyện làm sao lão phát hiện ra Germaineaux là người nắm giữ tài liệu đáng ngờ kia không quan trọng. Mà quan trọng là lão đã phá khóa cái rương vào đêm trước khi xảy ra cái chết kia. Quá nhiều thứ được chứng minh trong cuộc điều tra, và danh tính của Daubrecq đã được khẳng định.”

“Nhưng lão lại không bị bắt?”

“Có tác dụng gì không! Họ biết quá rõ rằng chắc chắn lão đã cất bản danh sách ấy vào chỗ an toàn rồi. Bắt giữ lão hẳn sẽ tạo ra một vụ scandal, mở lại toàn bộ vụ án...”

“Thế nên...”

“Thế nên họ đã thỏa thuận.”

Lupin bật cười. “Buồn cười thật, thỏa hiệp với Daubrecq hả!”

“Phải, rất buồn cười.” Phu nhân Mergy đáp ngắn gọn. “Suốt thời gian này lão hành động không chút chậm trễ, không hề xấu hổ, đi thẳng đến mục tiêu. Một tuần sau vụ trộm, lão đến nghị viện, đề nghị được gặp chồng tôi và thẳng thừng đòi anh ấy ba mươi nghìn franc, phải được thanh toán trong vòng hai mươi tư giờ. Bằng không lão đe dọa sẽ tiết lộ hết và khiến anh ấy nhục nhã. Chồng tôi biết mình đang phải đương đầu với ai, biết lão là kẻ không thể lấy lòng và đang ngập tràn căm hận. Nên anh ấy đã mất trí tự bắn vào đầu mình.”

“Ngớ ngẩn làm sao!” Lupin không thể kiềm chế. “Ngớ ngẩn làm sao! Daubrecq sở hữu một bản danh sách hai mươi bảy cái tên. Muốn công bố bất cứ cái tên nào trong số này, nếu lão tin lời buộc tội là có thật, lão sẽ phải trưng chính cái danh sách đó ra - cũng tức là nói, phải đưa ra một văn bản, hoặc ít nhất là một tấm ảnh cái danh sách đó. Nếu làm thế, lão sẽ tạo ra một vụ bê bối, đúng, nhưng đồng thời lão cũng không còn cách nào để tổng tiền nữa.”

“Đúng và sai.” Cô ta nói.

“Làm sao cô biết được?”

“Thông qua chính Daubrecq. Tên ác nhân này đến gặp tôi và mĩa mai kể cho tôi nghe cuộc nói chuyện của lão với chồng tôi cùng những lời hai người nói với nhau. Mọi chuyện không chỉ dừng lại ở bản danh sách, không chỉ dừng lại ở mảnh giấy nổi tiếng mà viên thư ký viết những cái tên lên đó, không chỉ dừng lại ở những khoản tiền được trả, và nếu ngài còn nhớ, không chỉ dừng lại ở mảnh giấy mà vị Chủ tịch công ty trước khi hấp hối đã ký tên bằng máu của mình. Còn hơn thế nhiều. Có những bằng chứng ít rõ ràng hơn, mà những người có liên quan không biết tới: thư từ liên lạc giữa ngài Chủ tịch và viên thư ký, giữa ngài Chủ tịch và cố vấn của ông ta... Tất nhiên, bản danh sách được viết nguệch ngoạc trên một mảnh giấy là bằng chứng duy nhất có giá trị, là bằng chứng không thể chối cãi, không dễ để sao chép hay chụp ảnh, vì tính chân thực của nó có thể được kiểm tra một cách cương quyết hơn. Nhưng dầu sao đi nữa, các bằng chứng khác cũng rất nguy hiểm. Chỉ cần mình chúng cũng đủ đi tong hai nghị sĩ. Và Daubrecq quá thừa thông minh để biến sự thật này thành vũ khí. Lão lựa chọn nạn nhân của

mình, làm họ khiếp sợ mất hết lý trí, bày ra trước mắt họ một vụ bê bối không tránh khỏi; cuối cùng nạn nhân phải trả một khoản tiền theo yêu cầu. Hoặc phải tự sát, như chồng tôi đã làm. Giờ thì ngài hiểu chưa?”

“Rồi!” Lupin đáp.

Và trong sự im lặng kéo theo sau đó, anh thầm vẽ ra trong óc hình ảnh cuộc đời Daubrecq. Anh trông thấy lão sở hữu danh sách kia, sử dụng quyền lực của mình, dần dần xuất hiện từ trong bóng tối, tiêu pha phung phí tiền bạc lão bóc lột được từ các nạn nhân của mình, bảo đảm chức vụ của lão là hội viên hội đồng quận và nghị sĩ, khống chế mọi việc bằng cách đe dọa và khủng bố mà không bị trừng phạt, không thể bị tổn thương, không thể bị tấn công, chính phủ cũng phải sợ hãi lão, tốt hơn hết nên chấp thuận những yêu cầu của lão thay vì tuyên chiến với lão, các nhà chức trách tư pháp sợ hãi lão, nói ngắn gọn, lão mạnh mẽ đến nỗi Prasville được tuyển bộ làm sếp sòng Sở Cấm, chiến thắng tất cả những ai đã từng được nhắm trước đó, vì một lý do đơn giản là cá nhân ông ta căm ghét Daubrecq.

“Nên cô đã gặp lại lão?” Anh hỏi.

“Tôi đã gặp lại lão. Tôi phải làm thế. Chồng tôi chết rồi, nhưng danh dự của anh ấy mãi mãi không được đưng tới. Không một ai nghi ngờ sự thật đó. Ít nhất là nhằm bảo vệ danh tiếng mà anh ấy để lại cho tôi, tôi chấp nhận cuộc nói chuyện đầu tiên với Daubrecq.”

“Cuộc nói chuyện đầu tiên, phải, vậy là còn nhiều lần nữa?”

“Nhiều lần nữa.” Cô ta nói, giọng căng thẳng. “Phải, nhiều lần nữa... tại nhà hát... hoặc vào buổi tối, tại Enghien... hoặc giả ở Paris vào ban đêm... vì tôi thấy nhục nhã khi gặp gỡ người đàn ông đó và tôi không muốn người ta biết... Nhưng tôi cần phải gặp... một bốn phen còn quan trọng hơn bất kỳ bốn phen nào đòi hỏi tôi làm điều đó... bốn phen trả thù cho chồng tôi...”

Cô ta cúi xuống gần Lupin và thiết tha nói: “Đúng, trả thù chính là động cơ cho những hành xử của tôi và là mối bận tâm duy nhất của tôi trong đời. Trả thù cho chồng tôi, trả thù cho đứa con trai đã bị hủy hoại của tôi, trả thù cho chính bản thân tôi vì tất cả những gì

lão đã gây ra cho tôi. Tôi không còn giấc mơ nào khác, không còn mục tiêu nào khác trong đời. Đây là điều tôi muốn: Chứng kiến gã đó bị nghiền nát, lâm vào cảnh khánh kiệt, phải khóc lóc - nếu như lão vẫn còn biết cách khóc - nức nở khổ sở trong tuyệt vọng....”

“Cô muốn lão chết.” Lupin nói, nhớ lại cảnh đã xảy ra giữa họ trong phòng làm việc của Daubrecq.

“Không, không phải là chết. Tôi thường xuyên nghĩ về chuyện đó, thậm chí tôi đã từng giơ tay lên để đâm lão, nhưng làm thế có ích gì đâu. Chắc chắn lão đã đề phòng rồi. Tài liệu ấy vẫn còn. Giết một người thì không phải là trả thù đâu... Nỗi căm thù của tôi còn nặng hơn thế... Nó đòi hỏi lão phải bị hủy hoại, phải bị gục ngã; và để làm được thế, chỉ còn một cách duy nhất là bẻ hết những nanh vuốt của lão. Tước đi các tài liệu trao cho lão quyền uy tối thượng, chấm dứt sự tồn tại của nó. Đồng nghĩa với việc đẩy lão lâm vào cảnh phá sản và thảm kịch... những điều kiện khốn nạn nhất. Đó là việc tôi phải cố gắng làm.”

“Nhưng chắc Daubrecq phải nhận ra những ý định của cô chứ?”

“Chắc chắn! Và tôi đảm bảo với ngài, đó là những cuộc gặp gỡ lạ lùng giữa chúng tôi: Tôi theo dõi lão rất kĩ, cố gắng phỏng đoán bí mật của lão đằng sau những hành động và lời nói, và lão... lão...”

“Và lão nằm yên đó đợi chờ con mồi mà lão thèm khát.” Lupin nói nốt suy nghĩ của Clarisse Mergy. “... Vì người đàn bà mà lão không bao giờ ngừng yêu... người lão yêu... và là người mà lão thèm thường bằng tất cả sức mạnh, bằng tất cả đam mê bùng cháy của mình...”

Cô ta cúi thấp đầu xuống, đơn giản nói: “Vâng!”

Một cuộc chiến mặt đối mặt lạ lùng thực sự giữa hai kẻ bị ngăn cách bởi quá nhiều điều không thể đạt tới! Đam mê của Daubrecq phải khó kiềm chế tới mức nào lão mới mạo hiểm bất chấp cả sự đe dọa của cái chết, mới dám phá vỡ sự riêng tư trong căn nhà mình, vì người đàn bà này mà lão đã tàn phá cả cuộc đời! Nhưng chắc lão cũng phải cảm thấy bản thân mình đang tuyệt đối an toàn!

“Và cuộc tìm kiếm của cô đã kết thúc... như thế nào?” Lupin hỏi.

“Cuộc tìm kiếm của tôi kéo dài mà chẳng nên cơm cháo gì.” Cô ta đáp. “Ngài biết những phương thức điều tra mà cả ngài lẫn cảnh sát đã áp dụng rồi đấy. Bản thân tôi cũng áp dụng, nhiều năm trước cả hai bên các ngài, nhưng vô ích. Tôi đang bắt đầu tuyệt vọng. Thế rồi vào một ngày, khi tôi đến gặp Daubrecq tại biệt thự của lão ở Enghien, tôi nhặt được dưới gầm bàn viết của lão một lá thư bị vò nát và ném vào thùng rác giấy mà lão vừa bắt đầu viết. Lá thư bao gồm vài dòng bằng thứ tiếng Anh rất tệ. Tôi có thể đọc được: *“Làm rỗng bên trong miếng pha lê đi, để lại một khoảng trống mà không ai nghi ngờ gì.”* Có lẽ tôi đã không xem cái câu này là quan trọng như nó đáng được thế nếu Daubrecq không vội vã chạy vào sau khi đã ra vườn, rồi bắt đầu đổ hết thùng rác giấy ra, vẻ háo hức rất đáng ngờ. Lão ném sang tôi ánh mắt nghi ngờ. *“Từng có một lá thư ở trong này.”* Lão nói. Tôi giả vờ không hiểu. Lão không gắng hỏi thêm, nhưng cơn tức tối ấy không qua được mắt tôi và tôi tiếp tục cuộc truy tìm của mình theo hướng này. Một tháng sau, giữa đồng tro tàn trong lò sưởi phòng khách, tôi phát hiện ra một nửa bị xé của một tờ hóa đơn bằng tiếng Anh. Tôi đọc được rằng một thợ thổi thủy tinh ở Stourbridge có tên là John Howard đã cung cấp cho Daubrecq một cái chai pha lê được làm theo mẫu. Cái từ “pha lê” khiến tôi chú ý ngay lập tức. Tôi đã đến Stourbridge, dò hỏi quản đốc của các xưởng thủy tinh và biết được cái nút của chiếc chai này đã bị làm rỗng ở bên trong, căn cứ theo chỉ dẫn trong đơn đặt hàng, để có thể tạo ra một cái hốc, sự tồn tại của cái hốc ấy không ai có thể phát hiện ra được.”

Lupin gật đầu. “Kiểu giấu đồ này đúng là không ai nghi ngờ được. Dù sao, dường như tôi không thấy gì cả ở dưới lớp mạ vàng... Vậy thì nơi giấu sẽ phải rất nhỏ!”

“Nhỏ, nhưng vẫn đủ lớn.” Cô ta nói. “Khi trở về từ Anh, tôi đã đến Sở Cảnh để gặp Prasville, tình bạn của anh ta với tôi vẫn chưa thay đổi. Tôi không hề ngần ngại nói với anh ta trước hết là những lý do khiến chồng tôi tự sát, và thứ hai là mục đích trả thù mà tôi đang theo đuổi. Khi tôi thông báo cho anh ta những phát hiện của mình, anh ta nhảy cẫng lên vui sướng; và tôi cảm thấy nỗi căm thù của anh ta với Daubrecq mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Từ anh ta, tôi

biết rằng bản danh sách được viết trên một mảnh giấy báo nước ngoài cực kỳ mỏng, được cuộn lại như một viên thuốc, rất dễ nhét vừa vào trong một không gian cực nhỏ. Cả anh ta cũng như tôi đều không một phút chần chừ. Chúng tôi biết chỗ giấu. Chúng tôi đã đồng ý hai người sẽ hành động độc lập, trong khi vẫn tiếp tục bí mật thư từ với nhau. Tôi bảo anh ta giữ liên hệ với Clémence, bà già gác cổng tại quảng trường Lamartine, bà ta đã dâng hiến cho tôi rất tận tụy...”

“Nhưng với Prasville thì ít hơn.” Lupin nói. “Vì tôi có thể chứng minh rằng bà ta đã phản bội ông ta.”

“Giờ thì có lẽ vậy, nhưng lúc đầu thì không; và những cuộc tìm kiếm của cảnh sát diễn ra rất nhiều lần. Chính vào quãng thời gian đó, cách đây mười tháng, Gilbert một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời tôi. Một người mẹ không bao giờ đánh mất đi tình yêu dành cho con trai mình, không cần biết nó có làm gì. Và rồi Gilbert có cái cách riêng của nó... Mà ngài biết nó rồi đấy. Nó khóc, hôn Jacques bé bỏng của tôi, em trai nó và tôi đã tha thứ cho nó.”

Cô ta ngừng lại, và bằng giọng mệt mỏi, đôi mắt nhìn chú mục xuống sàn, cô ta nói tiếp: “Ước gì tôi đã không tha thứ cho nó! Ôi, nếu giờ khắc ấy có thể quay lại, thì tôi sẵn sàng chuẩn bị đủ sự can đảm khủng khiếp để đuổi cổ nó đi! Đưa con tội nghiệp của tôi... chính tôi đã hủy hoại nó!...” Rồi cô ta trầm ngâm. “... Lẽ ra tôi đã có can đảm để làm thế hoặc làm gì đó khác, nếu nó giống hệt như tôi đã hình dung trong tâm trí, hay như chính nó bảo cho tôi biết về bản thân, rằng từ lâu nó đã mang trên mình những dấu ấn quý quý, phóng đảng, lỗ mắng và sa đọa. Nhưng cho dù vẻ ngoài của nó đã hoàn toàn thay đổi nhiều tới nỗi tôi không nhận ra, thì có một sự - nói từ quan điểm - biết nói như nào nhỉ - theo quan điểm về đạo đức đi, có một sự tiến bộ rõ rệt. Ngài đã giúp đỡ nó, nâng đỡ nó; dù tôi cực kỳ chán ghét trạng thái cuộc sống của nó, nhưng nó đã giữ lại được cho mình lòng tự trọng như kiểu con người đứng đắn bên trong một lần nữa đã xuất hiện... Nó đẹp trai, vô tư và hạnh phúc... Nó thường kể cho tôi nghe về ngài với tình cảm rất triu mến!”

Cô ta lựa chọn từ ngữ cẩn thận, cho thấy vẻ ngại ngùng, trước mặt Lupin cô ta không dám chỉ trích quá nhiều phong cách sống mà

Gilbert đã lựa chọn, nhưng vẫn không thể lên tiếng ủng hộ y.

"Tiếp theo chuyện gì đã xảy ra?" Lupin hỏi.

"Chúng tôi rất hay gặp nhau. Hôm thì nó lén lút tới gặp tôi, hoặc tôi đến gặp nó và chúng tôi cùng nhau đi dạo trong vùng. Nhờ thế tôi dần dần cảm thấy phải kể cho nó nghe câu chuyện của chúng tôi, về việc cha nó tự sát và mục tiêu mà tôi đang theo đuổi. Ngay lập tức, nó nộ khí xung thiên. Nó cũng muốn trả thù cho cha nó bằng cách xoáy cái nút chai pha lê, để chính tay nó trả thù Daubrecq vì đã hủy hoại cuộc đời nó. Ý tưởng đầu tiên của nó - mà tôi buộc phải kể cho ngài, nó không bao giờ lung lay - đó là cùng thực hiện việc này với ngài."

"Vậy thì..." Lupin nói. "Cậu ta lẽ ra phải..."

"Phải, tôi biết. tôi cũng có ý đấy. Đáng tiếc Gilbert tội nghiệp của tôi - ngài biết nó yếu ớt thế nào rồi đấy - nó chịu ảnh hưởng từ một trong những đồng bọn của nó."

"Vaucheray?"

"Đúng, Vaucheray, một linh hồn đen tối, chất chứa đắng cay và ghen tị, một kẻ nhiều tham vọng, vô liêm sỉ, vô nguyên tắc, luôn ứ đọng và xảo quyệt, kẻ có sức ảnh hưởng rất lớn tới con trai tôi. Gilbert đã phạm sai lầm khi tin tưởng gã và xin gã lời khuyên. Đó là khởi nguồn của mọi bất hạnh. Vaucheray đã thuyết phục cả nó lẫn tôi rằng sẽ tốt hơn nhiều nếu chúng tôi tự ra tay. Gã đã nghiên cứu, nắm vai trò chỉ huy và cuối cùng tổ chức phi vụ Enghien, và theo hướng dẫn của ngài, tiến hành vụ trộm ở biệt thự Marie-Thérèse, nơi mà Prasville cùng các đồng sự của anh ta đã khám xét triệt để nhưng không tìm được gì, vì tên hầu Léonard không ngừng tuần tra quanh biệt thự rất tích cực. Đó là một kế hoạch điên rồ. Chúng tôi lẽ ra nên hoặc tin tưởng hoàn toàn vào kinh nghiệm của ngài, hoặc ngay từ đầu không đưa ngài vào vụ này, tự hứng chịu rủi ro từ những sai lầm chết người và những chần chừ nguy hiểm của chính chúng tôi. Tuy nhiên chúng tôi không thể tự quyết. Vaucheray đã khống chế chúng tôi. Tôi đã đồng ý gặp Daubrecq tại nhà hát. Suốt khoảng thời gian đó, mọi chuyện đã diễn ra. Khi tôi về nhà vào lúc mười hai giờ đêm thì nghe tin về hậu quả khủng khiếp: Léonard bị giết chết, con trai tôi thì bị bắt. Ngay lập tức, tôi có linh cảm u ám

về tương lai. Lời tiên tri kinh hoàng của Daubrecq đã thành sự thật, tức là sẽ có phiên xử rồi kết án. Và tất cả điều này là lỗi của tôi, là sai lầm của tôi, của người mẹ, vì đã đẩy con trai mình xuống vực thẳm không thể cứu vãn được.”

Hai bàn tay Clarisse siết chặt và cô ta run lấy bầy từ đầu tới chân. Còn nỗi khổ nào sánh được với nỗi đau của một người mẹ run rẩy vì con trai sẽ phải rơi đầu. Động lòng thương cảm, Lupin nói: “Chúng ta sẽ cứu cậu ta. Đó là điều chắc chắn. Nhưng tôi cần phải biết hết mọi chi tiết. Xin cô hãy kể hết toàn bộ câu chuyện đi. Cũng vào đêm ấy, làm sao cô biết đã xảy ra chuyện gì tại Enghien?”

Cô ta tự trấn tĩnh lại, và với gương mặt nhẵn lại vì nỗi đau bất tận, cô ta đáp: “Thông qua hai đồng bọn khác của nó, hoặc là của Vaucheray, kẻ mà chúng nó dâng hiến rất tận tụy, kẻ đã thuê bọn họ chèo thuyền.”

“Hai tên ở ngoài kia, Grogard và Le Ballu à?”

“Vâng! Khi ngài trở về từ căn biệt thự, khi ngài nghỉ ngơi sau khi bị viên Cảnh sát trưởng truy đuổi trên hồ, ngài đã nói vài lời giải thích với họ, lúc quay về xe mình. Họ hoảng hết cả lên vì sợ, nên họ đã lao thẳng đến chỗ tôi - họ đã ở đó hôm trước và kể cho tôi biết tin tức đáng sợ ấy. Gilbert đã bị bắt! Ôi, đúng là một đêm tồi tệ! Tôi nên làm gì? Đi tìm ngài ư? Chắc chắn, và cầu xin sự giúp đỡ của ngài. Nhưng tôi biết đi đâu tìm ngài bây giờ?... Thế rồi hai kẻ mà ngài gọi là Grogard và Le Ballu ấy lại tình cờ lái xe vào một góc phố, họ quyết định để tôi đảm nhận phần việc của Vaucheray, những tham vọng của gã, kế hoạch của gã vốn đã chín muồi từ lâu...”

“Tôi cho rằng đó là loại bỏ tôi?” Lupin nói, cười toét.

“Phải! Vì Gilbert có được sự tin tưởng hoàn toàn từ ngài nên Vaucheray đã theo dõi nó, và nhờ thế gã biết tất cả mọi nơi ở của ngài. Thêm vài ngày nữa, một khi chiếm được cái nút chai pha lê, nắm trong tay bản danh sách hai mươi bảy, thừa hưởng toàn bộ quyền lực của Daubrecq, gã sẽ nộp ngài cho cảnh sát mà không thèm thỏa hiệp với bất kỳ thành viên nào trong nhóm của ngài, những kẻ mà ngài đã xem là nhóm của riêng mình.”

“Thằng khốn nạn!” Lupin lẩm bẩm. “Một thằng đầu đất!” Rồi anh nói thêm: “VẬY là những tấm ván cửa...”

“Bị cắt bỏ theo chỉ dẫn của gã, chuẩn bị trước cho những màn chiến đấu chống lại ngài và Daubrecq, tại ngôi nhà của lão, gã cũng làm tương tự. Gã đã bỏ tiền ra thuê một tên biết biểu diễn nhào lộn, một thằng lùn mỏng cơm rất giỏi, có thể luồn lách qua những khe hở, qua đó phát hiện toàn bộ thư từ cũng như mọi bí mật của ngài. Đó là những gì hai người bạn của gã nói cho tôi biết. Ngay lập tức tôi đã lên ý tưởng cứu lấy con trai cả của mình bằng cách lợi dụng em trai nó, thằng Jacques bé bỏng của tôi, bản thân nó cũng rất mảnh khảnh và thông minh, gan dạ, như ngài đã thấy. Tối hôm ấy, chúng tôi ra tay. Hành động dựa theo thông tin các bạn đồng hành của tôi cung cấp, tôi vào các phòng của Gilbert và tìm thấy chùm chìa khóa căn hộ của ngài trên phố Matignon, hóa ra đó là nơi ngài quay về để ngủ. Đáng tiếc, trên đường đi tôi đã đổi ý nghĩ rằng thay vì nhờ cậy ngài giúp đỡ thì tôi nên lấy lại cái nút chai pha lê, mà nếu nó được phát hiện tại Enghien, rõ ràng nó phải nằm trong căn hộ của ngài. Những tính toán của tôi đã đúng. Trong vài phút, Jacques bé bỏng của tôi đã lén vào phòng ngủ của ngài và mang nó ra cho tôi. Tôi liền bỏ đi, run lên vì hy vọng. Nằm được tấm bùa này trong tay, không nói với Prasville, tôi sẽ có quyền lực tuyệt đối trước Daubrecq. Tôi có thể ép lão làm bất kỳ điều gì mình muốn; lão sẽ trở thành nô lệ cho ý chí của tôi, nghe theo hướng dẫn của tôi, từng bước nâng đỡ Gilbert, làm đủ mọi cách nhằm giúp nó trốn thoát hoặc giả không bị kết án nữa, nghĩa là con trai tôi được an toàn.”

“Rồi sao?”

Clarisse đứng dậy khỏi ghế, bầu nhiệt huyết chảy trong từng bộ phận cơ thể, cô ta nghiêng người về phía Lupin và nói bằng giọng trống rỗng: “Trong miếng pha lê ấy chẳng có gì hết, ngài có hiểu không? Chẳng tài liệu, chẳng có nơi giấu nào cả! Toàn bộ cuộc khám phá Enghien là vô ích! Vụ giết Léonard là vô ích! Vụ bắt giữ con trai tôi là vô ích! Tất cả những nỗ lực của tôi là vô ích!”

“Nhưng tại sao? Tại sao?”

“Tại sao ư? Bởi vì thứ ngài đã trộm của Daubrecq không phải là cái nút chai được làm theo thiết kế của lão, mà là cái nút chai được

gửi đến John Howard, thợ thổi thủy tinh tại Stourbridge, để làm mẫu.”

Nếu không phải Lupin đang chứng kiến nỗi đau khổ sâu sắc, anh đã không thể kiềm chế được sự bùng nổ đầy nhạo báng quen thuộc của mình trước trò đùa nghiệt ngã mà số phận đã quen cột đùa anh. Thay vào đó, anh lẩm bẩm qua kẽ răng: “Thật ngu ngốc làm sao! Và còn ngu ngốc hơn thế khi Daubrecq đã cảnh cáo.”

“Không!” Cô ta nói. “Cùng ngày hôm đó tôi đã đến Enghien. Daubrecq nhìn nhận tất cả mọi chuyện chẳng khác gì một vụ trộm bình thường, một vụ thôn tính các tài sản của lão. Thực tế ngài có tham gia khiến lão bị lạc hướng”

“Dẫu vậy, vụ cái nút chai biến mất...”

“Ngay từ đầu lão chẳng xem trọng thứ đấy lắm, vì nó chỉ là mẫu thôi.”

“Làm sao cô biết?”

“Có một vết rạch dưới đáy cái nút, và tôi đã đi dò hỏi tại Anh kể từ đó.”

“Rất tốt, nhưng tại sao chìa khóa tủ chè mà từ trong đấy cái nút chai bị đánh cắp lại luôn nằm trong tay tên người hầu vậy? Và tại sao, ở lần thứ hai, sau đấy nó lại được tìm thấy trong ngăn kéo bàn tại nhà của Daubrecq ở Paris?”

“Tất nhiên, Daubrecq rất quan tâm đến nó và chú ý rất kỹ như người ta hay để ý tới mô hình của bất kỳ thứ gì có giá trị. Đó là lý do tại sao tôi đã thay thế cái nút chai trong tủ chè trước khi nó bị phát hiện là đã mất. Điều này cũng giải thích cho việc ở lần thứ hai, tôi đã nhờ Jacques bé bỏng trộm cái nút chai từ trong túi áo bành tô của ngài rồi bảo bà già gác cổng bỏ nó lại vào trong ngăn kéo.”

“Vậy là lão không hề nghi ngờ gì?”

“Không nghi ngờ gì. Lão biết danh sách đang được cất giấu rất kỹ, nhưng lão không biết Prasville và tôi đã biết về thứ mà lão đang giấu trong đó.”

Lupin đứng dậy khỏi ghế và đi tới đi lui trong phòng, suy nghĩ. Rồi anh dừng lại bên cạnh Clarisse và hỏi: “Kể từ sau vụ Enghien,

ngoài tất cả những gì đã kể, cô vẫn chưa tiến thêm một bước nào đúng không?”

“Đúng! Tôi đã hành động hết ngày này qua ngày khác, do hai người kia dẫn dắt hoặc dẫn dắt họ, nhưng chẳng có một kế hoạch nhất định nào hết.”

“Hoặc ít nhất là không có bất kỳ kế hoạch nào khác ngoài kế hoạch chiếm được bản danh sách hai mươi bảy từ tay Daubrecq.” Anh nói.

“Đúng, nhưng làm thế nào? Ngoài ra, những chiến thuật của ngài chỉ càng gây khó khăn hơn cho tôi. Chúng tôi không mất nhiều thời gian để nhận ra bà người hầu già Victoire của ngài đang cải trang thành đầu bếp mới ở nhà Daubrecq; và từ những gì bà già gác cổng nói, chúng tôi phát hiện ra Victoire đang chứa chấp ngài trong phòng mình và tôi thấy lo sợ vì những kế hoạch của ngài.”

“Người viết thư kêu tôi nên rút khỏi vụ này có phải là cô không?”

“Đúng!”

“Cũng chính cô đã đề nghị tôi không đến nhà hát Vaudeville vào buổi tối hôm ấy?”

“Đúng, bà già gác cổng đã bắt quả tang Victoire đang nghe lỏm cuộc nói chuyện của Daubrecq với tôi trên điện thoại; và Le Ballu, kẻ đang theo dõi căn nhà, đã trông thấy ngài ra ngoài. Thế nên tôi nghi ngờ tối hôm ấy ngài sẽ bám theo Daubrecq.”

“Và người phụ nữ đã tới đây, vào một buổi cuối chiều...”

“Là tôi đấy. Tôi cảm thấy tuyệt vọng nên đã muốn gặp ngài.”

“Và cô đã chặn trước lá thư của Gilbert?”

“Đúng, tôi nhận ra nét chữ của nó trên phong bì.”

“Nhưng Jacques bé bỏng của cô không đi cùng à?”

“Không, nó ở ngoài, trong xe ô tô cùng Le Ballu, hẳn đã nâng nó lên cho tôi qua ô cửa sổ phòng khách, sau đó thẳng bé lén vào phòng ngủ của ngài qua khe hở ở chỗ tấm ván cửa.”

“Trong lá thư ấy viết gì?”

“Chẳng hay họ gì đâu, toàn những lời trách mắng. Gilbert nguyên rủa ngài vì bỏ rơi nó, vì ngài nhận vụ này do lợi ích của riêng mình.

Nói ngắn gọn, nó đã khẳng định sự nghi ngờ của tôi nên tôi bỏ đi.”

Lupin nhún vai bức bối. “Đúng là phí thời gian phát sợ! Đúng là chết người làm sao khi chúng ta lại không thể thấu hiểu nhau sớm hơn! Cô và tôi đang chơi trò trốn tìm, giăng ra những cái bẫy ngớ ngẩn cho nhau, trong khi thời gian cứ đang ngày một trôi đi, hoang phí thời gian quý giá mà không thể lấy lại nữa.”

“Ngài thấy chưa, ngài thấy chưa.” Cô ta run rẩy nói. “Đến cả ngài cũng thấy lo sợ về tương lai đấy!”

“Không, tôi không sợ.” Lupin kêu lên. “Nhưng tôi đang nghĩ đến tất cả công việc hữu ích mà chúng ta có thể đã làm cho đến lúc này, nếu chúng ta cùng nhau hợp sức. Tôi đang nghĩ đến tất cả những sai lầm, tất cả những hành động khinh suất mà chúng ta lẽ ra đã tránh được, nếu chúng ta biết hợp tác với nhau. Tôi đang nghĩ nỗ lực tìm kiếm trong đồng quần áo Daubrecq mặc đêm nay của cô cũng vô ích như các nỗ lực khác, và vào lúc này, nhờ màn song đấu ngớ ngẩn của chúng ta, nhờ sự âm ỉ hỗn loạn chúng ta đã khơi lên trong nhà lão mà Daubrecq đã được cảnh báo và sẽ càng đề phòng hơn bao giờ hết.”

Clarisse Mergy lắc đầu. “Không, không, tôi không nghĩ vậy. Vụ âm ỉ ấy không đánh thức lão dậy đâu, vì chúng tôi đã trì hoãn nỗ lực trong hai mươi tư giờ, để bà già gác cổng bỏ thuốc ngủ vào rượu của lão.” Rồi cô ta chậm rãi nói thêm: “Và rồi ngài thấy đấy, chẳng điều gì có thể khiến Daubrecq cảnh giác hơn như lão đã và đang làm. Cuộc đời lão chẳng có việc gì để làm ngoài tăng cường đề phòng trước nguy hiểm. Lão chẳng bao giờ phó mặc cho số phận... Hơn nữa, chẳng phải trong tay lão đang nắm tất cả quân bài sao?”

Lupin bước đến bên cô ta và hỏi: “Ý cô muốn nói gì? Chẳng lẽ vụ này vô vọng rồi hay sao? Chẳng lẽ không có lấy một thứ gì giúp chúng ta thoát sao?”

“Có!” Cô ta lẩm bẩm. “Có một cách, chỉ một cách thôi...”

Anh để ý thấy vẻ xanh xao của cô ta trước khi một lần nữa cô ta kịp giấu mặt vào hai bàn tay. Và một lần nữa, người cô ta lại run như thể lên cơn sốt.

Dường như anh hiểu lý do sự đau khổ của cô ta. Cúi xuống gần cô ta, anh chạm vào nỗi đau khổ của cô ta.

"Xin cô!" Anh nói. "Làm ơn hãy trả lời tôi thật thẳng thắn. Cái này là vì Gilbert đúng không? Cho dù may mắn là cảnh sát không thể giải được câu đố về quá khứ của cậu ta, cho dù tên thật của kẻ đồng bọn với Vaucheray không bị lộ ra, nhưng ít nhất có một người biết, đúng không? Daubrecq đã nhận ra con trai cô là Antoine, với bí danh là Gilbert đúng không?"

"Đúng, đúng..."

"Và lão hứa sẽ cứu cậu ta, đúng không? Lão hứa hẹn tự do cho cậu ta, cứu cậu ta khỏi nhà tù, cho cậu ta trốn thoát, hứa hẹn cậu ta sẽ sống sót: Đó là thứ lão dùng để dụ dỗ cô vào cái đêm trong phòng làm việc của lão, khi cô cố gắng đâm chết lão, đúng không?"

"Đúng... đúng... là như thế..."

"Và lão đưa ra điều kiện đúng không? Một điều kiện đáng ghê tởm khi đặt ra với một người đáng thương như cô? Tôi nói đúng không?"

Clarisse không trả lời. Đường như cô ta đã kiệt sức bởi cuộc chiến kéo dài với kẻ đang ngày càng chiếm ưu thế, chống lại kẻ mà cô ta không đủ sức chiến đấu. Lupin nhìn thấy trong cô ta hình ảnh con mồi đã sẵn sàng quy phục, nghe theo ý muốn của kẻ chiến thắng. Clarisse Mergy, người vợ đáng yêu của tay Mergy mà Daubrecq đã thực sự giết chết, người mẹ khiếp sợ của tay Gilbert mà Daubrecq đã dụ dỗ đi chệch đường, để cứu con trai mình khỏi cái giá treo cổ, dù bất cứ chuyện gì xảy ra và lâm vào cảnh nhục nhã tới đâu, Clarisse Mergy vẫn phải phục tùng những ý muốn của Daubrecq. Cô ta sẽ trở thành bà chủ, thành vợ, thành nô lệ ngoan ngoãn của Daubrecq, kẻ có bề ngoài của một tên ác quỷ và tư cách như thú hoang ấy, kẻ dễ tiện đáng khinh mà Lupin không thể không khiếp sợ và ghê tởm khi nghĩ tới.

Ngồi xuống bên cạnh cô ta, với những cử chỉ thương xót, anh nhẹ nhàng nâng đầu cô ta lên, và nhìn thẳng vào mắt cô ta, anh nói: "Nghe tôi này, tôi thề là tôi sẽ cứu con trai cô, tôi xin thề... Con trai cô sẽ không phải chết, cô hiểu không?... Chẳng có sức mạnh

quái nào trên thế gian này có thể chặt đầu con cô xuống chừng nào tôi còn sống.”

“Tôi tin ngài... tôi tin lời ngài nói.”

“Cứ tin đi. Đó là lời nói của một người đàn ông không biết đến thất bại. Tôi sẽ thành công. Chỉ là tôi xin cô hãy hứa một lời không thể hủy bỏ với tôi.”

“Là gì thế?”

“Cô không được phép gặp lại Daubrecq nữa.”

“Tôi thề!”

“Cô phải xóa bỏ ngay khỏi tâm trí mình bất kỳ ý tưởng nào, bất kỳ nỗi sợ hãi nào, ngăn chặn tất cả sự thấu hiểu nào giữa cô với lão... với bất kỳ thỏa thuận nào...”

“Tôi thề!”

Cô ta nhìn anh với vẻ mặt an tâm và tin tưởng tuyệt đối; còn anh, trước cái nhìn của cô ta, anh cảm thấy một niềm vui của dâng hiến và khao khát rực cháy muốn trả lại cho người phụ nữ này những phút giây hạnh phúc, hoặc ít nhất, mang lại cho cô ta sự thanh bình và lãng quên giúp hàn gắn những vết thương tồi tệ nhất.

“Thôi nào!” Anh nói bằng giọng vui vẻ, đứng dậy khỏi ghế. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn. Chúng ta có hai, ba tháng trước mắt. Nhiều hơn tôi cần... tất nhiên, với điều kiện là tôi không bị cản trở khi đi lại. Vì thế cô sẽ phải rút lui khỏi cuộc đấu này, cô biết đấy.”

“Ý ngài là sao?”

“Đúng, cô phải biến mất một thời gian, về nông thôn mà sống. Cô không thương thằng Jacques bé bỏng của mình à? Kết cục của chuyện này sẽ khiến các dây thần kinh của cậu nhóc bé nhỏ tội nghiệp này đứt hết mất... Chắc chắn cậu nhóc xứng đáng được nghỉ ngơi, đúng không Hercules?”

Hôm sau, gần như suy sụp dưới sức ép của các sự kiện và bản thân cũng cần nghỉ ngơi vì nếu không sẽ bị ốm nặng, Clarisse Mergy cùng con trai đến ngủ nhờ nhà một người bạn ở bìa khu rừng Saint-Germain. Cô ta cảm thấy rất yếu ớt, não bộ bị ám ảnh bởi các ảo ảnh, các dây thần kinh căng lên vì những rắc rối tới nỗi chỉ cần chút lo âu thôi cũng sẽ khiến tình hình trầm trọng thêm. Cô ta đã sống ở

đó vài ngày trong tình trạng trì trệ cả thể xác lẫn tinh thần, chẳng nghĩ đến điều gì và tự cấm mình không theo dõi báo chí.

Một buổi chiều, trong khi Lupin đã thay đổi chiến thuật và đang soạn thảo một kế hoạch bắt cóc, giam hãm Daubrecq; trong khi Grogard và Le Ballu, những kẻ anh đã hứa sẽ tha thứ chuyện cũ nếu anh thành công, đang theo dõi nhất cử nhất động của kẻ thù; trong khi báo chí đang tuyên bố về phiên xử tội giết người của hai tên đồng bọn với Arsène Lupin sắp tới, một buổi chiều, lúc bốn giờ, chuông điện thoại bất ngờ reo vang trong căn hộ trên phố Chateaubriand.

Lupin nhắc ống nghe lên. "A lô!

Một giọng phụ nữ nín thở vang lên: "Phải ngài Michel Beaumont đấy không?"

"Bà đang nói chuyện với ngài ấy đây, thưa bà. Tôi đang vinh dự nói chuyện với..."

"Xin ngài hãy đến đây nhanh lên, phu nhân Mergy uống thuốc độc rồi."

Lupin không đợi lắng nghe chi tiết. Anh lao ra ngoài, nhảy vào xe chạy đến Saint-Germain.

Người bạn của Clarisse đang đợi anh ngoài cửa phòng ngủ.

"Chết chưa?" Anh hỏi.

"Chưa!" Cô ta đáp. "Cô ấy không uống đủ liều. Bác sĩ vừa ra về rồi. Ông ta nói cô ấy sẽ qua được."

"Tại sao cô ấy lại phải làm thế?"

"Cậu con trai Jacques của cô ấy đã biến mất."

"Bị mang đi à?"

"Vâng, nó đang chơi ở ngay trong rừng. Người ta trông thấy một chiếc ô tô chạy tới dừng ở đó. Thế rồi vang lên những tiếng la hét. Clarisse cố gắng chạy tới đó, nhưng sức khỏe không cho phép nên cô ấy đã ngã khụy xuống đất, cô ấy nín rì: "Là lão... là tên đó... tất cả hỏng hết rồi!" Trông cô ấy như người điên vậy. Thế rồi bỗng cô ấy đưa một cái chai nhỏ lên miệng và uống."

"Chuyện gì xảy ra tiếp theo?"

“Vợ chồng tôi mang cô ấy vào phòng. Cô ấy đau đớn dữ lắm.”

“Làm sao cô biết địa chỉ và tên của tôi?”

“Chính cô ấy nói, trong lúc bác sĩ chăm sóc cho cô ấy. Tiếp theo tôi gọi điện cho ngài.”

“Còn ai nữa biết không?”

“Không, không có ai cả. Tôi biết Clarisse đã phải chịu đựng những chuyện khủng khiếp... tôi biết cô ấy không thích ai nói đến chuyện đó.”

“Tôi gặp cô ấy được không?”

“Cô ấy vừa mới ngủ. Bác sĩ yêu cầu tuyệt đối không được làm cô ấy lo lắng”

“Bác sĩ có lo lắng về cô ấy không?”

“Ông ấy có lo lắng về cơn sốt, bất kỳ chứng căng thẳng thần kinh nào, một đòn công kích nào đều có thể khiến cô ấy nảy sinh ý đồ tự sát tiếp theo. Và điều đó sẽ...”

“Cần làm gì để tránh điều đó?”

“Một tuần hoặc nửa tháng yên tĩnh tuyệt đối, mà điều này là không thể chừng nào Jacques bé bỏng của cô ấy...”

Lupin ngắt lời cô ta: “Cô nghĩ là nếu cô ấy tìm được con trai về...”

“Ồ chắc chắn, cô ấy sẽ không còn gì phải sợ hãi nữa!”

“Cô chắc chứ? Cô chắc chứ?... Phải, tất nhiên là cô chắc rồi!... Chà, khi nào phu nhân Mergy tỉnh dậy, phiền cô bảo với cô ấy rằng tối nay tôi sẽ mang được con trai cô ấy về, trước nửa đêm. Tối nay, trước nửa đêm, đó là một lời hứa trang trọng đấy.”

Nói rồi Lupin rào bước ra khỏi nhà, vào xe và quất tài xế: “Đến Paris, quảng trường Lamartine, nhà nghị sĩ Daubrecq!”

CHƯƠNG VI: ÁN TỬ

Xe của Lupin không chỉ là một văn phòng, một phòng viết bố trí đầy đủ sách, văn phòng phẩm, bút và mực, mà còn là một phòng thay quần áo đúng chuẩn của diễn viên, bao gồm một hộp trang điểm hoàn chỉnh, một cái rương đầy ắp từng loại quần áo, một cái rương khác chật ních những “đồ phụ tùng” - ô, ba toong, khăn quàng cổ, mắt kính... - nói ngắn gọn là một tủ đồ đặc cá nhân hoàn chỉnh cho phép anh thay đổi vẻ ngoài từ đầu đến chân ngay trên đường.

Người đàn ông rung chuông cửa nhà nghị sĩ Daubrecq vào lúc sáu giờ chiều hôm đó là một quý ông già mập mạp, mặc áo choàng dài tới gối màu đen, đội mũ quả dưa, đeo kính và để râu quai nón.

Bà già gác cổng dẫn anh đến cửa trước căn nhà rồi rung chuông. Victoire xuất hiện.

Lupin hỏi: “Liệu ngài Daubrecq có gặp được bác sĩ Vernes không ạ?”

“Ngài Daubrecq đang trong phòng ngủ ạ, giờ cũng đã khá muộn...”

“Làm ơn trao cho ngài ấy danh thiếp của tôi.”

Anh viết dòng chữ “*Từ phu nhân Mergy*” ngoài mép rồi nói thêm: “Đây, chắc chắn ngài ấy sẽ gặp tôi.”

“Nhưng...” Victoire bắt đầu.

“Ôi dào, thôi nhưng nhị đi, bà già, cứ làm như tôi bảo và đừng có nặng xị lên nữa!”

Bà ta hoảng sợ lùi lại, lắp bắp: “Cậu!... Là cậu à?”

“Không, là Vua Louis XIV!” Nói rồi anh đẩy bà ta về phía góc sảnh. “Nghe này... lúc mà tôi xong việc với lão rồi, hãy lên phòng của bà, gói ghém lại mọi thứ rồi chuẩn ngay.”

“Cái gì?”

“Tôi bảo sao cứ làm vậy đi. Bà sẽ thấy xe của tôi đang đợi dưới đại lộ. Nào, rảo cái chân lên! Thông báo cho tôi. Tôi sẽ đợi trong phòng làm việc.”

“Nhưng trong đây tối lắm.”

“Thì bật đèn lên.”

Bà ta bật đèn điện lên rồi bỏ lại Lupin một mình.

“Ở đây.” Anh trầm ngâm khi chọn một chỗ ngồi. “Đây là nơi đặt cái nút chai pha lê đó. Trừ phi Daubrecq luôn luôn mang nó theo bên người... Nhưng không, khi mọi người đều có một chỗ giấu thật tốt, họ sẽ tận dụng nó. Và đây là một chỗ giấu tốt, vì không ai trong chúng ta... cho đến giờ...”

Tập trung hết sự chú ý, anh xem xét các đồ vật trong căn phòng, nhớ lại mảnh giấy mà Daubrecq gửi cho Prasville.

“Ngay trong tầm tay ngài, Prasville thân mến của tôi, ngay trong tầm tay ngài! Ngài đã chạm vào nó! Một chút nữa thôi, thế là xong...”

Có vẻ kể từ ngày hôm đó, không có thứ gì bị dịch chuyển. Vẫn những thứ ấy đang nằm rải rác trên mặt bàn: những cuốn sách, các cuốn sổ kế toán, một lọ mực, một hộp dấu, các tẩu thuốc, các gói thuốc lá sợi, những thứ đã được tìm kiếm và thăm dò hết lần này tới lần khác.

“Lão khốn nạn!” Lupin nghĩ. “Lão sắp xếp công việc của mình rất thông minh. Tất cả đều ăn khớp với nhau như một vở kịch được dàn dựng tốt.”

Trong những suy nghĩ sâu thẳm, cho dù anh biết chính xác mình đến đây làm gì và làm thế nào để hành động, nhưng Lupin vẫn nhận thức triệt để nguy hiểm và sự hoang mang khi phải chiến đấu với một đối thủ rất mạnh. Rất có khả năng Daubrecq, có vũ khí của mình như luôn luôn, sẽ vẫn là kẻ cầm trịch trên chiến trường và

cuộc nói chuyện tới đây sẽ có bước ngoặt hoàn toàn khác với những gì Lupin đã dự liệu.

Và viễn cảnh này có phần khiến anh tức giận. Anh trấn tĩnh lại khi nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

Daubrecq bước vào.

Lão bước vào mà không nói lời nào, ra hiệu với Lupin lúc này vừa đứng dậy khỏi ghế rồi lại tiếp tục ngồi xuống, còn bản thân lão thì ngồi xuống bàn viết. Lão liếc mắt nhìn tấm danh thiếp đang cầm trong tay.

“Bác sĩ Vernes à?”

“Vâng, thưa ngài dân biểu, bác sĩ Vernes đến từ Saint-Germain.”

“Và tôi biết rằng ngài đến từ chỗ phu nhân Mergy. Một bệnh nhân của ngài sao?”

“Một bệnh nhân mới gần đây. Tôi không quen biết gì bà ấy cho tới khi được gọi đến gặp bà ấy, ngày hôm kia, trong hoàn cảnh đặc biệt bí thảm.”

“Bà ta bị bệnh sao?”

“Phu nhân Mergy đã uống thuốc độc.”

“Cái gì?” Daubrecq giật mình và tiếp tục truy vấn, không hề che giấu nỗi đau đớn của mình: “Ngài nói cái gì? Thuốc độc! Bà ấy chết rồi sao?”

“Chưa, liều lượng chưa đủ. Nếu không có biến chứng nào tiếp theo, tôi cho rằng mạng sống của phu nhân Mergy đã được cứu.”

Daubrecq không nói gì, chỉ ngồi im lặng, quay đầu về phía Lupin.

“Có phải lão đang nhìn mình không? Đôi mắt lão vẫn mở hay đang nhắm?” Lupin tự hỏi.

Không nhìn thấy đôi mắt của đối thủ khiến Lupin cực kỳ lo lắng, đôi mắt ấy bị ẩn giấu phía sau hai tròng ngại, cặp kính đeo mắt và cặp kính kẹp mũi đen - đôi mắt yếu ớt, vằn đỏ, như phu nhân Mergy nói cho anh biết. Làm sao anh có thể lần theo dòng suy nghĩ bí mật của người này nếu không theo dõi biểu hiện trên nét mặt lão? Gần như thể chiến đấu với một kẻ thù được trang bị tấm khiên vô hình.

Lúc này, Daubrecq lên tiếng: "VẬY là mạng sống của phu nhân Mergy đã được cứu... Và bà ấy cử ngài đến gặp tôi... Tôi hoàn toàn không hiểu... Tôi không hề quen biết vị phu nhân đó."

"Đến lúc rồi đấy." Lupin nghĩ. "Lao vào lão đi!"

Và bằng giọng ôn hòa, dễ chịu và khá nhút nhát, anh nói: "Không, thưa ngài dân biểu, có những ca bệnh khiến bốn phận của bác sĩ trở nên rất phức tạp... rất rắc rối... Và ngài có thể cho rằng, khi đi bước này... Tuy nhiên, nói ngắn gọn lại là trong khi tôi đang chăm sóc cho phu nhân Mergy, bà ấy lại tiếp tục uống thuốc độc lần thứ hai nữa... Vâng, thật không may, cái chai lại nằm trong tầm tay bà ấy. Tôi đã giật nó lại từ tay bà ấy. Chúng tôi đã vật lộn với nhau. Và ước chế vì cơn sốt, bà ấy đã nói với tôi bằng giọng đau khổ: "Chính là lão... Chính là lão... Nghị sĩ Daubrecq... Bắt lão ấy trả lại con trai cho tôi. Bảo lão ấy... bằng không thì tôi thà chết... Vâng, ngay bây giờ, ngay tối nay... Tôi thà chết." Bà ấy chỉ nói thế, thưa ngài dân biểu... Thế nên tôi nghĩ mình nên báo cho ngài biết. Căn cứ theo tình trạng trí não khá căng thẳng của phu nhân... Tất nhiên, tôi không hiểu chính xác ý nghĩa những lời bà ấy nói... Tôi chẳng hỏi han ai cả... chỉ là một cơn bốc đồng tức thì và tôi đến thẳng chỗ ngài."

Daubrecq suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bác sĩ, rốt cuộc là ngài đến gặp tôi để hỏi xem tôi có biết tình hình của đứa trẻ, mà tôi đồ rằng nó đã biến mất, đúng không?"

"Đúng!"

"Và nếu mà tôi vô tình có biết, thì ngài sẽ mang nó về lại chỗ mẹ nó?"

Có một khoảng lặng dài hơn. Lupin tự hỏi: "Có thể bằng cách nào đó lão đã biết trước chuyện này không? Lời dọa chết ấy đã đủ chưa? Ôi vớ vẩn quá, không thể chấp nhận được.... Thế nhưng... thế nhưng... có vẻ lão đang ngần ngại."

"Ngài sẽ cho phép tôi chứ?" Daubrecq hỏi, kéo chiếc điện thoại đang nằm trên bàn viết lại gần. "Tôi có một tin nhắn khẩn cấp."

"Chắc chắn rồi, thưa ngài dân biểu."

Daubrecq gọi to: "A lô!... 822.19, làm ơn, 822.19."

Sau khi nhắc lại con số, lão ngồi bất động.

Lupin mỉm cười. "Trụ sở cảnh sát đúng không? Văn phòng của ngài Thám trưởng."

"Đúng, thưa bác sĩ... Làm sao ngài biết?"

"Ôi, là một y sĩ trưởng, thi thoảng tôi phải gọi cho họ."

Còn bên trong Lupin tự nhủ: "Tất cả những điều này có nghĩa quái gì? Thám trưởng là Prasville... Ờ, rồi sao?.."

Daubrecq áp ống nghe lên tai rồi nói: "Có phải 822.19 không ạ? Cho tôi nói chuyện với ngài Prasville, thám trưởng... Cậu nói ông ta không có ở đây à?... Đúng, đúng rồi, là ông ta, giờ này ông ta luôn ở trong văn phòng mà... Nhắc lại với ông ta là có ngài Daubrecq... ngài nghị sĩ Daubrecq... một chuyện rất quan trọng"

"Có lẽ tôi đang gây phiền cho ngài?" Lupin gợi ý.

"Không hề, thưa bác sĩ, không hề." Daubrecq nói. "Thêm nữa, điều tôi phải nói chắc chắn có liên quan đến ngài."

Rồi lão quay lại với cuộc gọi. "A lô! Ngài Prasville à?... A đúng ngài rồi, Prasville, anh bạn của tôi!... Ấy, sao ngài lại có vẻ kích động thế! Phải, ngài nói đúng, đã lâu quá rồi tôi và ngài chưa gặp nhau. Nhưng rốt cuộc, chúng ta vẫn luôn luôn nghĩ đến nhau mà... Và ngài với tay sai của ngài đã rất nhiều lần ghé thăm tôi... Khi tôi không có ở nhà, đúng vậy. A lô!... Cái gì cơ?... Ồ, ngài đang vội à? Tôi xin ngài đấy!... Tôi cũng thế, vì chuyện đó... À nói thẳng nhé, tôi có chút việc muốn nhờ ngài... Chờ đã, ngài không chờ được à, sao gấp vậy?... Ngài sẽ không phải hối tiếc đâu... Nó liên quan đến danh tiếng của chính ngài đó... A lô!... Ngài vẫn đang nghe đấy chứ... Mang gần chục tay sai theo ngài nhé... các thám tử mặc thường phục thôi, thích gì mặc nấy, ngài sẽ tìm thấy họ trong phòng làm việc buổi tối... Gọi hai cái taxi rồi tới đây càng nhanh càng tốt... Tôi có một mỏ đá hiểm cho ngài đây, ông bạn già. Một trong số mười mỏ đá hàng hiệu... một vị chúa tể ngang với Napoléon... hay nói ngắn gọn, Arsène Lupin!"

Lupin đứng bật dậy. Anh đã lường trước mọi chuyện, trừ điều này. Nhưng điều gì đó bên trong anh mạnh hơn sự ngạc nhiên, cơn

bốc đồng hoàn toàn tự nhiên, khiến anh nói, với một nụ cười: “Ôi, cừ lắm, cừ lắm!”

Daubrecq cúi đầu thay cho lời cảm ơn, rồi lẩm bẩm: “Tôi vẫn chưa nói xong... Kiên nhẫn chút nữa thôi, nếu ngài không phiền.”

Rồi lão nói tiếp: “A lô! Prasville à!... Không, không, ông bạn già, tôi không bịp ngài đâu... Ngài sẽ tìm thấy Lupin ở đây, cùng với tôi, trong phòng làm việc của tôi... Lupin, kẻ đang khiến tôi lo lắng như các ngài thôi... Ôi, thêm bớt một người cũng chẳng khác biệt gì với tôi! Nhưng, dầu sao đi nữa, lần này đúng là có quá gấp gáp. Và tôi đang cầu xin ý thức về lòng tử tế của ngài. Xin hãy giải phóng tôi khỏi thằng cha này với... Nửa tá vệ tinh của ngài và hai người tuần tra lên xuống ngoài nhà tôi là đủ đấy... Ôi, và trong khi ngài làm vậy, xin hãy lên tầng ba và trói nghiêng mũ đầu bếp của tôi lại luôn... Bà ta là Victoire nổi tiếng đó, ngài biết mà, bà vú già của ngài Lupin... Và nghe này, thêm một chỉ dẫn nữa, để tôi cho ngài thấy tôi yêu ngài như thế nào, hãy cử một đội đặc nhiệm đến phố Chateaubriand, phía góc đường Balzac... Đó là nơi ở của người hùng quốc gia của chúng ta, dưới cái tên giả là Michel Beaumont... Ngài có hiểu không đấy, thưa quý ngài? Giờ thì vào việc đi. Nhanh chân lên!”

Khi Daubrecq ngoảnh đầu lại, Lupin đang đứng dậy, hai nắm tay siết chặt. Sự bùng nổ của lòng ngưỡng mộ nơi anh không thể tồn tại đến hết cuộc nói chuyện và những tiết lộ mà Daubrecq đưa ra, về Victoire và căn hộ trên phố Chateaubriand. Sự si nục là quá lớn, và Lupin không buồn tiếp tục đóng vai ngài y sĩ trưởng nhỏ nhắn nữa. Anh chỉ có một ý tưởng trong đầu: Phải kiềm chế cơn cuồng nộ ngất trời đang thôi thúc anh nhảy xổ vào Daubrecq như một con bò đực.

Daubrecq khẽ khùng khục trong cổ họng, với lão đó chính là tiếng cười. Lão chậm rãi bước đến, hai bàn tay thọc vào túi quần, sắc sảo nói: “Ngài không nghĩ thế này là tốt nhất sao? Tôi đã giải thích, đã gỡ rối cho tình thế này... Ít nhất, giờ chúng ta biết mình đang đứng ở đâu. Lupin đấu với Daubrecq, và chỉ có thế thôi. Ngoài ra, hãy xem chúng ta tiết kiệm được bao nhiêu thời gian! Bác sĩ Vernes, y sĩ trưởng, hẳn sẽ phải mất đến hai giờ đồng hồ huyền thuyên! Trong khi đó, như thế này, ngài Lupin sẽ buộc phải kể câu

chuyện nhỏ của mình trong ba mươi phút thôi... trừ phi ngài muốn mình bị tóm và những đồng lõa của ngài bị thộp cổ. Đúng là sốc thật! Đúng là sét đánh ngang tai! Ba mươi phút không hơn. Ba mươi phút kể từ lúc này, ngài sẽ phải khai thật ra, rồi bôn tẩu như một con thỏ rừng, chạy cắm đầu cắm cổ. Ha ha ha, vui ghê! Nghe tôi này, Polonius, ngài thực sự bất hạnh đấy, mỗi lần ngài xuất hiện chống lại Bibi Daubrecq này! Vì chính ngài là người đã đứng nấp sau tấm rèm đó, đúng không, Polonius xấu số của tôi?”

Lupin đứng yên không nhúc nhích. Giải pháp duy nhất lúc này có thể làm nguội những cảm xúc của anh, đó là xông lên bóp cổ đối thủ ngay lập tức và ngay tại chỗ, trở nên ngớ ngẩn đến nỗi anh phải chấp nhận những lời chế nhạo của Daubrecq mà không cố phản kháng, cho dù từng lời quất vào người anh như những ngọn roi. Đã là lần thứ hai, trong chính căn phòng này và trong hoàn cảnh giống hệt, anh buộc phải thúc thủ trước Daubrecq vì sự thiếu may mắn và duy trì thái độ lơ bịch ấy trong im lặng. Tận trong thâm tâm sâu thẳm, anh tin rằng nếu anh mở miệng thì sẽ thốt ra một tràng những lời tức giận và sỉ nhục ném vào mặt kẻ đánh bại mình. Có ích lợi gì đâu? Chẳng phải điều căn bản là anh nên giữ bình tĩnh và làm những gì mà tình huống mới đòi hỏi hay sao?

“Thế nào, ngài Lupin?” Lão nghị sĩ nói tiếp. “Trông ngài như thể bị gãy mũi rồi vậy. Thôi nào, tự an ủi bản thân và thừa nhận rằng đôi khi người ta gặp phải một kẻ thích đùa không hoàn toàn ngu như những thằng còn lại. Vì tôi đeo kính mắt và kính mũi đen nên ngài nghĩ tôi bị mù đúng không? Chúa phù hộ tâm hồn tôi, tôi không nói ra ngay lập tức khi tôi nghi ngờ Lupin đứng đằng sau Polonius, và Polonius đứng đằng sau quý ông đã đến và khiến tôi chán ngán trong lồng nhà hát Vaudeville. Không, không! Nhưng mà dù sao đi nữa, tôi cũng đã lo lắng. Giữa cảnh sát và phu nhân Mergy, tôi có thể thấy rằng có một kẻ liều mạng thứ ba đang cố gắng nhúng tay vào vụ này. Và dần dần, nhờ những lời nói vô tình của bà già gác cổng, nhờ theo dõi hành động của mụ đầu bếp mới và tiến hành dò hỏi về bà ta ở nguồn thích hợp, tôi bắt đầu hiểu ra. Thế rồi, vào đêm hôm kia, một tia sáng đã đến với đầu óc tôi. Tôi nghe thấy tiếng cãi vã trong nhà, bất chấp việc tôi đã ngủ say. Tôi đã có thể tái hiện lại

toàn cảnh tình hình, đầu tiên là theo dõi những dấu vết của phu nhân Mergy tới phố Chateaubriand và sau đó là tới Saint-Germain... Và rồi... và rồi gì nhỉ? Tôi xâu chuỗi hai chi tiết khác nhau lại: vụ trộm Enghien... vụ bắt giữ Gilbert... thỏa thuận liên minh không tránh khỏi giữa người mẹ đau khổ với tên chỉ huy băng nhóm... bà vú già được cài vào làm đầu bếp... tất cả những kẻ này vào nhà tôi qua các cánh cửa trước hoặc qua cửa sổ... Và tôi biết mình phải làm gì. Ngài Lupin đang đánh hơi bí mật. Mùi hương của bản danh sách hai mươi bảy quyển rũ ngài ấy. Tôi chỉ việc đợi chờ ngài ấy viếng thăm. Thời khắc đã điểm. Chào buổi tối, ngài Lupin!"

Daubrecq ngừng lại. Lão đã đọc bài diễn văn với sự thỏa mãn rõ ràng của một kẻ có quyền được nhận lời khen ngợi của những nhà phê bình sắc sảo nhất.

Vì Lupin không nói gì, lão rút đồng hồ ra. "Trời ạ! Đã hai mươi ba phút! Thời gian sao trôi nhanh thật! Với tốc độ thế này, chúng ta sẽ chẳng có thời gian đưa ra lời giải thích." Nói rồi lão bước đến gần Lupin hơn. "Tôi buộc phải nói tôi thất vọng đấy. Tôi cứ tưởng rằng Lupin là một quý ông khác cơ. Thế mà đúng vào lúc gặp phải đối thủ nghiêm túc một tí, tượng đài đã vỡ tan thành từng mảnh thế à? Quý ông trẻ trung tội nghiệp! Hãy uống một cốc nước cho trấn tĩnh lại nhé!"

Lupin không nói lời nào, không thể hiện ra một cử chỉ tức giận nào. Với sự điềm tĩnh tuyệt đối, với sự chính xác trong hành động cho thấy sự kiểm soát bản thân hoàn hảo và kế hoạch hành động rõ ràng mình đã vạch ra, anh nhẹ nhàng đẩy Daubrecq sang một bên, bước đến bên bàn, đến lượt anh nhắc ống nghe lên.

"Làm ơn nối máy tới 565.34." Anh nói.

Anh đợi cho đến khi máy được nối; và rồi bằng giọng thấp nhấn mạnh từng trọng âm, anh nói: "A lô!... Phố Chateaubriand à?... Phải cậu không, Achille?... Phải, ông chủ đây. Nghe cho kĩ đây, Achille... Cậu phải rời khỏi căn hộ ngay! A lô!... Phải, ngay lập tức! Cảnh sát sắp ập tới trong vài phút nữa đấy. Không, không, đừng có cuống lên... Cậu vẫn còn thời gian. Chỉ cần làm theo những gì ta bảo. Cái túi của cậu vẫn bọc kín đấy chứ?... Tốt! Và một trong hai bên vẫn bỏ trống như ta bảo đúng không?... Tốt! Giờ thì vào phòng ngủ của ta

và hướng mặt lên bệ lò sưởi. Ấn mạnh bàn tay trái của cậu vào hình hoa hồng nhỏ được chạm khắc phía trước miếng đá cẩm thạch, ở giữa ấy, còn bàn tay phải đặt lên trên kệ lò sưởi. Cậu sẽ thấy một cái ngăn kéo, bên trong có hai chiếc hộp nhỏ. Cẩn thận đấy! Một trong hai hộp đựng toàn bộ giấy tờ của chúng ta, còn cái hộp kia đựng các trái phiếu ngân hàng và đồ trang sức. Để cả hai hộp vào ngăn còn bỏ trống trong túi. Cầm theo cái túi rồi chạy càng nhanh càng tốt, chạy bộ thôi, đến góc giao giữa đại lộ Victor-Hugo và đại lộ Montespan. Cậu sẽ thấy một chiếc xe ô tô đang đợi cậu, cùng Victoire. Ta sẽ tới gặp cậu tại đó... Gì?... Quần áo của ta ấy hả? Đồ trang sức lặt vặt nữa hả?... Thôi kệ chúng đi... Cậu cứ đi đi. Hẹn gặp cậu sau."

Lupin nhẹ nhàng đặt ống nghe xuống. Rồi nắm lấy cánh tay Daubrecq, anh kéo lão ngồi xuống cái ghế bên cạnh và nói: "Giờ thì nghe tôi đây, Daubrecq."

"Chà!" Lão nghị sĩ cười toét. "Ta gọi thẳng nhau bằng tên rồi đấy à?"

"Phải!" Lupin đáp. "Tôi cho phép ngài đó."

Và khi Daubrecq giăng ra khỏi nắm tay anh với nỗi lo âu nhất định, anh nói: "Không, đừng có sợ. Chúng ta sẽ không đâm nhau đâu. Làm thế chẳng ai trong chúng ta được lợi cả. Đâm bằng dao ư? Để làm gì chứ? Không, thưa ngài! Những lời nói, không có gì ngoài những lời nói. Nhưng lời nói có thể giết người đấy. Đây là những lời của tôi, đơn giản và vào thẳng vấn đề. Ngài cũng nên dùng cách ấy trả lời tôi, không suy nghĩ, thế tốt hơn nhiều. Thẳng bẻ đâu?"

"Tôi đang giữ nó."

"Trả nó lại đi."

"Không!"

"Phu nhân Mergy sẽ tự sát đấy."

"Không, cô ta sẽ không làm thế."

"Cô ấy sẽ làm đấy."

"Tôi bảo với ngài là không."

"Nhưng cô ấy từng cố làm thế một lần rồi."

“Đó chính là lý do vì sao cô ta sẽ không cố nữa.”

“Vậy thì...”

“Không!”

Một lúc sau, Lupin nói tiếp: “Tôi hy vọng thế. Ngoài ra, trên đường đến đây tôi đã nghĩ sẽ rất khó gạt ngài bằng câu chuyện của bác sĩ Vernes và nên áp dụng những biện pháp khác.”

“Biện pháp của Lupin.”

“Sao cũng được. Tôi đã quyết tâm bỏ lớp mặt nạ xuống. Ngài đã tháo nó xuống hộ tôi. Ngài làm tốt lắm! Nhưng điều ấy không làm thay đổi các kế hoạch của tôi.”

“Nói xem.”

Lupin rút từ trong túi ra một tờ giấy in khổ to gấp đôi, anh mở tờ giấy ra rồi trao cho Daubrecq, nói: “Đây là một bản sao kê chính xác, chi tiết, với những con số liên tiếp nhau, những thứ do bạn bè tôi và chính tôi lấy đi từ biệt thự MarieThérèse của ngài bên bờ hồ Enghien. Như ngài thấy, có một trăm mười ba mục tất cả. Trong số này có sáu mươi tám mục được gạch bằng mực đỏ, đã bị đem bán và gửi sang Mỹ. Số còn lại, bốn mươi năm mục thuộc sở hữu của tôi... cho đến khi có những người đặt hàng tiếp theo. Vô tình chúng lại là những thứ quý giá nhất. Tôi đề nghị đổi chúng lấy đứa trẻ kia nếu ngài muốn lấy lại.”

Daubrecq không thể nén nổi một cử chỉ ngạc nhiên.

“Ôi trời!” Lão nói. “Có vẻ các người rất quyết tâm đấy.”

“Rất nhiều.” Lupin nói. “Vì tôi tin rằng việc phải sống xa con trai sẽ khiến phu nhân Mergy tìm đến cái chết.”

“Và điều đó khiến người bức mình, đúng không... Don Juan^[2]?”

“Cái gì?” Lupin đặt mình đối diện kẻ kia rồi nhắc lại. “Cái gì? Ý ngài là sao?”

“Không có gì... Không có gì. Một điều vừa lướt qua tâm trí ta thôi... Clarisse Mergy là một phụ nữ vừa trẻ lại vừa xinh đẹp.”

Lupin nhún vai. “Đồ thô lậu!” Anh lầm bầm. “Ngài tưởng ai ai cũng như ngài, lạnh lùng và vô nhân đạo hay sao? Chắc ngài phải kinh ngạc lắm khi nghĩ rằng một con cá mập như tôi lại có thể phí

thời gian đi chơi trò Don Quichotte^[3] nhỉ? Và ngài tự hỏi chắc tôi phải có động cơ bản thủ nào đó? Đừng cố tìm hiểu nữa, nó nằm ngoài tầm nhận thức của ngài đấy. Thay vào đó, hãy trả lời tôi, ngài có đồng ý không?”

“Ra là người nghiêm túc sao?” Daubrecq hỏi, có vẻ hơi bức mình trước giọng khinh khỉnh của Lupin.

“Tuyệt đối! Bốn mươi năm món đồ đều đang nằm trong kho, mà tôi sẽ cho ngài biết địa chỉ, và chúng sẽ được bàn giao cho ngài, nếu ngài đến đó, vào lúc chín giờ tối, cùng đứa bé.”

Lupin không nghi ngờ câu trả lời của Daubrecq. Với lão, việc bắt cóc Jacques bé bỏng chỉ nên xem như một cách thao túng cảm xúc của Clarisse, và có lẽ nhằm cảnh báo cô ta nên chấm dứt cuộc đấu mà cô ta đã tham gia vào. Tuy nhiên, lời đe dọa tự sát đương nhiên khiến Daubrecq nhận ra lão đã đi sai đường. Đã thế thì tại sao lại phải từ chối giao kèo có lợi mà Arsène Lupin đang đặt ra cho mình?

“Ta chấp nhận.” Lão nói.

“Đây là địa chỉ nhà kho của tôi: Số 99, phố Charles-Laffitte, Neuilly. Ngài chỉ việc rung chuông thôi.”

“Người không sợ ta báo Thám trưởng Prasville đến thay mình sao?”

“Nếu ngài cử Prasville tới.” Lupin nói rõ. “Nơi ấy sẽ được bố trí thuận tiện để tôi nhìn thấy ông ta đến và có đủ thời gian trốn thoát, sau khi đốt cháy những bó cỏ khô và rơm rạ bao xung quanh đang phủ kín những bàn thờ, đồng hồ và các nàng trinh nữ Gothic của ngài.”

“Nhưng nhà kho của người cũng sẽ cháy rụi...”

“Tôi không bận tâm, cảnh sát đã để mắt tới nó lâu rồi. Kiểu gì tôi cũng bỏ nó đi thôi.”

“Làm sao ta biết đây không phải là một cái bẫy?”

“Hãy bắt đầu bằng cách nhận hàng và nhớ trông chừng đứa trẻ cho đến lúc đó. Tôi đảm bảo với ngài, rồi ngài sẽ thấy.”

“Tốt!” Daubrecq đáp. “Người đã tính trước mọi thứ. Rất tốt, người sẽ có được thẳng thóc, Clarisse xinh đẹp sẽ sống, và tất cả

chúng ta đều vui. Còn bây giờ, nếu ta có thể cho người một lời khuyên, thì đó là hãy cuốn gói càng nhanh càng tốt.”

“Chưa được!”

“Ha?”

“Tôi nói là chưa được.”

“Nhưng người điên rồi! Prasville đang trên đường đến đây!”

“Ông ta có thể chờ. Tôi còn chưa xong.”

“Người còn muốn gì nữa chứ? Clarisse sẽ có lại thằng nhóc. Thế còn chưa đủ với người sao?”

“Chưa!”

“Tại sao?”

“Còn một đứa con trai nữa.”

“Gilbert?”

“Phải!”

“Thế thì sao?”

“Tôi muốn ngài cứu Gilbert.”

“Người đang nói cái gì thế? Ta cứu Gilbert!”

“Ngài có thể nếu ngài muốn, chỉ gặp rắc rối chút thôi.”

Cho đến lúc đó Daubrecq vẫn hoàn toàn bình tĩnh. Bỗng lão nộ khí xung thiên, đấm thẳng xuống bàn đánh rầm một cái.

“Không!” Lão gào lên. “Không phải thế! Không bao giờ! Đừng có nhờ vả ta!... Không thật là ngu ngốc!”

Lão đi tới đi lui trong trạng thái phẫn khích căng thẳng với những bước chân vội vã khiến hông lão lắc sang hai bên theo mỗi nhịp bước như một con thú hoang, một con gấu nặng nề, vụng về. Rồi bằng giọng khô khốc và nét mặt méo mó, lão quát lên: “Để cô ta tới đây! Để cô ta tới đây và cầu xin tha thứ cho con trai mình! Nhưng hãy để cô ta đến mà không mang theo vũ khí, không nuôi trong đầu những ý tưởng phạm tội, như những lần trước! Hãy để cô ta đến như một kẻ phải đi van xin, như một người phụ nữ ngoan ngoãn, như một ả đàn bà dễ phục tùng, thấu hiểu và chấp nhận hoàn cảnh... Gilbert ư? Bản án của Gilbert? Pháp trường? Ôi, đó là nơi sức mạnh của ta được thể hiện! Sao cơ? Suốt hơn hai mươi năm ta đợi

chờ giờ khắc này; và khi thời khắc ấy đã điểm, khi thần may mắn mang tới cho ta cơ hội nằm mơ cũng không thấy này, khi ta cuối cùng cũng sắp được biết tới niềm vui trả thù toàn vẹn - ôi sự trả thù ấy - người nghĩ rằng ta sẽ bỏ cuộc, bỏ đi thứ mà ta đã theo đuổi suốt hơn hai mươi năm sao? Ta cứu Gilbert? Ta ư? Mà chẳng vì cái gì ư? Vì tình yêu ư? Ta, Daubrecq này sao?... Không, không, người chắc chắn đã không tìm hiểu kĩ về ta rồi!”

Lão phá lên cười, tiếng cười điên loạn và đầy căm ghét. Anh thấy hiển hiện trước mặt mình, một cách rõ nét, chỉ cách một tầm tay với, con mối anh đã săn lùng suốt bấy lâu nay. Và Lupin cũng thấy hiện lên cả hình ảnh của Clarisse, như anh đã trông thấy vài ngày trước, yếu ớt, bị đánh bại, đã quy phục thần chết, vì tất cả những sức mạnh thù địch đều hè nhau chống lại cô ta.

Anh trấn tĩnh lại rồi nói: “Nghe tôi đây.”

Và khi Daubrecq sốt ruột bỏ đi, anh túm chặt lấy hai vai lão bằng sức mạnh siêu nhiên mà Daubrecq đã biết, vì lão từng cảm thấy nó trong nhà hát tại Vaudeville rồi, anh giữ lão bất động trong vòng tay mình, rồi nói: “Một lời cuối cùng.”

“Người đang phí sức đấy.” Lão nghị sĩ găm giữ.

“Một lời cuối. Nghe đây, Daubrecq: Hãy quên phu nhân Mergy đi, hãy từ bỏ tất cả những hành động vô nghĩa và khinh suất khiến ngài tự hào, những cảm xúc của ngài đang khiến ngài phạm tội ác; hãy gạt hết tất cả sang một bên và nghĩ đến những gì ngài quan tâm thôi...”

“Những gì ta quan tâm luôn luôn song hành với niềm kiêu hãnh của ta vì những gì người gọi là cảm xúc.” Daubrecq đùa giỡn đáp.

“Đến thời điểm này thì có thể. Nhưng không phải bây giờ, không phải thế vì giờ tôi đã nhúng tay vào. Điều này tạo nên một yếu tố mới, mà ngài đã chọn cách làm ngơ. Ngài sai lầm rồi. Gilbert là chiến hữu của tôi. Gilbert là bạn bè của tôi. Gilbert phải được cứu khỏi án tử hình. Hãy sử dụng tầm ảnh hưởng của ngài để làm điều đó, và tôi thề với ngài, ngài có nghe không hả, tôi thề rằng bọn tôi sẽ để cho ngài yên. Sự an toàn của Gilbert, đó là tất cả những gì tôi cần. Ngài sẽ không phải chiến đấu với phu nhân Mergy, hay với tôi, trong bất

kỳ cuộc chiến nào nữa; sẽ không còn cái bẫy nào đặt ra cho ngài nữa. Ngài sẽ là ông chủ, tự do thoải mái thích làm gì thì làm. Sự an toàn của Gilbert, Daubrecq! Nếu ngài từ chối...”

“Thì sao?”

“Nếu ngài từ chối, thì đến lúc đó sẽ có chiến tranh, cuộc chiến không khoan nhượng; nói cách khác, ngài sẽ cầm chắc thất bại.”

“Có nghĩa là...”

“Có nghĩa là tôi sẽ chiếm lấy bản danh sách hai mươi bảy của ngài.”

“Người đùa à? Người thực sự nghĩ thế?”

“Tôi thề đấy.”

“Việc mà Prasville cùng tất cả người của hắn đã làm, việc mà Clarisse Mergy đã làm, việc mà không một ai có thể làm, mà người nghĩ mình làm được à?”

“Tôi sẽ thành công!”

“Tại sao chứ? Vị thánh nào sẽ độ cho người khi mà tất cả những người khác thất bại? Chắc phải có lý do chứ?”

“Có đấy!”

“Là gì?”

“Vì tên tôi là Arsène Lupin.”

Anh buông Daubrecq ra, nhưng vẫn kiểm soát lão một lúc dưới ánh mắt và ý chí uy quyền. Cuối cùng, Daubrecq ép mình đứng dậy, gõ lên vai anh hai lần rất mạnh, cũng với sự bình tĩnh tương tự, với tính bướng bỉnh tương tự, lão nói: “Còn tên ta là Daubrecq. Cả cuộc đời ta là một trận chiến tuyệt vọng, một chuỗi dài những tai ương và thất bại thảm hại, mà ta đã cống hiến tất cả năng lượng của mình cho đến khi chiến thắng, những chiến thắng trọn vẹn, mang tính quyết định, tuyệt đối và không thể bị đảo ngược. Nào cảnh sát, chính phủ, nước Pháp và cả thế giới này chống lại ta. Người mong đợi sẽ tạo nên khác biệt gì nếu có ngài Arsène Lupin ép ta phải thỏa hiệp chứ? Ta sẽ còn đi xa hơn nữa, kẻ thù càng đông đảo và khéo léo hơn thì ta lại càng thận trọng và càng phải chơi với chúng. Và đó là lý do tại sao, quý ngài thân mến của ta, thay vì để người bị bắt

giữ, như ta có thể đã làm - phải, như ta có thể đã làm và làm rất dễ dàng - ta đã cho người được tự do và cầu xin một cách nhân từ để nhắc người nhớ rằng người nên trốn đi trong chưa đầy ba phút nữa."

"Vậy câu trả lời là không?"

"Câu trả lời là không."

"Ngài sẽ không chịu làm gì cho Gilbert?"

"Phải, ta sẽ tiếp tục làm những gì ta đã và đang làm kể từ lúc nó bị bắt - tức là tạo ảnh hưởng gián tiếp lên ngài Bộ trưởng tư pháp, để phiên xử có thể được diễn ra nhanh chóng rồi kết thúc theo cách ta muốn nó kết thúc."

"Cái gì?" Lupin kêu lên, vô cùng căm phẫn. "Tất cả chỉ vì ngài, chỉ vì ngài..."

"Phải, chỉ vì ta, Daubrecq; phải, vì Chúa! Ta nắm trong tay quân bài tẩy, cái đầu của đứa con trai, và ta đang dùng quân bài đó. Khi ta kiếm được án tử hình rất tuyệt cho Gilbert, khi ngày tháng dần trôi đi và lá đơn kiến nghị xin ân xá của Gilbert bị các văn phòng của ta từ chối, người sẽ thấy, Lupin, rằng bà mẹ của nó sẽ dẹp bỏ hết tất cả những phản đối để tự gọi mình bằng cái tên phu nhân Alexis Daubrecq, và trao cho ta cam kết không thể nhằm lẫn được từ chính trái tim mình. Kết quả may mắn ấy là không thể tránh khỏi, bất chấp người có thích như thế hay không. Nó đã được báo trước. Tất cả những gì ta có thể làm cho người, đó là mời người đến dự lễ cưới và dùng bữa sáng. Như thế có thích hợp với người không? Không à? Người cứ khẳng khẳng trung thành với những kế hoạch xảo quyệt của mình? Chà, chúc may mắn, người cứ đặt bẫy đi, hãy cứ chăng lưới đi, hãy cứ lau chùi các vũ khí của người và tra cứu cho thật kĩ cuốn *Cẩm nang đạo chính hoàn chỉnh* bằng giấy in nước ngoài đi. Người sẽ cần nó đấy. Còn bây giờ, chúc ngủ ngon! Những nguyên tắc của lòng hiếu khách cởi mở, vô tư đòi hỏi ta phải tiễn người ra khỏi cửa. Cút đi!"

Lupin vẫn đứng im lặng một lúc. Với đôi mắt nhìn xoáy vào Daubrecq, dường như anh đang đánh giá kích thước đối thủ, cân đong trọng lượng của lão, ước tính sức mạnh thể chất của lão, dẫn

đo kĩ lưỡng nên tấn công lão chính xác vào chỗ nào. Daubrecq siết chặt hai bàn tay thành nắm đấm và soạn ra kế hoạch phòng thủ trước đòn tấn công sắp tới.

Nửa phút trôi qua. Lupin thọc tay vào túi áo bên hông. Daubrecq cũng làm thế và nắm chặt báng khẩu súng lục.

Vài giây trôi qua. Một cách lạnh lùng, Lupin lấy ra một cái hộp nhỏ bằng vàng, loại các quý cô hay dùng để đựng kẹo, mở nó ra rồi trao cho Daubrecq.

“Dùng viên ngậm không?”

“Cái gì thế?” Kẻ kia ngạc nhiên hỏi.

“Viên chống ho.”

“Để làm gì?”

“Vì cơn khát mà ngài sắp cảm thấy!”

Thế rồi lợi dụng khoảnh khắc bối rối của Daubrecq trước đòn tấn công đột ngột của mình, anh nhanh nhẹn đội mũ lên rồi chuồn.

“Tất nhiên!” Anh nói khi băng ngang sảnh. “Mình đã bị đánh bại. Nhưng dẫu sao đi nữa, trò đùa tình nghịch khá là mới mẻ. Mong một viên kẹo đồng nhưng lại nhận một viên chống ho đúng là thất vọng thật. Con khỉ đột già kia đã hoàn toàn lúng túng.”

Khi anh đóng cổng lại, một chiếc xe ô tô trờ đến và một người đàn ông nhanh chóng nhảy xuống xe, theo sau là vài người khác.

Lupin nhận ra Prasville.

“Ngài Thám trưởng!” Anh lẩm bẩm. “Chào ngài! Tôi có một ý tưởng là ngày nào đó, số phận sẽ run rủi chúng ta mặt đối mặt với nhau, và tôi rất tiếc, vì lợi ích của ngài, bởi vì ngài đã chẳng gây ấn tượng cho tôi bằng một chút tính tự trọng nào và ngài sẽ phải đối mặt với khoảng thời gian tồi tệ trước mắt, vào ngày hôm đó. Trong khi đó, nếu tôi không vội vã thế này, tôi sẽ chờ cho đến khi ngài bỏ đi và tôi nên đi theo Daubrecq, để xem đứa trẻ mà lão sắp trao trả cho tôi đang được lão đặt vào tay ai. Nhưng tôi đang rất vội. Thêm nữa, tôi không thể nói rằng ngài Daubrecq sẽ không hành động như đã nói trên điện thoại. Thế nên tôi sẽ không phí sức vô ích nữa, mà tôi sẽ đi cùng Victoire, Achille và cái túi quý giá của chúng tôi ngay bây giờ.”

Hai tiếng sau, sau khi đã đánh giá mọi thứ đầy đủ và đang ngồi tại điểm canh gác trong nhà kho của mình tại Neuilly, thì Lupin trông thấy Daubrecq rẽ ngoặt tại con phố liền kề, và tiếp tục đi bộ với thái độ dễ phòng.

Đích thân Lupin ra mở cánh cửa ra vào hai cánh.

“Mọi thứ của ngài đều ở trong này, thưa ngài dân biểu.” Anh nói. “Ngài có thể đi xem xung quanh. Có một cái sân cho thuê xe ở ngay bên cạnh, ngài chỉ việc hỏi một cái xe tải và vài người hỗ trợ. Đứa bé đâu rồi?”

Trước tiên Daubrecq kiểm tra các món đồ, sau đó dẫn Lupin đến đại lộ Neuilly, nơi hai quý bà nhiều tuổi đeo khăn voan kín mặt đang đứng đợi cùng Jacques bé bỏng.

Lupin mang đứa bé về chiếc xe có Victoire đang đợi của mình.

Tất cả những việc này diễn ra nhanh chóng mà không cần nói thêm lời nào như thể mọi thứ đã được thuộc lòng, mọi nước đi đã được tính toán từ trước, như các lối ra vào sân khấu.

Lupin đã giữ đúng lời hứa, trao lại Jacques bé bỏng cho mẹ nó vào lúc mười giờ tối. Nhưng bác sĩ lại nhanh chóng được gọi tới, vì đứa trẻ, trước tất cả những chuyện đã xảy ra, đã xuất hiện những dấu hiệu lo âu và khiếp sợ đáng lo ngại. Phải mất hơn nửa tháng thẳng bé mới hồi phục hoàn toàn để chịu đựng chuyến đi mà Lupin cho là cần thiết. Bản thân phu nhân Mergy cũng cần từng đó thời gian để bình phục. Chuyến đi diễn ra vào buổi đêm, với tất cả những đề phòng có thể và được Lupin hộ tống.

Anh đưa hai mẹ con đến một căn nhà nhỏ bên bờ biển tại Bretagne, nhờ Victoire chăm sóc và trông chừng họ.

“Cuối cùng, không còn ai ngăn cản giữa cánh chim Daubrecq và mình nữa rồi.” Anh nghĩ khi thấy hai mẹ con đã ổn định. “Lão chẳng còn làm được gì với phu nhân Mergy và đứa trẻ nữa, cô ấy không còn phải lo lắng can thiệp làm chệch hướng cuộc đấu nữa. Lạy Chúa, chúng mình đã phạm quá đủ những sai lầm ngớ ngẩn rồi! Thứ nhất, mình đã phải để lộ bản thân với Daubrecq. Thứ hai, mình phải chịu mất một phần của cải ở Enghien. Đúng, mình sẽ lấy lại chúng, không sớm thì muộn, điều ấy không phải bàn cãi gì nữa. Nhưng dù

sao đi nữa, chúng mình vẫn chưa tiến thêm được; và trong vòng một tuần kể từ bây giờ, Gilbert và Vaucheray sẽ phải hầu tòa.”

Điều thiệt hại nhất của Lupin trong toàn bộ vụ này đó là tiết lộ của Daubrecq về địa chỉ căn hộ. Cảnh sát đã đột nhập căn hộ của anh trên phố Chateaubriand. Danh tính của Lupin và Michel Beaumont đã được xác định, một số tài liệu nhất định được phát hiện; và trong khi theo đuổi mục đích của mình, Lupin cũng đồng thời xoay xở bằng cách thực hiện nhiều kế hoạch khác nhau, tránh né các cuộc khám xét của cảnh sát vốn ngày càng trở nên sốt sắng và kiên trì hơn bao giờ hết; ngoài ra, anh phải bắt tay vào việc và tổ chức lại các vấn đề của mình tại cơ sở mới.

Do đó, cơn tức giận của anh với Daubrecq ngày càng tăng, tỷ lệ thuận với nỗi lo lắng mà lão nghị sĩ gây ra cho anh. Như đã nói rõ, anh chỉ có một ham muốn thôi, là móc túi lão, ép buộc lão phải tuân lệnh anh bằng những biện pháp quân tử hoặc tiểu nhân để khai thác được bí mật của lão. Anh đã mơ đến những màn tra tấn thích hợp để ép những kẻ cứng đầu nhất phải mở miệng ra. Kẹp chân, giá gỗ, kìm nung đỏ, ván đóng đinh; anh nghĩ, không hình thức tra tấn nào là quá đáng so với những gì kẻ thù đáng phải nhận; và kết quả đạt được sẽ biện minh cho mọi biện pháp.

“Ồi!” Anh tự nhủ. “Ồi, vì một nhóm quan tòa và hai tên đạo phủ liều lĩnh!... Chúng ta còn bao nhiêu thời gian nữa đây!”

Chiều nào Grogard và Le Ballu cũng theo dõi con đường Daubrecq đã đi giữa quảng trường Lamartine, phòng thương mại và câu lạc bộ của lão. Những chỉ dẫn của họ là lựa chọn con đường vắng nhất và thời điểm thuận lợi nhất, rồi một buổi tối họ sẽ bắt lão lên xe.

Về phần mình, Lupin đã chuẩn bị sẵn sàng một tòa nhà cổ nằm giữa một khu vườn lớn, cách Paris không xa, hội tụ đầy đủ những điều kiện an toàn và cô lập cần thiết mà anh gọi là Lồng Khi.

Đáng tiếc, Daubrecq chắc hẳn đã nghi ngờ chuyện gì đó, vì cứ mỗi lần ra ngoài lão lại thay đổi lộ trình, hoặc đi tàu điện ngầm hoặc đi xe điện, vì vậy cái lồng vẫn trống trơn.

Lupin soạn ra một kế hoạch khác. Anh đến Marseille vì một trong những cấp dưới của anh, một người bán tạp phẩm cao tuổi đã nghỉ hưu tên là Brindebois, người tình cờ sống trong quận bầu cử của Daubrecq và cũng ham mê những hoạt động chính trị. Già Brindebois đã gửi thư cho Daubrecq từ Marseille, tuyên bố chuyển viếng thăm của mình. Daubrecq chào đón rất nhiệt thành cử tri quan trọng này, và một bữa tối sẽ được tổ chức vào tuần sau.

Lão cử tri gợi ý một nhà hàng nhỏ nằm trên bờ trái sông Seine, ông ta bảo rằng đồ ăn ở đây tuyệt ngon. Daubrecq chấp nhận.

Đây đúng là điều Lupin muốn. Chủ nhà hàng này là một trong những người bạn của anh. Nỗ lực sẽ được thực thi vào thứ Năm tuần sau, lần này phải thành công.

Trong khi đó, vào thứ Hai cũng trong tuần này, phiên xử Gilbert và Vaucheray đã bắt đầu.

Độc giả chắc còn nhớ - và vụ án chỉ mới diễn ra nên tôi có thể tóm tắt đầy đủ chi tiết của nó - sự thiên vị không thể hiểu nổi của viên thẩm phán trong việc kiểm tra chéo Gilbert. Chuyện này được để ý và hứng chịu chỉ trích nghiêm khắc vào thời gian đó. Lupin nhận ra tầm ảnh hưởng đáng ghê tởm của Daubrecq.

Quan sát thái độ của hai tù nhân thấy có sự khác biệt rất lớn. Vaucheray thì ủ rũ, câm lặng, mặt khó đăm đăm. Nói ngắn gọn, gã chế nhạo một cách bất nhẫn, gần như là bằng những ngôn từ thách thức, khi thừa nhận những tội ác mình từng phạm trước đây. Nhưng với sự mâu thuẫn khiến mọi người ai nấy đều thấy khó hiểu ngoại trừ Lupin, gã lại phủ nhận bất kỳ sự tham gia nào vào vụ giết tay người hầu Léonard và mạnh mẽ buộc tội Gilbert. Sự phản đối của gã, việc khiến số phận của gã trở nên gắn liền với Gilbert, ép buộc Lupin phải dùng các biện pháp giải cứu cả hai tên đồng bọn.

Trái lại, Gilbert với gương mặt nghiêm trang và đôi mắt mơ màng, u sầu giành được mọi thiện cảm, lại không thể tự bảo vệ mình trước những cạm bẫy thẩm phán đã giăng sẵn cho y, hoặc không thể lật lại những lời nói dối của Vaucheray. Y òa khóc, nói quá nhiều, hoặc không hé môi khi mà đáng ra nên nói. Hơn nữa, luật sư của y, một trong những nhà lãnh đạo đoàn luật sư, đúng vào phút chót lại lẫn ra ốm - một lần nữa Lupin cảm thấy có bàn tay của

Daubrecq - và thế chỗ là tay luật sư cấp dưới nói chuyện rất tẻ, chẳng hiểu gì về toàn bộ vụ án, khiến bồi thẩm đoàn quay lưng với mình và không thể xóa đi được những ấn tượng tạo ra bởi những bài diễn văn của tay công tố viên cũng như của luật sư bào chữa cho Vaucheray.

Với quyết tâm táo bạo không gì lay chuyển muốn xuất hiện tại phiên tòa vào ngày cuối cùng của phiên xử, vào hôm thứ Năm, Lupin không nghi ngờ gì về kết quả. Một tuyên án có tội là chắc chắn trong cả hai vụ.

Điều đó là chắc chắn vì tất cả những nỗ lực của bên nguyên, bằng cách ủng hộ những chiến thuật của Vaucheray, có ý định muốn liên kết hai tù nhân vào làm một. Ngoài ra và trên hết, sự việc phải như vậy vì nó liên quan đến Arsène Lupin. Từ lúc mở cuộc điều tra trước phiên tòa sơ thẩm cho đến khi đọc lời tuyên án, toàn bộ quá trình đã triển khai theo hướng chống lại Lupin; và lần này bất chấp thực tế rằng bên nguyên, vì muốn bằng chứng đầy đủ và hơn nữa là không muốn phí sức với một lĩnh vực quá rộng, nên đã quyết định không bao gồm Lupin vào bản cáo trạng. Anh chính là đối thủ được nhắm tới, kẻ cầm đầu phải bị trừng phạt đại diện cho bạn bè anh, tên vô lại nổi tiếng nhiều người mến mộ tỏa sáng trong đám đông phải bị tiêu diệt mãi mãi. Với việc hành hình Gilbert và Vaucheray, vầng hào quang của Lupin sẽ nhạt nhòa và huyền thoại sẽ sụp đổ.

Lupin... Lupin... Arsène Lupin, đó là cái tên thường được nghe thấy suốt bốn ngày qua. Ủy viên công tố, thẩm phán phiên tòa, bồi thẩm đoàn, luật sư tư vấn, các nhân chứng đều không nói đến bất kỳ chuyện gì khác nữa. Lúc nào Lupin cũng được nhắc đến và bị nguyên rửa, nhạo báng, sỉ nhục và bắt phải chịu trách nhiệm vì tất cả những tội ác anh phạm phải. Cứ như thể Gilbert và Vaucheray chỉ được xem như người thừa, trong khi tên tội phạm thực sự phải đứng trước vành móng ngựa là anh, Lupin, bậc thầy Lupin, siêu trộm Lupin, kẻ cầm đầu băng nhóm thảo khấu, kẻ lừa đảo, kẻ gây bạo động, tên tội phạm cứng đầu, kẻ từng vào tù ra tội, Lupin kẻ sát nhân, bàn tay Lupin đã vấy máu nạn nhân của hắn, Lupin đang lẩn khuất trong bóng tối, như một kẻ hèn nhát, sau khi đẩy bạn bè mình ra pháp trường.

“Ôi, những kẻ bất lương có biết chúng đang nói cái gì không?” Anh lẩm bẩm. “Món nợ của mình mà giờ chúng đang bắt Gilbert tội nghiệp phải trả.”

Và bi kịch khủng khiếp vẫn đang diễn ra.

Lúc bảy giờ tối, sau khi cân nhắc thật lâu, bồi thẩm đoàn đã quay lại với tòa án và Chủ tịch đoàn bồi thẩm đã đọc to những câu trả lời cho các câu hỏi quan tòa đưa ra. Câu trả lời là “có” với từng mục trong bản cáo trạng, một lời tuyên án có tội mà sẽ không xét đến hoàn cảnh để giảm nhẹ hình phạt.

Hai tù nhân được đưa vào. Cả hai đứng thẳng, nhưng lão đảo và mặt trắng nhợt, họ phải nhận cái án tử hình.

Và giữa bầu không khí quan trọng, trang nghiêm, nơi nỗi lo âu của những người theo dõi hòa lẫn với niềm thương xót, Chánh án tòa đại hình hỏi: “Anh còn gì muốn nói nữa không, Vaucheray?”

“Dạ không ạ, thưa ngài Chánh án. Giờ bạn tôi cũng bị xét xử giống như tôi, tôi hoàn toàn bình tĩnh... Cả hai chúng tôi giờ như nhau rồi... Ông chủ chắc sẽ tìm cách cứu cả hai chúng tôi.”

“Ông chủ ư?”

“Vâng, Arsène Lupin.”

Có tiếng cười vang lên trong đám đông.

Ngài Chánh án hỏi: “Còn anh, Gilbert?”

Những giọt nước mắt lăn xuống đôi má anh chàng tội nghiệp, y lắp bắp vài câu không rõ ràng, mạch lạc. Nhưng khi ngài Chánh án nhắc lại câu hỏi, y đã kịp trấn tĩnh lại rồi trả lời bằng giọng run rẩy: “Thưa ngài Chánh án, tôi muốn nói rằng tôi đã phạm rất nhiều tội, điều đó đúng... Tôi đã gây ra rất nhiều thiệt hại... Nhưng dẫu sao đi nữa, tội này thì không. Không, tôi không hề phạm tội giết người... Tôi không bao giờ giết người... Và tôi không muốn chết... như thế sẽ quá khủng khiếp...”

Người y lắc từ bên này sang bên kia, hai viên cai ngục đỡ hai bên, và tiếng khóc của y vang lên, như một đứa trẻ gọi cầu cứu: “Ông chủ... hãy cứu tôi!... Cứu tôi!... Tôi không muốn chết!”

Thế rồi trong đám đông, ngay giữa sự phấn khích chung, một giọng nói cất lên át cả tiếng reo hò xung quanh: “Đừng sợ, anh

chàng bé bỏng!... Ông chủ cậu ở đây rồi!”

Theo sau đó là âm thanh ầm ỉ và xô đẩy. Những tay lính bảo vệ thành phố cùng cảnh sát lao vào trong tòa án túm chặt lấy một người đàn ông to lớn, mặt đỏ, kẻ được những người bên cạnh chỉ rõ là tác giả màn náo động, anh ta đấm đá chống cự quyết liệt.

Trong màn tra hỏi ngay sau đó, anh ta nói ra tên mình, Philippe Banel, làm dịch vụ lễ tang, anh ta khai rằng có ai đó ngồi bên cạnh đề nghị cho anh ta một trăm franc, nếu vào đúng lúc thích hợp, anh ta hô to lên một vài lời mà người đó đã viết nguệch ngoạc ra một mẩu giấy. Sao anh ta từ chối được chứ?

Để làm chứng cho lời khai của mình, anh ta trình ra tờ một trăm franc cùng mẩu giấy.

Philippe Banel được thả tự do.

Trong khi đó, Lupin, người tất nhiên rất nhiệt tình tham gia hỗ trợ bắt giữ anh chàng kia và nộp anh ta cho các tay bảo vệ, đã rời khỏi tòa án, trái tim anh trĩu nặng đau buồn. Xe của anh đang đợi chờ anh trên bến cảng. Anh nhảy vào xe, trong tuyệt vọng, cõi lòng anh đông đầy buồn bã đến nỗi phải cố gắng rất nhiều mới không rơi lệ. Tiếng khóc của Gilbert, giọng nói chât chứa nỗi đau của y, nét mặt méo mó của y, thân hình héo mòn của y, tất cả những hình ảnh này ám ảnh đầu óc anh; anh cảm thấy như thể mình sẽ không bao giờ quên được những ấn tượng ấy, dù chỉ một giây.

Anh về nhà ở địa điểm mới mình đã lựa chọn giữa nhiều nơi khác nhau, nằm trong góc cung điện Clichy. Anh muốn thấy Grogard và Le Ballu, những kẻ anh giao nhiệm vụ bắt cóc Daubrecq tối hôm đó. Nhưng còn chưa kịp mở cửa trước vào căn hộ thì anh bỗng kêu lên một tiếng: Clarisse đang đứng trước mặt anh. Clarisse đã trở về từ Bretagne vào thời điểm tuyên án.

Từ thái độ và vẻ tái nhợt của cô ta, anh biết ngay rằng cô ta đã biết. Và ngay lập tức, lấy lại vẻ can đảm trước mặt cô ta, không cho cô ta có thời gian để nói, anh bèn thốt lên: “Phải, phải, phải... nhưng không sao đâu. Chúng ta đã lường trước rồi mà. Chúng ta không thể ngăn chặn được điều ấy. Việc chúng ta phải làm là chặn

đứng trò quỳ này lại. Và đêm nay, cô hiểu không, đêm nay, mọi thứ sẽ ổn cả.”

Đứng bất động với nỗi đau buồn bi thảm, cô ta lắp bắp: “Đêm nay ư?”

“Đúng! Tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi. Trong vòng hai giờ, Daubrecq sẽ lọt vào tay tôi. Đêm nay, bằng mọi giá tôi sẽ ép được lão phải nói.”

“Ngài nói thật không?” Cô ta yếu ớt hỏi, và như thể có một tia hy vọng bắt đầu thắp sáng gương mặt cô ta.

“Lão sẽ nói. Tôi sẽ nắm được thóp lão. Tôi sẽ giằng lấy cái danh sách hai mươi bảy khỏi tay lão. Và danh sách sẽ giúp con cô được tự do.”

“Quá trễ rồi.” Clarisse lẩm bẩm.

“Quá trễ ư? Tại sao? Cô nghĩ rằng để đổi lấy tài liệu này, tôi sẽ không thể thu xếp được cho Gilbert vượt ngục hay sao?... Trời ạ, Gilbert sẽ được tự do trong ba ngày! Trong ba ngày...”

Ngắt lời anh là tiếng chuông cửa.

“Nghe chưa, bạn bè của chúng ta đấy. Tin tôi đi. Hãy nhớ rằng tôi rất giữ lời hứa. Tôi đã trả lại Jacques bé bỏng cho cô rồi. Tôi sẽ trả Gilbert về cho cô nữa.”

Anh bước đến mở cửa cho Grogard và Le Ballu vào rồi nói: “Mọi thứ sẵn sàng chưa? Già Brindebois có ở nhà hàng không? Nhanh lên, chúng ta bắt đầu thôi!”

“Hôngбет rồi, thưa ông chủ!” Le Ballu đáp.

“Hôngбет? Ý cậu là sao?”

“Có tin mới.”

“Tin gì? Nói mau lên!”

“Daubrecq mất tích rồi.”

“Hả? Cái gì cơ? Daubrecq mất tích?”

“Vâng, bị đưa đi khỏi nhà lão, giữa ban ngày ban mặt.”

“Chó chết! Ai đưa đi?”

“Chẳng ai biết... bốn người... có những tiếng súng... Cảnh sát đang ở hiện trường. Prasville đang chỉ đạo các cuộc điều tra.”

Lupin đứng im không nhúc nhích. Anh nhìn Clarisse Mergy đang nằm co mình trên ghế.

Đến lượt anh cũng cúi đầu. Daubrecq được mang đi nghĩa là thêm một cơ hội thành công nữa không còn...

CHƯƠNG VII: NÉT NGHIÊNG CỦA NAPOLEÓN

Ngay sau khi ngài Cảnh sát trưởng, Trưởng phòng Điều tra tội phạm và các nhân viên pháp y rời khỏi nhà Daubrecq, sau quá trình tìm hiểu dò la ban đầu hoàn toàn chẳng gặt hái được gì, Prasville tiếp tục khám xét một mình.

Đang xem xét phòng làm việc và những dấu vết của cuộc vật lộn đã diễn ra tại đó, thì bà già gác cổng mang cho ông ta một tấm danh thiếp, trên đó có vài chữ viết nguệch ngoạc bằng bút chì.

“Mời quý bà ấy vào đây.” Ông ta nói.

“Quý bà ấy đi cùng một người khác.” Bà già gác cổng bảo.

“Ô? Thế thì cho cả người kia vào luôn đi.”

Ngay lập tức, Clarisse Mergy bước vào và giới thiệu quý ông đi cùng, một người mặc áo bành tô đen quá chật so với người ông ta và trông như thể không được phui bụi đã mấy năm rồi. Ông ta có vẻ ngượng ngùng và vô cùng xấu hổ khi phải chứng ra cái mũ quả dưa bạc màu, cũ rích, cái ô kẻ ca rô, chiếc găng tay duy nhất và toàn bộ cơ thể ông ta nói chung.

“Ngài Nicole là gia sư, hiện ông ấy đang kèm cặp Jacques bé bỏng nhà tôi.” Clarisse nói. “Những lời khuyên nhủ của ngài Nicole suốt năm vừa qua đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Ông ấy đã khám phá ra toàn bộ câu chuyện về cái nút chai pha lê. Tôi rất muốn ông ấy, cũng như chính tôi - nếu anh không phản đối nói cho tôi nghe - biết toàn bộ chi tiết của vụ bắt cóc này, vì nó khiến tôi kinh hoàng và làm sụp đổ toàn bộ kế hoạch của tôi; mà tôi nghĩ cả của anh nữa, đúng không?”

Prasville tin tưởng Clarisse Mergy tuyệt đối. Ông ta biết lòng căm thù Daubrecq của cô ta không bao giờ nguôi và rất biết ơn sự hỗ trợ

của cô ta trong vụ án này. Nên ông ta chẳng chút khó khăn gì cho cô ta biết tất cả những gì mình đã biết, nhờ những đầu mối nhất định và đặc biệt là bằng chứng của bà già gác cổng.

Vì thế vấn đề trở nên cực kỳ đơn giản. Daubrecq đã tham dự phiên tòa xét xử Gilbert và Vaucheray với tư cách là nhân chứng, người ta trông thấy lão có mặt tại tòa trong suốt thời gian đọc bản án, sau đó lão quay về nhà vào lúc sáu giờ. Bà già gác cổng khẳng định lão về nhà một mình, và vào lúc ấy trong nhà không có ai. Tuy nhiên, vài phút sau, bà ta nghe thấy những tiếng la hét, sau đó là âm thanh cuộc vật lộn và hai phát súng lục. Từ căn nhà của mình, bà ta trông thấy bốn người đeo mặt nạ hối hả chạy xuống cầu thang trước, mang theo lão nghị sĩ Daubrecq và nhanh chóng tiến ra cổng. Chúng mở cổng. Cùng lúc đó, một chiếc ô tô lướt đến trước cửa căn nhà. Bốn tên nhảy tót vào trong, chiếc xe gần như không đủ thời gian để dừng lại, lập tức phóng vút đi.

“Chẳng phải luôn luôn có hai cảnh sát trực ở đó sao?” Clarisse hỏi.

“Họ không có mặt ở đó.” Prasville đáp. “Mà ở cách đó một trăm năm mươi thước, Daubrecq bị mang đi nhanh đến nỗi họ không kịp can thiệp, cho dù họ đã chạy nhanh hết sức rồi.”

“Và họ chẳng phát hiện được gì, chẳng tìm thấy gì sao?”

“Chẳng thấy gì, hoặc hầu như chẳng có gì... Chỉ có cái này thôi.”

“Là cái gì vậy?”

“Một mảnh ngà voi be bé, họ nhặt được dưới đất. Có một tên thứ năm ngồi trong xe, bà già gác cổng đã trông thấy hắn xuống xe trong khi lũ kia đưa Daubrecq vào trong. Khi hắn quay bước vào xe đã đánh rơi cái gì đó và liền cúi xuống nhặt ngay. Nhưng cái thứ này, không cần biết là cái gì, chắc phải bị vỡ ngay trên vỉa hè; vì đây là một mảnh ngà voi mà mấy cảnh sát của tôi đã tìm thấy.”

“Nhưng làm sao mà bốn tên kia vào trong nhà được?” Clarisse hỏi.

“Rõ ràng là bằng chìa khóa giả, trong khi bà già gác cổng đang đi mua sắm suốt cả buổi chiều; và chúng chẳng gặp khó khăn gì trong việc đột nhập, vì Daubrecq không tuyển thêm bất kỳ người

hầu nào khác. Tôi có lý do để tin rằng chúng trốn trong căn phòng bên cạnh, tức là phòng ăn, rồi sau đó tấn công Daubrecq tại đây, trong phòng làm việc này. Đồ đạc nội thất và các đồ vật khác bị xô lệch chứng tỏ cuộc vật lộn này quyết liệt như thế nào. Chúng tôi tìm thấy một khẩu súng ngắn cỡ nòng lớn, là của Daubrecq, nằm trên thảm. Một trong các viên đạn đã làm vỡ tan tấm kính trên bệ lò sưởi, như cô thấy đấy.”

Clarisse quay sang người bạn đồng hành của mình để dò hỏi ý tứ. Nhưng ngài Nicole, với đôi mắt bừng bình cụp xuống, không nhúc nhích khỏi ghế ngồi, tay sờ mó vành mũ, như thể ông ta không tìm thấy nơi thích hợp để cất nó.

Prasville mỉm cười. Rõ ràng ông ta không xem vị cố vấn của Clarisse là người có trí tuệ hàng đầu.

“Vụ này có hơi khó hiểu, thưa ngài.” Ông ta nói. “Đúng không ạ?”

“Đúng... đúng!” Ngài Nicole thừa nhận. “Khó hiểu nhất.”

“Vậy ngài không đưa ra tí giả thuyết nào về vụ này sao?”

“Thưa ngài Thám trưởng, tôi đang nghĩ là Daubrecq có rất nhiều kẻ thù.”

“À, xuất sắc!”

“Và vài tên trong số những kẻ thù này thích thú trước sự mất tích của lão, chắc đã tự lập nhóm chống lại lão.”

“Xuất sắc, xuất sắc!” Prasville nói, khen ngợi có ý mỉa mai. “Xuất sắc! Mọi thứ đều rõ nét như ban ngày. Việc duy nhất ngài phải làm là cung cấp cho chúng tôi chút gợi ý hòng truy tìm được đúng hướng.”

“Ngài Thám trưởng, vậy ngài không nghĩ rằng mảnh ngà voi bị vỡ này được nhặt lên từ dưới đất...”

“Không, ngài Nicole, không! Mảnh ngà voi ấy gắn liền với thứ gì đó mà chúng tôi không biết, và đó là thứ mà chủ nhân của nó sẽ ngay lập tức muốn giấu đi. Để truy ra chủ sở hữu, ít nhất chúng tôi phải có khả năng xác định bản chất cái thứ này đã.”

Ngài Nicole suy nghĩ rồi bắt đầu: “Ngài Thám trưởng, khi Napoléon Đệ nhất rút khỏi đỉnh quyền lực...”

“Ôi, ngài Nicole, ôi, bài giảng về lịch sử Pháp à!”

“Chỉ một câu thôi, thưa ngài Thám trưởng, chỉ một câu thôi sau đó tôi sẽ để ngài hoàn thành nốt. Khi Napoléon Đệ nhất rút khỏi đỉnh quyền lực, phong trào Bourbon phục hoàng đã khiến một số sĩ quan nhất định chỉ được nhận nửa mức lương. Các sĩ quan này bị các nhà chức trách nghi ngờ và không ngừng sai cảnh sát giám sát liên tục. Họ vẫn còn trung thành với hồi ức về vị Hoàng đế, và họ khao khát muốn khắc họa đường nét của Hoàng đế kính yêu trên tất cả mọi loại đồ vật sử dụng hằng ngày, các hộp đựng thuốc lá, những chiếc nhẫn, kim gài cà vạt, các con dao nhíp...”

“Thế thì sao?”

“Cái mảnh này rơi ra từ một cây ba toong, hoặc là một dạng gậy chống có đồ chì; hoặc một chiếc áo phao, núm của cái này được làm bằng một mảnh ngà voi có chạm khắc. Khi ngài nhìn vào cái núm theo hướng nhất định, ngài sẽ thấy đường nét của nó cho thấy nét nghiêng của viên hạ sĩ nhỏ bé. Thứ ngài đang có trong tay, thưa ngài Thám trưởng, là một mảnh của cái núm nằm trên cây gậy đồ chì của một viên sĩ quan được nhận nửa mức lương.”

“Vâng!” Prasville đáp, xem xét đồ vật. “Đúng, tôi có thể nhìn ra nét nghiêng... nhưng tôi không hiểu kết luận...”

“Kết luận rất đơn giản thôi. Trong số các nạn nhân của Daubrecq, trong số những người có tên được ghi trong bản danh sách nổi tiếng, có con cháu của một gia đình sinh sống tại đảo Corse dưới thời Napoléon, được Hoàng đế ban cho của cải và tước hiệu nhưng sau đó bị hủy hoại trong phong trào Bourbon phục hoàng. Dám cá mười ăn một rằng người con cháu này là kẻ cầm đầu một đảng ủng hộ Napoléon vài năm trước, cũng chính là kẻ thứ năm trốn trong xe ô tô. Có cần tôi phải nêu tên hẳn ra không?”

“Hầu tước d’Albufex ư?” Prasville hỏi.

“Hầu tước d’Albufex.” Ngài Nicole đáp.

Có vẻ như lúc này không còn bận tâm đến cái mũ, cái găng tay và cái ô của mình nữa, ngài Nicole đứng dậy và nói với Prasville: “Thưa ngài Thám trưởng, tôi có thể giữ lại phát hiện này cho riêng mình, không hé môi với ngài cho đến sau khi đạt được chiến thắng

cuối cùng, tức là, sau khi trao cho ngài bản danh sách hai mươi bảy đó. Tuy nhiên, những vấn đề hiện rất khẩn cấp. Trái ngược với những gì bọn bắt cóc mong đợi, sự mất tích của Daubrecq có thể lại đẩy nhanh thảm kịch mà ngài muốn ngăn chặn. Thế nên chúng ta phải hành động nhanh như gió mới được. Ngài Thám trưởng, tôi đề nghị ngài hỗ trợ thực sự và ngay lập tức.”

“Tôi có thể giúp ngài như thế nào?” Prasville hỏi, ông ta đang bắt đầu bị ấn tượng bởi vị khách kỳ quặc này.

“Bằng cách, vào ngày mai, hãy cho tôi biết những thông tin về Hầu tước d’Albufex, nếu tôi tự tìm thì sẽ phải mất vài ngày.”

Prasville có vẻ ngập ngừng, quay sang phu nhân Mergy. Clarisse nói: “Tôi xin anh hãy chấp nhận những giúp đỡ của ngài Nicole đây. Ông ấy là một đồng minh vô giá và tận tụy. Nếu có thể, hẳn tôi đã tự tìm cho ông ấy xem rồi.”

“Ngài cần những thông tin gì thưa ngài?” Prasville hỏi.

“Mọi thông tin liên quan đến Hầu tước d’Albufex: tình hình gia đình ông ta, ông ta giết thời gian như thế nào, những quan hệ gia đình của ông ta, những bất động sản ông ta sở hữu tại Paris và trong vùng.”

Prasville phản đối: “Rốt cuộc, không cần biết là Hầu tước hay người khác, ngài thấy đấy, kẻ bắt cóc Daubrecq đang hành động vì chúng ta, bằng cách chiếm bản danh sách đó, tước hết vũ khí của Daubrecq.”

“Thưa ngài Thám trưởng thế ai dám đảm bảo rằng hẳn không làm thế chỉ vì chính mình?”

“Không thể nào, vì hẳn có tên trên danh sách.”

“Cứ cho rằng hẳn xóa đi thì sao? Cứ cho rằng sau này ngài lại phải đương đầu với một kẻ tổng tiền thứ hai, thậm chí còn hám tiền và có quyền lực mạnh hơn cả kẻ thứ nhất, một kẻ mà xét về mặt đối thủ chính trị, thậm chí còn có vị thế cao hơn cả Daubrecq để duy trì cuộc chơi thì sao?”

Viên Thám trưởng choáng váng trước lý lẽ này. Sau một lúc ngẫm nghĩ, ông ta đáp: “Hãy đến gặp tôi trong văn phòng bốn giờ

chiều mai. Tôi sẽ trao cho ngài các thông tin đó. Địa chỉ của ngài ở đâu phòng khi tôi muốn gặp ngài?”

“Ngài Nicole, số 25, điện Clichy. Tôi đang ở nhờ căn hộ của một người bạn, anh ta cho tôi ở trong thời gian đi vắng.”

Cuộc nói chuyện kết thúc. Ngài Nicole cảm ơn ngài Thám trưởng bằng cái cúi đầu rất thấp, rồi bước ra ngoài, theo sau là phu nhân Mergy.

“Đúng là được việc.” Anh nói khi bước ra ngoài, xoa xoa hai tay. “Tôi có thể đi vào văn phòng cảnh sát bất kỳ lúc nào tôi muốn, và triển khai được khối việc.”

Vẫn tỏ ra bi quan, phu nhân Mergy nói: “Chúa ơi, liệu rồi chúng ta có phải thất vọng không? Điều làm tôi khiếp sợ nhất là ý nghĩ rằng bản danh sách ấy có thể bị hủy rồi.”

“Ôi trời ơi, kẻ nào hủy chứ? Daubrecq à?”

“Không, nhưng có thể là Hầu tước, khi hắn ta nắm được nó trong tay.”

“Hắn vẫn chưa nhận được nó đâu! Bằng mọi giá Daubrecq sẽ chống cự lại đủ lâu đến khi chúng ta cứu được lão. Thử nghĩ xem! Prasville giờ sẽ nghe theo lệnh tôi!”

“Nhờ đâu anh ta biết ngài là ai thì sao? Chỉ cần chút điều tra là đủ biết chẳng có ma nào tên Nicole hết.”

“Nhưng nó sẽ không chứng minh được ngài Nicole chính là Arsène Lupin. Thêm nữa, cô bình tĩnh lại đã nào. Prasville không chỉ là kẻ đáng khinh với tư cách một thám tử; ông ta còn một mục tiêu khác trong đời, đó là hủy diệt kẻ thù cũ của mình, Daubrecq. Để đạt được mục tiêu đó, biện pháp nào thì cũng đều hữu dụng như nhau cả thôi; và ông ta sẽ không phí thời gian đi xác minh nhân dạng của một ngài Nicole nào đó hứa hẹn với ông ta về Daubrecq đâu. Đó là chưa kể tôi được cô đưa tới đây, và rồi cuộc những món quà nhỏ của tôi đã khiến ông ta lóa mắt đôi chút rồi. Thế nên tại mình cứ liều lĩnh bước tiếp thôi.”

Clarisse luôn lấy lại sự tự tin khi có mặt Lupin. Tương lai với cô ta có vẻ như bớt lý tưởng, và cô ta thừa nhận, cô ta tự ép bản thân mình phải thừa nhận, rằng những cơ hội cứu Gilbert không hề giảm

đi bởi cái án tử hình đáng sợ ấy. Nhưng anh không thể thuyết phục cô ta quay về Bretagne. Cô ta muốn sánh vai bên anh cùng chiến đấu. Cô ta muốn được có mặt bên anh cùng sẻ chia tất cả những hy vọng lẫn nỗi tuyệt vọng của anh.

Ngày hôm sau, những cuộc điều tra của cảnh sát đã khẳng định điều mà Prasville và Lupin đã biết. Hầu tước d'Albufex đã nhúng tay rất sâu vào vụ con kênh đào, sâu đến nỗi mà Hoàng tử Napoléon đã buộc phải loại hẳn ra khỏi vị trí quản lý chiến dịch chính trị của mình tại Pháp; và hẳn vẫn tiếp tục phong cách sống xa hoa của mình bằng những khoản vay không ngừng và những đồ dùng thay thế tạm thời. Mặt khác, trong chừng mực liên quan đến vụ bắt cóc Daubrecq, có một điều chắc chắn rằng, trái ngược với thói quen thường ngày, tên Hầu tước không xuất hiện tại câu lạc bộ của hẳn vào khoảng thời gian từ sáu đến bảy giờ tối và không ăn tối tại nhà. Hẳn không quay về nhà cho tới tận nửa đêm, sau đó đã đi bộ về.

Do đó lời buộc tội của ngài Nicole đang có được một bằng chứng sớm sủa. Đáng tiếc - và ngay cả các phương pháp của Lupin cũng không ăn thua - không thể thu được đầu mối nào dù nhỏ nhất về chiếc xe ô tô, tên tài xế và bốn kẻ đã đột nhập vào nhà Daubrecq. Liệu chúng có phải là cấp dưới của tên Hầu tước, bị tổn thương trong vụ kênh đào giống như hẳn không? Chúng có phải là những kẻ mà hẳn thuê không? Không ai biết.

Thế nên toàn bộ cuộc tìm kiếm phải tập trung vào tên Hầu tước, các ngôi nhà nghỉ và những ngôi nhà hẳn có thể sử dụng cách Paris một khoảng nhất định, một khoảng cách cho phép xe chạy với tốc độ trung bình với những lần dừng nghỉ không thể tránh khỏi, có thể từ sáu mươi đến chín mươi dặm.

Nhưng lúc này, sau khi đã bán hết mọi thứ mình sở hữu, d'Albufex không còn sở hữu căn nhà nghỉ hoặc bất động sản nào nữa.

Họ đành hướng sự chú ý sang các mối quan hệ và bạn bè thân thiết của tên Hầu tước. Liệu hướng điều tra này có thể giúp tiết lộ nơi ẩn náu an toàn nào đó giam giữ Daubrecq hay không?

Kết quả cũng bế tắc không kém.

Ngày tháng cứ trôi dần. Thời gian mới tồi tệ với Clarisse Mergy làm sao! Từng người bạn họ ngày càng đưa Gilbert đến gần hơn cái ngày đến tội khủng khiếp. Từng người bạn họ đều đang phạm hai mươi tư giờ kể từ cái ngày mà do bản năng đã in đậm trong tâm trí Clarisse. Và cô ta nói với Lupin, người cũng đang bị giày vò bởi cùng nỗi lo âu: "Năm mươi năm ngày nữa... Năm mươi ngày nữa... Người ta có thể làm gì trong từng ấy ngày?... Ôi, tôi xin ngài đấy... Tôi xin ngài đấy..."

Thực sự họ có thể làm được gì? Không dám giao lại nhiệm vụ theo dõi tên Hầu tước cho bất kỳ ai ngoài chính mình, Lupin thực sự đã không ngủ nghĩ gì. Nhưng tên Hầu tước vẫn tiếp tục phong cách sinh hoạt theo lệ thường, không hiểu có phải hắn đang nghi ngờ điều gì mà giờ hắn không đi xa nữa.

Có lần, vào ban ngày, một mình hắn đến nhà viên Công tước Montmaur. Viên Công tước nuôi một đàn chó săn lợn lòi mà ông ta sẽ mang theo đi săn bắn trong cánh rừng Durlaine. Quan hệ giữa d'Albufex với viên Công tước chỉ tồn tại trong các cuộc săn.

"Gần như không có khả năng." Prasville nói. "Viên Công tước Montmaur, kẻ giàu nứt đổ đổ vách, kẻ chỉ hứng thú với trang viên của mình và chuyện săn bắn lại tham gia vào hoạt động chính trị, sẽ không cho phép giam giữ trái phép lão nghị sĩ Daubrecq trong lâu đài của mình."

Lupin đồng ý, nhưng vì không muốn phó mặc bất kỳ chuyện gì cho may mắn, nên tuần sau, khi thấy d'Albufex mặc đồ cưỡi ngựa ra ngoài vào một buổi sáng, anh đã theo dõi đến nhà ga Nord và lên cùng chuyến tàu với hắn.

Anh xuống tàu tại Aumale, tại đây d'Albufex thuê một cỗ xe ngựa đưa hắn tới lâu đài Montmaur.

Lupin lặng lẽ ăn trưa, thuê một chiếc xe đạp chạy đến ngôi nhà khi những vị khách đi tới công viên bằng xe ô tô hoặc cưỡi ngựa. Tên Hầu tước d'Albufex là một trong những người cưỡi ngựa.

Ba lần trong ngày, Lupin thấy hắn cho ngựa chạy nước kiệu. Vào buổi tối, anh thấy hắn tại nhà ga, nơi d'Albufex cưỡi ngựa tới, đi theo là hai thợ săn.

Thế nên bằng chứng đã được xác định, và chẳng có gì đáng ngờ hết. Tuy nhiên, tại sao Lupin vẫn chưa thỏa mãn với những thể hiện bên ngoài đó? Và tại sao, ngày hôm sau, anh lại sai Le Ballu đi tìm hiểu mọi chuyện tại nhà hàng xóm Montmaur? Chỉ là sự đề phòng bổ sung, chẳng dựa trên lý do logic nào, mà chỉ thuận theo phương thức hành động thận trọng và có hệ thống của anh.

Hai ngày sau, ngoài những thông tin kém quan trọng hơn, Le Ballu báo cho anh biết một danh sách khách khứa ăn tiệc tại nhà ở Montmaur, cùng toàn bộ người hầu và người gác cổng.

Trong số rất nhiều tên của các thợ săn, một cái tên khiến anh chú ý. Ngay lập tức, anh đánh điện: *"Tìm hiểu về gã thợ săn có tên Sebastiani."*

Ngày hôm sau, anh nhận được câu trả lời của Le Ballu: *"Sebastiani, người đảo Corse, được Hầu tước d'Albufex giới thiệu với ngài Công tước Montmaur. Gã sống cách căn nhà này hai, ba dặm, trong một căn nhà nghỉ săn bắn được xây dựng giữa đồng cỏ nát của một pháo đài thời phong kiến, từng là cái nôi của gia đình Montmaur."*

"Là nó." Lupin nói với Clarisse Mergy, cho cô ta xem lá thư của Le Ballu. "Cái tên Sebastiani đó ngay lập tức nhắc tôi nhớ rằng d'Albufex xuất thân từ đảo Corse. Có một mối liên kết..."

"Thế thì ngài định làm gì?"

"Nếu Daubrecq bị cầm tù giữa đồng cỏ nát này, tôi muốn thiết lập đường dây liên lạc với lão ta."

"Lão sẽ chẳng tin ngài đâu."

"Không! Sau này khi hành động theo thông tin từ cảnh sát, cuối cùng tôi đã khám phá ra hai quý bà nhiều tuổi từng đánh cắp Jacques bé bỏng của cô tại Saint-Germain, và mang nó đến Neuilly cũng vào tối hôm đó. Họ là hai bà hầu gái già, chị em họ của Daubrecq, lão trả lương hằng tháng cho họ. Tôi đã đi hỏi han về hai quý bà Rousselot này, còn nhớ cả tên và địa chỉ là số 134B, phố Bac. Tôi đã truyền cho họ lòng tin, hứa hẹn sẽ tìm lại người họ hàng và tay mạnh thường quân về cho họ; bà chị cả, Euphrasie Rousselot, đã trao cho tôi lá thư trong đó bà ấy van xin Daubrecq đặt lòng tin

hoàn toàn vào ngài Nicole. Cô thấy đấy, tôi đã đề phòng cẩn thận mọi mặt rồi. Đêm nay tôi sẽ đi."

"Ý ngài là chúng ta à?" Clarisse nói.

"Cô ư?"

"Tôi có thể tiếp tục sống như thế này, trong tình trạng ngồi không đến phát ốm hay sao?" Và cô ta thì thầm: "Tôi không ngồi đếm ngày, xem chúng ta còn lại ba mươi tám hay bốn mươi ngày nữa, mà tôi đang đếm từng giờ."

Lupin cảm thấy quyết tâm của cô ta mạnh đến nỗi anh không dám cố cưỡng lại. Cả hai khởi hành vào lúc năm giờ sáng, bằng xe ô tô. Đi cùng họ là Grogard.

Để tránh nghi ngờ, Lupin lựa chọn một thị trấn lớn là trụ sở của mình. Tại Amiens, nơi anh để Clarisse ở lại đó, chỉ cách Montmaur mười tám dặm.

Khoảng tám giờ, anh gặp Le Ballu tại một nơi cách pháo đài cũ không xa, nổi tiếng khắp vùng với cái tên Mortepierre, và xem xét vị trí này theo hướng dẫn của hắn.

Trong phạm vi khu rừng, con sông nhỏ Ligier, ở chỗ này nó chảy vào một thung lũng sâu hình thành một điểm nút nằm lơ lửng trên vách núi khổng lồ của Mortepierre.

"Phía này chẳng làm được gì hết." Lupin nói. "Vách núi thì trơn trượt, cao tới sáu hoặc bảy mươi mét, còn con sông ôm khắp xung quanh nó."

Cách đó không xa, họ phát hiện ra một cây cầu dẫn đến chân lối đi chạy vòng vèo quanh các cây sồi và cây thông, đến một khoảnh đất nhỏ nơi xuất hiện một cánh cổng to lớn, bọc sắt, đóng đinh nằm giữa hai căn tháp lớn bao hai bên.

"Có phải đó là nơi gã thợ săn Sebastiani sống không?" Lupin hỏi.

"Đúng!" Le Ballu đáp. "Cùng vợ gã, trong căn nhà nằm ngay giữa đồng đồ nát. Tôi còn biết được gã có ba đứa con trai cao lớn và cả bốn người được cho là đã đi nghỉ mát vào ngày Daubrecq bị bắt cóc."

"A ha!" Lupin nói. "Sự trùng hợp đáng được ghi nhớ đấy. Có vẻ nhiều khả năng vụ này do mấy thằng con kia và cha của chúng tiến

hành.”

Đến cuối buổi chiều, Lupin tận dụng lỗ thủng bên tay phải các ngọn tháp để trèo qua bức thành nổi hai pháo đài. Từ đây anh có thể nhìn thấy căn nhà của gã thợ săn cùng vài thứ còn lại của tòa pháo đài cổ: Ở đây, một chút tường, cho thấy lớp bao ngoài của một lò sưởi; xa hơn nữa, một bể nước; phía bên này, những mái vòm của một nhà thờ nhỏ; phía bên kia, một đồng những tảng đá rơi.

Một lối đi nằm ngoài rìa vách đá trước mặt; và ở một trong hai đầu lối đi này, là những gì còn lại của một tháp canh đồ sộ gần như đã bị san bằng.

Lupin quay về với Clarisse Mergy vào buổi tối. Và kể từ lúc đó, anh cứ đi đi về về suốt giữa Amiens với Mortepierre, sai Grognard và Le Ballu phải liên tục ở đây theo dõi.

Sáu ngày đã trôi qua. Những thói quen của Sebastiani dường như chỉ tuân theo những bốn phận từ vị trí của mình. Gã thường xuyên tới lâu đài Montmaur, đi dạo loanh quanh trong rừng, ghi nhớ những vết chân của mãnh thú và chỉ đi tuần vào buổi tối.

Nhưng vào ngày thứ bảy, biết rằng sắp có một cuộc gặp gỡ và một cỗ xe ngựa đã được gửi đến nhà ga Aumale vào buổi sáng, Lupin nấp vào giữa đồng lều của người đi săn và các cây nguyệt quế bao quanh khoảnh đất nhỏ đối diện cổng vào.

Lúc hai giờ, anh nghe thấy tiếng sữa của bầy chó săn. Chúng vắng đến gần kèm theo là những tiếng kêu khi săn bắn, sau đó những thanh âm ấy rời xa dần. Anh lại nghe thấy chúng, vào khoảng giữa chiều, không rõ ràng lắm; và chỉ có thể. Nhưng bỗng, phá tan sự im lặng bao trùm, tiếng những con ngựa phi nước đại vắng đến tai anh; rồi vài phút sau, anh trông thấy hai người cưỡi ngựa đang leo lên phía bờ sông.

Anh nhận ra tên Hầu tước d'Albufex và Sebastiani. Khi tới khoảnh đất, cả hai đều tỏ vẻ sung sướng; và một phụ nữ - không nghi ngờ gì nữa, là vợ gã thợ săn - đi ra mở cổng. Sebastiani cột dây cương ngựa vào những cái vòng gắn trên một chiếc cột cách Lupin vài thước, rồi chạy đến chỗ tên Hầu tước. Cánh cổng đóng lại sau lưng họ.

Lupin không chút chần chừ; và cho dù vẫn là ban ngày ban mặt, xét đến tính biệt lập của nơi này, anh đu người lên cái lỗ hổng. Thận trọng ló đầu vào, anh trông thấy hai kẻ kia cùng vợ của Sebastiani đang nhanh chóng tiến đến đồng đồ nát của tháp canh.

Gã thợ săn kéo tấm màn bằng dây thường xuân đang rủ xuống sang một bên, làm lộ ra lối vào một lồng cầu thang, rồi gã bước xuống dưới, sau đó là d'Albufex, để lại vợ gã cảnh giới ngoài lối vào.

Bám theo họ hiển nhiên là không thể, Lupin quay về nơi trú ẩn của mình. Anh không phải đợi lâu trước khi cánh cổng lại mở ra.

Tên Hầu tước d'Albufex có vẻ đang cực kỳ giận dữ. Hắn đang lấy roi quất vun vút vào một bên ủng của mình, miệng lẩm bẩm những lời giận dữ mà Lupin có thể nghe rõ khi khoảng cách dần được rút ngắn: "A con chó săn!.. Ta sẽ ép được lão phải nói... Tối nay ta sẽ quay lại... Tối nay, lúc mười giờ, ông nghe thấy không, Sebastiani?... Và chúng ta sẽ làm tất cả những gì cần phải làm... Ôi, thằng chó!"

Sebastiani cỡi dây cương cho những con ngựa. D'Albufex quay sang người đàn bà. "Dặn mấy thằng con bà canh gác cho cẩn thận... Nếu bất kỳ kẻ nào cố gắng giải cứu lão ấy, thì sẽ rất tệ hại với hắn. Đằng kia là cánh cửa bẫy. Có thể trông đợi được chúng không?"

"Hoàn toàn như thể trông đợi vào chính tôi, thưa ngài Hầu tước." Người đàn bà tuyên bố. "Chúng biết những gì ngài Hầu tước đã làm cho tôi và những gì ông ấy sẽ làm với chúng. Chúng sẽ không sợ hãi bất kỳ cái gì."

"Lên ngựa rồi quay lại với lũ chó săn thôi." D'Albufex nói.

Mọi thứ đang diễn ra đúng như Lupin đã dự liệu. Trong suốt những cuộc săn, d'Albufex luôn chọn một lối đi riêng, phóng thật xa về phía Mortepierre, trong khi không một ai nghi ngờ trò gian dối của hắn. Sebastiani, kẻ tận tụy dâng hiến cho hắn cả trái tim lẫn tâm hồn, vì nhiều lý do liên quan đến quá khứ quá xa xôi đến nỗi chẳng cần phải tìm hiểu nữa, sẽ đi theo hắn; cùng nhau, họ tới gặp kẻ bị giam cầm, mà mục vợ gã thợ săn cùng ba thằng con trai đang canh chừng sát sao.

"Đó là nơi chúng ta sẽ chiến đấu." Lupin nói với Clarisse Mergy khi anh quay về gặp cô ta trong quán trọ ở vùng lân cận. "Tối nay

tên Hầu tước sẽ đến thăm văn Daubrecq bằng một biện pháp tàn bạo hơn, nhưng không thể không làm thế, nếu là tôi thì tôi cũng làm.”

“Và Daubrecq sẽ phải nói ra bí mật của mình.” Clarisse nói, giọng đã pha chút giận dữ.

“Tôi e là vậy.”

“Vậy thì?”

“Tôi đang ngăn ngừa giữa hai kế hoạch.” Lupin nói, anh có vẻ rất bình tĩnh. “Hoặc đến ngăn chặn buổi thăm văn...”

“Như thế nào?”

“Bằng cách chặn đầu d’Albufex. Vào lúc chín giờ, Grogard, Le Ballu và tôi sẽ trèo lên những tòa thành, lao vào trong pháo đài, tấn công tháp canh và tước vũ khí bọn canh giữ... và mọi thứ sẽ xong xuôi. Daubrecq là của chúng ta.”

“Trừ phi các con trai của Sebastiani quăng lão qua cánh cửa bầy mà tên Hầu tước đã ám chỉ...”

“Chính vì thế, tôi có ý định mạo hiểm sử dụng bạo lực như một giải pháp cuối cùng, phòng trường hợp kế hoạch kia của tôi đổ bể.” Lupin nói.

“Kế hoạch kia là gì?”

“Làm chứng cuộc thăm văn. Nếu Daubrecq không nói gì, chúng ta sẽ có thời gian để chuẩn bị mang lão đi khi có điều kiện thuận lợi hơn. Nếu lão nói, nếu chúng ép buộc lão phải nói lộ ra nơi giấu bản danh sách hai mươi bảy, tôi sẽ biết sự thật cùng lúc với d’Albufex, và tôi thề có Chúa rằng chúng ta sẽ giành được bản danh sách ấy trước hẳn.”

“Phải, phải!” Clarisse nói. “Nhưng làm sao ngài có mặt ở buổi thăm văn được?”

“Tôi vẫn chưa biết.” Lupin thừa nhận. “Còn phụ thuộc vào những thông tin nhất định mà Le Ballu sẽ mang tới cho tôi và những thông tin tôi sẽ tự tìm hiểu.”

Anh rời khỏi quán trọ và không quay về cho đến một tiếng sau đó khi màn đêm đang buông. Le Ballu đi cùng anh.

“Cậu có mang theo cuốn sách nhỏ không?” Lupin hỏi.

“Có, thưa ông chủ! Đó là thứ tôi đã thấy tại sạp báo Aumale. Tôi mua nó với giá mười xu.”

“Đưa nó cho tôi.”

Le Ballu trao cho anh một cuốn sách mỏng đã cũ, bị vấy bẩn, rách nát, tựa trên bìa ghi dòng chữ *Tham quan Mortepierre, in năm 1824, với những sơ đồ và hình vẽ.*

Ngay lập tức, Lupin xem xét bản đồ tháp canh.

“Có thể chứ.” Anh nói. “Phía trên mặt đất có ba tầng, đã bị san bằng, dưới mặt đất được đào xuyên đá, là hai tầng, một trong hai tầng này chập kín rác rưởi, trong khi tầng kia... Đó sẽ là nơi ông bạn của chúng ta, Daubrecq đang ở. Cái tên rất có ý nghĩa: phòng tra tấn... Ông bạn thân mến tội nghiệp.... Giữa cầu thang và phòng tra tấn là hai cánh cửa. Giữa hai cánh cửa này, có một hõm tường mà hẳn nhiên ba anh em kia đang ngồi, súng lăm lăm trong tay.”

“VẬY ông chủ không thể lén vào trong mà không bị nhìn thấy.”

“Không thể nào... trừ phi tôi đến từ trên cao, có một tầng gác dẫn xuống dưới, rồi tìm kiếm lối vào qua trần nhà... Nhưng làm thế quá mạo hiểm...”

Anh tiếp tục lật các trang của cuốn sách. Clarisse hỏi: “Không có cửa sổ để vào phòng à?”

“Có!” Anh nói. “Từ bên dưới, từ con sông - tôi vừa tới đó xong - cô có thể trông thấy một khe hở nhỏ, cũng được đánh dấu trên bản vẽ. Nhưng nó cao năm mươi thước, rất dốc; thậm chí còn có đá nhô lên khỏi mặt nước. Nên một lần nữa, vô ích thôi.”

Anh liếc qua vài trang của cuốn sách. Tựa đề của một chương bỗng khiến anh chú ý: *Tháp Tình Nhân*. Anh đọc những dòng đầu tiên:

"Ngày xưa ngày xưa, người dân trong vùng ai ai cũng biết đến ngọn tháp canh nổi tiếng với cái tên tháp Tình Nhân, mang hồi ức về một bi kịch chết người được ghi dấu trong thời Trung cổ. Ngài Bá tước Mortepierre, sau khi đã thu thập đủ bằng chứng vợ mình ngoại tình, đã giam cầm cô ta trong phòng tra tấn suốt hai mươi năm. Một đêm nọ, người tình của cô ta, Lãnh chúa de Tancarville, với lòng quả

cắm vô song, đã dựng một cái thang dưới sông, sau đó vớt và trèo lên mặt vách núi cho đến khi tới được ô cửa sổ căn phòng. Sau khi giữa các chấn song, anh ta đã giải cứu thành công người phụ nữ mình yêu thương, rồi cùng cô ta bám vào dây thừng tụt xuống. Cả hai vừa tới được đầu ngọn thang, và trước sự chứng kiến của các bạn bè anh ta, một phát súng vang lên từ lối đi tuần tra, anh ta bị trúng đạn vào vai. Và cặp tình nhân lao thẳng xuống dưới...”

Sau khi đọc xong, anh ngồi lặng đi một lát, một khoảng lặng dài mà lúc đó từng người trong số họ đều vẽ ra trong đầu hình ảnh lối thoát bi thảm. Vậy là ba, bốn thế kỷ trước, một người đàn ông đã mạo hiểm cả tính mạng mình, đã nỗ lực tạo nên kỳ tích phi thường ấy và hẳn anh ta đã thành công nếu như không có tên lính canh nào đó nghe thấy tiếng ồn. Một người đàn ông đã dám phiêu lưu! Một người đàn ông đã liều mạng! Một người đàn ông đã làm được!

Lupin ngược mắt lên nhìn Clarisse. Cô ta cũng đang nhìn anh... với ánh mắt mới tuyệt vọng, van nài làm sao! Ánh mắt của một người mẹ đòi hỏi điều không thể, và hẳn cô ta sẽ hy sinh tất cả mọi thứ để cứu lấy con trai mình.

“Le Ballu!” Anh nói. “Đi kiếm một sợi dây thừng chắc, nhưng phải mỏng manh, để tôi có thể vòng nó quanh thắt lưng, cũng phải dài nữa: năm mươi hoặc sáu mươi thước. Còn Grognard, đi kiếm ba hoặc bốn cái thang rồi buộc chặt chúng lại với nhau.”

“Ông chủ đang nghĩ cái quái gì vậy?” Cả hai tên đồng lõa cùng kêu lên. “Hả, ngài định... Nhưng chuyện này thật điên rồ!”

“Điên rồ hả? Tại sao? Tôi còn biết làm cái gì khác đây?”

“Nhưng chín mươi chín phần trăm ngài sẽ ngã gãy cổ.”

“Câu thấy đấy, Le Ballu, có một phần trăm tôi sẽ không bị ngã.”

“Ông chủ.”

“Thế là đủ rồi, các bạn tôi ơi. Một tiếng nữa gặp tôi trên bờ sông nhé.”

Những khâu chuẩn bị diễn ra lâu la. Rất khó tìm được nguyên vật liệu cho một cái thang dài năm mươi thước vươn đến tận gờ đầu tiên của vách đá, đòi hỏi phải nỗ lực và cẩn trọng không ngừng khi nối các khớp khác nhau.

Cuối cùng, sau chín giờ một chút, cái thang được dựng lên ở giữa sông và được cố định vào một chiếc thuyền, mũi thuyền được lèn chặt vào giữa hai thanh ngang, trong khi phía đuôi thuyền tựa chắc vào bờ sông.

Con đường đi qua thung lũng sông hiểm khi được sử dụng, nên không có ai phá ngang công việc này. Đêm trời tối om, bầu trời trĩu nặng những đám mây bất động.

Lupin dẫn dò Le Ballu và Grognard những chỉ dẫn cuối cùng, rồi nói kèm tiếng cười: "Tôi không thể nói cho các cậu biết tôi vui đến thế nào trước ý nghĩ sẽ trông thấy gương mặt của Daubrecq, khi chúng lột da đầu lão hoặc lột da của lão thành những mảnh ruy băng. Phải nói cảnh ấy xứng đáng phải khổ công đấy."

Clarisse cũng chiếm một chỗ ngồi trên thuyền. Anh nói với cô ta: "Hẹn khi chúng ta gặp lại nhau. Và trên hết, đừng gây náo động. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, cũng không được cử động, không được kêu lên."

"Có chuyện gì xảy ra được cơ chứ?" Cô ta hỏi.

"Còn nhớ Lãnh chúa de Tancarville không! Đứng vào lúc sắp đạt mục tiêu rồi, với tình yêu đích thực của anh ta trong vòng tay, thì một tai nạn đã phản bội anh ta. Nhưng yên tâm, tôi sẽ không sao đâu."

Cô ta không trả lời. Cô ta chỉ siết chặt bàn tay anh, hơi thở hỗn hển của cô ta khiến nó ấm sức lên giữa lòng bàn tay cô ta.

Anh đặt chân lên thang dùng đưa mạnh để chắc chắn nó không rung lắc quá nhiều. Xong anh bước lên.

Anh nhanh chóng leo tới bậc thang trên cùng.

Đây là nơi bắt đầu hành trình nguy hiểm, một con đường khó khăn ngay từ đầu vì độ dốc đứng quá đáng, vì giữa chừng con đường ấy bỗng biến thành vách núi dốc nguyên khối.

Thật may mắn là đây đó xuất hiện những cái hốc nhỏ, để anh có thể làm điểm tựa đặt chân và những viên đá trời ra để bám tay vào. Nhưng có hai lần những viên đá rụng xuống khiến anh bị trượt, hai lần anh thực sự tin rằng mọi thứ đã chấm hết. Tìm thấy một chỗ lồi mới, anh bèn dừng lại nghỉ.

Anh đã kiệt sức, cảm thấy thực sự muốn bỏ cuộc, anh tự hỏi liệu việc này có xứng đáng để anh phải mạo hiểm đến thế không?

“Trời ạ!” Anh nghĩ. “Có vẻ mày đang sợ hãi đấy à, Lupin, tội nghiệp mày. Bỏ cuộc ư? Vậy thì Daubrecq sẽ bẻ gãy bí mật của lão ấy ra, đến lượt mình, tên Hầu tước sẽ có được bản danh sách. Lupin phải quay về tay trắng, và Gilbert...”

Sợi dây thừng dài mà anh đã cột quanh thắt lưng khiến anh cảm thấy bất tiện và mệt mỏi không cần thiết. Anh buộc một trong hai đầu dây vào cái móc trên quần rồi buông rơi đầu dây còn lại dọc con đường, để anh có thể sử dụng nó làm tay vịn khi quay về.

Tiếp theo, anh lại bám chặt vào bề mặt gồ ghề của vách đá và trèo tiếp, với những đầu ngón tay bầm tím và chảy máu. Cứ chốc chốc anh lại nghĩ kiểu gì mình cũng rơi xuống. Thử làm anh thấy nản lòng nhất là nghe thấy những giọng nói thì thầm vang lên từ dưới thuyền, tiếng thì thầm rõ ràng đến nỗi như thể khoảng cách giữa anh và các bạn đồng hành chẳng hề được tăng lên.

Rồi anh nhớ đến Lãnh chúa de Tancarville, cũng một thân một mình, giữa bóng tối mịt mù, anh ta chắc phải run rẩy trước âm thanh của những viên đá trượt tay lăn xuống vách núi. Chỉ cần thanh âm nhỏ nhất cũng đủ phá tan sự im lặng! Nếu một trong những tên lính đang trông giữ Daubrecq chăm chú nhìn vào màn đêm từ tháp Tình Nhân, thì cũng tức là một phát súng... và cái chết.

Và anh trèo... anh trèo... Anh đã trèo lâu đến nỗi tưởng như mục tiêu đã tuột khỏi tay. Không nghi ngờ gì nữa, anh dần dần không còn nhận thức được bên phải, bên trái và hẳn anh sẽ đáp xuống lối đi tuần tra. Đúng là một kết cục ngu xuẩn! Làm sao anh có thể mong chờ một cái kết cục khác khi mà những sự kiện xảy ra quá nhanh đến nỗi anh không có đủ thời gian nghiên cứu và chuẩn bị?

Anh lại tăng gấp đôi nỗ lực một cách điên rồ, tự kéo mình lên thêm mấy thước nữa, bị trượt, lấy lại sức, bám chặt vào một chùm rễ cây tuột khỏi tay mình, lại trượt tiếp và anh đang muốn rời bỏ cuộc chơi trong vô vọng, thì bỗng anh gồng cứng người, thu lại cả thân hình, các cơ bắp và cả ý chí, và dừng khựng lại: Âm thanh của những giọng nói dường như phát ra từ ngay chính tảng đá anh đang bám.

Anh lắng nghe. Nó xuất phát từ bên phải. Anh quay đầu sang, nghĩ rằng mình trông thấy một tia sáng đang chiếu xuyên qua bóng tối không gian. Không hiểu sức mạnh đến từ đâu, bằng những cử động anh không còn cảm thấy, anh đã kéo được chính mình đến cái nơi mà anh không bao giờ có thể nhận ra một cách chính xác. Nhưng bỗng anh thấy mình ở trên gờ của một khe hở khá rộng, ít nhất phải sâu ba thước, lõm vào bức tường của vách đá như một hành lang, trong khi đầu bên kia của hành lang hẹp hơn nhiều bị chặn bởi ba chấn song.

Lupin bò dọc hành lang. Đầu anh chạm phải các chấn song. Và anh trông thấy...

CHƯƠNG VIII: THÁP TÌNH NHÂN

Hiện ra bên dưới anh là phòng tra tấn. Một căn phòng rộng, bố cục không theo quy luật, được chia thành các phần không đều nhau bởi bốn cây cột khổng lồ đỡ một mái hình vòm. Một mùi ẩm mốc phả ra từ các bức tường và từ những lá cờ ướt sũng nước chảy nhỏ giọt phía ngoài. Vào bất kỳ lúc nào, cái vẻ ngoài này trông cũng đều đáng sợ. Nhưng vào lúc ấy, với những cái bóng cao cao của Sebastiani và lũ con trai gã, với những chùm sáng nghiêng giữa các cây cột, với hình ảnh tên tù nhân bị xiềng xích vào chiếc giường đầy, nó lại mang một sắc thái đáng sợ và tàn bạo hơn.

Daubrecq ngồi phía trước phòng, thấp hơn ô cửa sổ mà Lupin ẩn nấp bốn hoặc năm thước. Ngoài những sợi xích cũ % được dùng để cột lão vào cái giường và cột cái giường vào một cái móc trên tường, hai cổ tay và hai cổ chân lão còn bị trói chặt bằng những sợi dây da, thêm vào đó, cách trói khôn khéo khiến ngay cả một cử động nhỏ nhất của lão cũng đủ làm rung cái chuông treo trên cái cột gần nhất.

Một ngọn đèn nằm trên một cái ghế đầu chiếu thẳng vào mặt lão.

Tên Hầu tước d'Albufex đang đứng cạnh lão. Lupin có thể trông thấy những đường nét tái nhợt của hăn, hàng ria mép hoa râm của hăn, dáng người dài, gầy còm của hăn khi nhìn xuống tên tù nhân bằng nét mặt hài lòng và căm thù được thỏa mãn.

Vài phút trôi qua trong câm lặng sâu thẳm thẳm. Sau đó tên Hầu tước ra lệnh: "Thắp ba ngọn nến kia lên, Sebastiani, để ta có thể trông thấy lão rõ hơn."

Rồi khi ba ngọn nến thắp lên và hăn nhìn thấy được toàn bộ hình ảnh của Daubrecq, hăn cúi xuống người lão và nói, gần như rất nhẹ

nhàng: “Ta không thể nói trước kết cục của ta và mi sẽ ra sao. Nhưng dù sao đi nữa ta sẽ phải tận hưởng vài khoảnh khắc hạnh phúc quá đỗi trong căn phòng này. Mi đã hại ta quá nhiều rồi, Daubrecq! Mi đã khiến ta phải khóc lóc quá nhiều! Phải, những giọt nước mắt thật sự, những tiếng nức nở tuyệt vọng thật sự... Số tiền mi đã ép ta phải nộp ra! Cả một gia tài!... Và nỗi khiếp sợ của ta khi nghĩ rằng mi có thể tố giác ta! Mi xem chút đã tiết lộ tên ta ra để ta sụp đổ thật sự và bắt ta phải nhục nhã!... Ôi, mi đúng là xấu xa!...”

Daubrecq không nhúc nhích. Lão đã bị lột mất cặp kính mũi, nhưng cặp kính đen thì vẫn còn đeo, nó phản chiếu ánh sáng từ những ngọn nến. Lão đã sụt cân khá nhiều, xương nhô lên phía trên hai gò má.

“Mà thôi.” D’Albufex nói. “Đã đến lúc hành động rồi. Có vẻ mấy thằng ranh con đang lảng vảng quanh khu này. Lạy trời chúng tới đây không phải vì mi và cố gắng giải cứu mi, và điều ấy có nghĩa là cái chết không tránh khỏi của mi, mi biết đấy... Cánh cửa bấy vẫn còn hoạt động tốt chứ, Sebastiani?”

Sebastiani bước tới gần hơn, quỳ một gối xuống và xoay cái vòng dưới chân giường mà Lupin không để ý. Một trong những phiến đá lát di chuyển trên một cái trục đứng, làm lộ ra một chiếc lỗ đen.

“Mi thấy đấy.” Tên Hầu tước nói tiếp. “Mọi thứ là để đề phòng; và ta đang có tất cả mọi thứ ta cần trong tay, bao gồm cả những địa lao, những địa lao không thấy đáy, trở thành huyền thoại của tòa lâu đài. Thế nên chẳng có gì để hy vọng cả, chẳng có ai cứu được mi đâu. Mi sẽ nói sao?”

Daubrecq không đáp, và hắn nói tiếp: “Đây là lần thứ tư ta hỏi mi, Daubrecq. Lần thứ tư ta thấy phiến khi hỏi mi về văn bản mi đang cầm, để ta có thể thoát khỏi những âm mưu tổng tiền của mi. Đây là lần thứ tư và cũng là lần cuối cùng. Mi sẽ nói sao?”

Vẫn câm lặng như trước. D’Albufex ra hiệu cho Sebastiani. Tên thợ săn bước lên phía trước, đi theo là hai thằng con trai. Một thằng cầm một cây gậy trong tay.

“Tiếp tục đi.” D’Albufex nói, sau khi đợi vài giây.

Sebastiani nới lỏng những sợi dây da trói hai cổ tay Daubrecq, lồng cái gậy vào rồi buộc thật chặt giữa những sợi dây da.

“Tôi quay nhé, thưa ngài Hầu tước?”

Im lặng thêm nữa. Tên Hầu tước đợi chờ. Nhận thấy Daubrecq không hề nao núng, hắn thì thầm: “Không nói được à? Tại sao lại phải ép mình chịu khổ làm gì?”

Không đáp.

“Quay đi, Sebastiani!”

Sebastiani nắm cây gậy xoay tròn một vòng. Những sợi dây da căng ra rồi siết chặt lại. Daubrecq bật ra tiếng rên rỉ.

“Không chịu nói hả? Thế nhưng mi biết ta sẽ không nhượng bộ, ta không thể nhượng bộ, ta có được mi và nếu cần thiết, ta sẽ tra tấn mi cho đến chết. Không chịu nói hả? Không nói hả?... Sebastiani, tiếp đi!”

Tên thợ săn tuân lệnh. Daubrecq giật nảy mình vì đau, ngã ngửa trên giường với tiếng nấc trong cổ họng.

“Thằng ngu!” Tên Hầu tước kêu lên, run người vì tức tối. “Tại sao mi không nói? Sao thế, mi vẫn chưa kiểm đủ từ cái danh sách ấy hay sao? Chắc chắn phải đến lượt người khác đúng không? Nào, nói đi... Nó ở đâu? Một từ thôi. Chỉ một từ thôi... rồi bọn ta sẽ để mi yên... Và ngày mai, khi ta có được bản danh sách rồi, mi sẽ được tự do. Tự do, mi hiểu không? Nhưng mà thề có Chúa, nói đi!... Ôi, thằng khốn! Sebastiani, làm vòng nữa!”

Sebastiani xoay một vòng mới. Những cái xương kêu răng rắc.

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Daubrecq kêu lên bằng giọng khàn khàn, cố gắng tự giải thoát mình một cách vô ích. Và bằng tiếng thì thầm lắp bắp, lão nói: “Xin tha... xin tha!”

Đó là một cảnh tượng đáng sợ... Gương mặt của ba thằng con trai lộ rõ vẻ kinh hoàng. Lupin rung mình, trái tim anh muốn bệnh, anh nhận ra bản thân anh không bao giờ có thể làm được cái trò ghê tởm ấy. Anh lắng nghe những lời bắt buộc phải đến. Anh phải biết sự thật. Bí mật của Daubrecq sắp được thể hiện ra bằng những âm tiết, bằng những lời nói lão bật thốt ra trong đau đớn. Và Lupin bắt đầu nghĩ đến việc rút khỏi đây, nghĩ đến chiếc xe đang đợi chờ

mình, đến chuyện lao như bay về Paris, nghĩ đến chiến thắng trong tầm tay.

“Nói đi!” D’Albufex thì thầm. “Nói đi rồi mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“Vâng.... vâng...” Daubrecq thở hổn hển.

“Thế nào...?”

“Đề sau... ngày mai...”

“Ôi, mi điên rồi!... Mi đang nói cái gì thế hả? Ngày mai á?... Sebastiani, thêm vòng nữa!”

“Không, không!” Daubrecq rít lên. “Dừng lại!”

“Nói!”

“Rồi... tờ giấy... tôi đã giấu tờ giấy...”

Nhưng nỗi đau là quá lớn. Lão ngẩng đầu lên trong nỗ lực cuối cùng, thốt ra những lời rời rạc, phải lặp lại hai lần một từ “Marie... Marie...” rồi ngã vật ra đằng sau, kiệt sức và vô hồn.

“Thả ra ngay!” D’Albufex nói với Sebastiani. “Chờ đã, có phải chúng ta quá tay rồi không?”

Nhưng sau khi khám xét nhanh, hắn thấy Daubrecq chỉ bị ngất đi. Thế nên đến lượt mình, mệt mỏi vì lo âu, hắn ngồi sụp xuống chân giường, lấy tay lau mồ hôi trên trán, lắp bắp: “Ôi, đúng là một việc bẩn thỉu!”

“Có lẽ hôm nay dừng ở đây thôi.” Tên thợ săn nói, gương mặt khắc khổ hiện ra một cảm xúc nhất định. “Chúng ta có thể thử lại vào ngày mai hoặc hôm sau...”

Tên Hầu tước im lặng. Một trong những đứa con trai trao cho hắn một bình rượu Brandy. Hắn rót nó ra cốc rồi uống cạn.

“Ngày mai ư?” Hắn nói. “Không! Ở đây và ngay bây giờ. Cố gắng chút nữa thôi. Hắn đã tới ngưỡng rồi, sẽ không khó lắm đâu.” Rồi gạt tên thợ săn sang một bên. “Ông có nghe thấy lão vừa nói gì không? Cái từ “Marie” ấy nghĩa là gì nhỉ? Lão lặp lại nó những hai lần.”

“Vâng, hai lần.” Tên thợ săn nói. “Có lẽ lão đã giao văn bản ấy cho một người tên là Marie.”

“Không bao giờ!” D’Albufex phản đối. “Lão ấy không bao giờ giao bất kỳ cái gì cho bất kỳ ai. Phải là một cái gì đó khác.”

“Nhưng nó là gì, thưa ngài Hầu tước?”

“Chúng ta sẽ sớm tìm ra thôi. Ta sẽ trả lời câu hỏi đó.”

Vào lúc ấy, Daubrecq hít một hơi thật dài, cựa quậy trên chiếc ghế bành của lão.

D’Albufex, lúc này đã phục hồi toàn bộ sức lực, không rời mắt khỏi kẻ thù, hần bước đến chỗ lão và nói: “Mi thấy đấy, Daubrecq, chống lại là điều điên rồ... Một khi mi đã bị đánh bại, mi sẽ chẳng còn việc gì làm ngoài việc quy phục kẻ chiến thắng, thay vì cứ để bản thân bị tra tấn như một thằng ngu... Nào, hãy khôn ngoan hơn đi.”

Hắn quay sang Sebastiani. “Siết chặt dây thừng... cứ để lão cảm thấy nó một chút để thức dậy hẳn... Lão đang giả chết đó...”

Sebastiani lại nắm chặt lấy cây gậy rồi xoay, cho đến khi sợi dây da nghiêng vào chỗ thịt tươi. Daubrecq giật bắn mình.

“Thế đủ rồi, Sebastiani!” Tên Hầu tước nói. “Người bạn của chúng ta có vẻ đã khá sẵn sàng và thấy cần phải thỏa hiệp. Đúng thể không, Daubrecq? Mi thích mọi việc kết thúc như thế đúng không? Và mi hoàn toàn đúng!”

Hai người đàn ông đang cúi xuống kẻ khốn khổ, Sebastiani đặt tay lên cây gậy, d’Albufex tay cầm ngọn đèn rọi ánh sáng vào mặt Daubrecq. “Đôi mắt lão đang cử động... lão sẽ nói. Nới lỏng dây thừng ra một chút, Sebastiani. Ta không muốn người bạn của chúng ta bị thương... Không, siết chặt lại. Ta tin người bạn của chúng ta đang chần chừ... Một vòng nữa... Dừng lại!... Thế được rồi! Ôi, Daubrecq thân mến của ta ơi, nếu mi không thể nói một cách dễ dàng hơn được, thì thật đáng tiếc! Cái gì? Mi vừa nói gì?”

Arsène Lupin lâm bầm chửi thề. Daubrecq đang nói nhưng anh, Lupin, không thể nghe được một từ nào! Anh dỏng tai lên một cách vô ích, cố gắng kìm nén nhịp đập trong tim và tiếng thái dương đang chạy rần rật: Chẳng một âm thanh nào chạm tới anh.

“Chết tiệt!” Anh nghĩ. “Mình không hề tính tới chuyện này. Làm gì bây giờ?”

Anh đang ở rất gần mục tiêu Daubrecq từ khẩu súng ngắn của mình, ghim một viên đạn vào người lão chấm dứt mọi lời giải thích. Nhưng nghĩ lại anh thấy nếu vậy thì chẳng thông minh tẹo nào, tốt hơn hết là nên tin tưởng vào những sự việc đang diễn ra và hy vọng sẽ tận dụng được chúng một cách tốt nhất.

Trong khi đó, lời thú tội tiếp tục phía dưới kia, mơ hồ, bị ngắt quãng bởi những sự im lặng hòa lẫn với những tiếng rên rỉ. D'Albufex bám chặt con mồi của mình.

"Tiếp tục đi!... Nói cho xong đi chứ?..."

Và những câu nói của hắn bị ngắt quãng bởi những tiếng thốt lên tán thành: "Tốt!... Tuyệt vời!... Ôi, thật vui làm sao!... Không ai nghi ngờ chứ?... Cả Prasville cũng không à?... Đúng là thẳng ngu!... Nói lỏng dây một chút, Sebastiani, ông không thấy bạn của chúng ta đang sắp hết hơi à?... Cứ bình tĩnh, Daubrecq... đừng tự làm mệt mình... Vậy là, ông bạn thân mến, mi đang nói là..."

Và thế là hết. Đó là lời thì thầm rất dài mà d'Albufex lắng nghe một mạch không ngắt lời, nhưng Arsène Lupin thì không nghe ra nổi một âm tiết nào. Sau đó, tên Hầu tước đứng dậy, vui sướng thốt lên: "Thế đấy!... Cảm ơn, Daubrecq. Và tin ta đi, ta sẽ không bao giờ quên những gì mi vừa làm. Nếu sau này mi có cần gì, chỉ cần gõ cửa nhà ta thì sẽ luôn có mẫu bánh mì cho mi trong bếp cùng một cốc nước từ bình lọc. Sebastiani, trông chừng ngài nghị sĩ đây như thể lão là một trong những thẳng con trai của ông. Trước hết, cởi trói cho lão đi đã. Đúng là vô lương tâm khi trói gô ông bạn của chúng ta như thế, như con gà trên que nướng vậy!"

"Có cần cho lão ấy uống gì không ạ?" Tên thợ săn gợi ý.

"Phải, đúng đấy, cho lão ấy uống đi."

Sebastiani cùng lũ con trai cởi các dây trói bằng da, xoa xoa hai bên cổ tay bầm tím, bôi thuốc mỡ vào rồi băng bó. Sau đó, Daubrecq nhấp một vài ngụm Brandy.

"Thấy khá hơn chưa?" Tên Hầu tước hỏi. "Úi chà, không nặng lắm nhỉ! Trong vài giờ nó sẽ không hiện ra đâu, và mi có thể khoe khoang mình từng bị tra tấn, như những ngày xưa cũ của tòa án dị giáo. Mi vẫn còn may mắn chán!"

Hắn lấy đồng hồ ra. “Nói thế đủ rồi! Sebastiani, để mấy thằng con trai nhà ông thay nhau trông chừng lão. Còn ông đưa ta ra ga bắt chuyến tàu cuối.”

“Vậy cứ để lão ta như thế này ư, thưa ngài Hầu tước, thích đi đâu thì đi à?”

“Tại sao không? Ông không tưởng tượng chúng ta sẽ giữ lão ở đây đến tận ngày lão chết chứ? Không, Daubrecq a, cứ ngủ yên đi. Chiều mai ta sẽ đến chỗ mi; và nếu văn bản ấy ở đúng cái chỗ như mi bảo, một bức điện tín sẽ được gửi tới ngay lập tức và mi sẽ được tự do. Ta cho rằng mi không nói dối ta đâu nhỉ?”

Hắn tiến lại chỗ Daubrecq, lại cúi xuống người lão. “Không nói bậy đấy chứ? Mi mà làm thế sẽ rất ngu ngốc đấy. Ta có thể mất một ngày, thế thôi. Trong khi mi sẽ mất tất cả những ngày còn lại của cuộc đời mình. Nhưng không, cái chỗ giấu ấy hiệu quả đấy. Người ta sẽ không bao giờ tạo ra cái chỗ ấy chỉ để cho vui. Đi thôi, Sebastiani! Ngày mai ông sẽ nhận được điện tín.”

“Ngộ nhỡ chúng không cho ngài vào nhà thì sao, ngài Hầu tước?”

“Tại sao chúng không cho ta vào?”

“Ngôi nhà trên quảng trường Lamartine bị nhóm người của Prasville chiếm rồi mà.”

“Đừng lo lắng, Sebastiani! Ta sẽ vào được. Nếu chúng không chịu mở cửa, sẽ luôn luôn có cửa sổ. Và nếu cửa sổ không mở, ta sẽ thu xếp với một trong các cảnh sát của Prasville. Vấn đề là tiền bạc, thế thôi. Và ơn Chúa, từ nay tro đi tiền ta sẽ không thiếu! Chúc ngủ ngon nhé, Daubrecq!”

Hắn bước ra ngoài, đi theo hắn là Sebastiani, cánh cửa ra vào nặng nề đóng lại sau lưng chúng.

Ngay lập tức Lupin rút lui, cùng một kế hoạch anh đã vạch ra trong suốt thời gian diễn ra cảnh này.

Kế hoạch rất đơn giản: Lấy dây thừng trèo xuống đáy vách núi, rủ đồng bọn theo cùng, nhảy vào xe sau đó tấn công d’Albufex và Sebastiani trên đoạn đường vắng dẫn tới nhà ga Aumale. Không thể nghi ngờ gì về kết quả của cuộc chiến này. Một khi đã tóm được d’Albufex và Sebastiani rồi, bắt một trong hai tên phải nói không

khó. D'Albufex đã cho anh thấy cần phải làm như thế nào, và Clarisse Mergy hẳn sẽ rất linh hoạt vì đây là vấn đề sống còn của con trai cô ta.

Anh cầm lấy dây thừng mình tự mang theo rồi lần mò xung quanh tìm kiếm miếng đá có rãnh cửa để cắt đôi, làm sao để lại hai đoạn bằng nhau lơ lửng, bằng cách ấy anh có thể tự trèo xuống. Nhưng khi anh tìm thấy thứ mình muốn, thay vì hành động nhanh chóng - vì việc đang rất gấp - anh lại đứng đó bất động, suy nghĩ. Đúng vào phút chót, kế hoạch của anh lại hỏng.

"Ngớ ngẩn quá, mình đang nghĩ cái gì thế nhỉ?" Anh tự nhủ. "Ngớ ngẩn và phi logic. Làm sao mình có thể đoán chắc d'Albufex và Sebastiani lại không thoát khỏi mình? Thậm chí làm sao mình có thể chắc rằng một khi không chế được chúng, thì chúng sẽ nói? Không, mình sẽ ở lại. Có hai việc tốt hơn mình nên thử những việc tốt hơn nhiều. Không phải với hai kẻ mà mình phải tấn công, mà là với Daubrecq. Lão sẽ chết chắc; với hắn, lão chẳng còn giá trị gì nữa. Nếu lão đã nói cho tên Hầu tước kia bí mật của lão, vậy thì chẳng có lý do gì lão lại không nói bí mật ấy cho Clarisse và mình, nếu chúng mình áp dụng những cách thức tương tự. Việc này thế là xong! Chúng mình sẽ bắt cóc cánh chim Daubrecq!"

Và anh nói tiếp: "Thêm nữa, nguy hiểm với mình sẽ là gì? Nếu kế hoạch bị đổ bể, Clarisse và mình sẽ chạy ngay về Paris, và cùng với Prasville, cả ba sẽ tổ chức canh chừng rất kỹ lưỡng quảng trường Lamartine nhằm ngăn chặn d'Albufex hưởng lợi từ những tiết lộ của Daubrecq. Điều tuyệt vời là Prasville sẽ được cảnh báo về nguy hiểm. Ông ta sẽ được cảnh báo."

Đồng hồ trên tháp chuông nhà thờ trong ngôi làng liền kề điểm mười hai giờ. Tức là Lupin còn sáu hoặc bảy tiếng nữa để triển khai kế hoạch mới. Anh bắt tay vào hành động ngay lập tức.

Khi tránh xa khỏi ô cửa có cửa sổ phía dưới, anh chạm phải một chùm cây bụi nhỏ trong một cái hốc của vách đá. Anh lấy dao cắt đi khoảng mười hai cành cây, sau đó cắt gọt làm sao cho chúng có kích cỡ bằng nhau. Tiếp theo anh cắt đi hai đoạn bằng nhau của sợi thừng. Đây là những sào đứng của thang. Anh cột mười hai cành

cây nhỏ vào giữa các sào đứng, qua đó chế ra chiếc thang bằng dây thừng dài khoảng sáu thước.

Khi anh quay lại chỗ này, chỉ có một trong ba thằng con trai ở bên cạnh giường của Daubrecq trong phòng tra tấn. Nó đang hút tẩu bên ngọn đèn. Daubrecq đã ngủ say.

“Chờ đã!” Lupin nghĩ. “Nếu thằng nhóc này cứ ngồi đó suốt đêm thì sao? Trong trường hợp đó, chẳng còn việc gì cho mình làm ngoài bỏ cuộc thôi...”

Cái ý tưởng rằng d’Albufex sở hữu được bí mật khiến anh cáu tiết. Màn thẩm vấn mà anh tham dự đã để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí anh rằng tên Hầu tước đang làm việc “vì chính hắn” và để bảo vệ bản danh sách, hắn không chỉ muốn thoát khỏi tầm hoạt động của Daubrecq, mà hắn còn muốn đoạt lấy quyền lực của Daubrecq và xây dựng lại gia tài của mình bằng chính những biện pháp mà Daubrecq đã dùng.

Với Lupin, điều ấy hắn sẽ có nghĩa là bắt đầu trận chiến mới với một kẻ thù mới. Chuỗi sự kiện nhanh đến chóng mặt không cho phép ngẫm nghĩ về một khả năng như thế. Bằng bất kỳ giá nào anh cũng phải làm câm họng các nòng súng của Hầu tước d’Albufex bằng cách cảnh báo cho Prasville.

Tuy nhiên, Lupin vẫn còn bám vào hy vọng bướng bỉnh là một biến cố nào đó sẽ tạo cho anh cơ hội để hành động.

Đồng hồ điểm mười hai rưỡi đêm.

Rồi một giờ sáng.

Sự chờ đợi thật kinh khủng, còn hơn thế nhiều khi một lớp sương mù băng giá bốc lên từ thung lũng, Lupin cảm thấy cái lạnh thấm sâu vào tận xương tủy mình.

Anh nghe thấy tiếng vó ngựa ở đằng xa.

“Sebastiani đang trở về từ nhà ga.” Anh nghĩ.

Nhưng thằng con trai vẫn đang ngồi nhìn trong phòng tra tấn, đã hút hết một bao thuốc lá, nó ra mở cửa và hỏi hai anh em nó xem còn cái tẩu đây nào nữa không. Chúng trao đổi với nhau vài câu, rồi thằng bé bước ra ngoài đến căn nhà nhỏ.

Bỗng Lupin sững người. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại thì Daubrecq, tưởng chừng như đang ngủ say, ngồi bật dậy trên giường, lắng tai nghe, đặt một chân xuống đất, tiếp chân kia, rồi lão đứng dậy, có lẽ đảo một chút, nhưng lão đứng vững vàng hơn anh tưởng, và lão cố gắng thử sức mạnh.

“Chà!” Lupin nói. “Lão khốn này không cần quá nhiều thời gian phục hồi. Lão có thể tự giải cứu mình rất tốt. Chỉ còn một vấn đề khiến mình khó chịu: Liệu lão có để mình bị thuyết phục? Liệu lão có muốn đi với mình không? Liệu lão có nghĩ rằng sự hỗ trợ thần diệu từ trên trời rơi xuống này là một cái bẫy do tên Hầu tước giăng ra không?”

Nhưng bỗng Lupin nhớ lại lá thư anh đã ép bà chị họ già của Daubrecq viết ra, có thể nói là lá thư giới thiệu, mà bà chị cả trong hai chị em nhà Rousselot đã đặt bút ký bằng tên thánh của bà ta, Euphrasie.

Nó đang nằm trong túi anh. Anh lấy nó ra và lắng nghe. Không có một âm thanh nào, ngoại trừ tiếng chân yếu ớt của Daubrecq trên nền gạch lát. Lupin cân nhắc rằng đã tới lúc. Anh lùa hai cánh tay qua chấn song và ném lá thư vào.

Daubrecq có vẻ kinh ngạc.

Lá thư bay quanh phòng rồi đậu xuống sàn, cách lão ba bước chân. Nó đến từ đâu nhỉ? Lão ngẩng đầu về phía cửa sổ và cố gắng nhìn xuyên qua bóng tối giăng kín, không cho lão nhìn thấy toàn bộ phần trên của căn phòng. Thế rồi lão nhìn cái phong bì, vẫn chưa dám chạm vào nó, như thể lão sợ bị mắc bẫy. Bỗng nhiên sau một cái liếc ra cửa, lão cúi xuống thật nhanh, chớp lấy cái phong bì rồi mở nó ra.

“A!” Lão kêu lên với tiếng thở dài sung sướng khi nhìn thấy chữ ký.

Lão đọc lá thư nửa lớn tiếng nửa thì thầm:

“Hãy dựa hoàn toàn vào người mang theo lá thư này. Anh ta đã khám phá thành công bí mật của tên Hầu tước, với khoản tiền các chị đã cho anh ta, và anh ta đã nghĩ ra một kế hoạch trốn thoát. Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi của em.

EUPHRASIE ROUSSELOT

Lão đọc lại bức thư, nhắc đi nhắc lại: "Euphrasie... Euphrasie..." Rồi lại ngẩng đầu lên.

Lupin thì thầm: "Tôi sẽ phải mất hai hoặc ba tiếng để giữa một trong các chân song. Sebastiani và lũ con trai hẳn sắp về à?"

"Đúng, chắc chúng sắp về rồi." Daubrecq trả lời, cũng bằng giọng thấp tương tự. "Nhưng tôi nghĩ chúng sẽ mặc kệ tôi một mình."

"Nhưng chúng ngủ ở phòng bên à?"

"Phải!"

"Chúng sẽ không nghe thấy chứ?"

"Không, cửa ra vào dày lắm."

"Rất tốt. Thế thì việc này sẽ xong sớm thôi. Tôi có một chiếc thang dây. Ngài có thể tự trèo lên được mà không cần tôi giúp không?"

"Tôi nghĩ là được... Tôi sẽ thử... Vấn đề là hai cổ tay tôi gãy rồi... Ôi, lũ chó đẻ! Hai bàn tay tôi không cử động được... và tôi còn rất ít sức. Nhưng tôi sẽ cố xem sao... cần phải..."

Lão ngừng lời, lắng nghe rồi đưa ngón tay lên môi, thì thầm: "Im lặng!"

Khi Sebastiani cùng lũ con trai vào phòng, Daubrecq đã giấu bức thư đi và nằm lại lên giường, giả vờ giật mình thức dậy.

Tên thợ săn mang cho lão một chai rượu, một cái cốc và chút đồ ăn.

"Vết thương sao rồi, ngài nghị sĩ?" Gã kêu lên. "Có vẻ như chúng tôi đã siết hơi mạnh... Bị kẹp ngón cái chắc là đau lắm. Có vẻ như vào thời Đại Cách mạng và Bonaparte người ta thường xuyên làm thế... vào thời của những tên kẻ cướp chuyên đốt chân người để hội của^[4]. Một sáng kiến tuyệt vời! Đẹp và sạch sẽ... không có đổ máu... Và nó cũng không kéo dài quá lâu! Trong hai mươi phút, ngài sẽ phải bật ra lời cần nói!" Sebastiani phá lên cười. "Mà nhân tiện, thưa ngài nghị sĩ, xin chúc mừng ngài! Một nơi cất giấu tuyệt diệu. Ai có thể nghi ngờ được chứ?... Ngài thấy đấy, chi tiết khiến tôi và ngài Hầu tước băn khoăn là cái tên Marie ngài nói ra lúc đầu. Ngài

không nói dối; nhưng ngài biết đấy, cái từ ấy vẫn còn thiếu một nửa. Chúng tôi phải biết cả phần còn lại nữa. Ngài nói xem, vui thật đấy! Thử nghĩ xem, trên bàn làm việc của ngài! Thật đúng là như trò đùa ấy!”

Tên thợ săn đứng dậy bước tới bước lui quanh phòng xoa xoa tay. “Ngài Hầu tước cực kỳ hài lòng, thực ra ngài ấy hài lòng tới nỗi tối mai đích thân ngài ấy sẽ tới thả ngài ra. Phải, ngài ấy đã nghĩ đến chuyện này rồi, sẽ có vài thủ tục, có thể ngài sẽ phải ký một, hai tờ séc, trả một số tiền đền bù phí tổn và rắc rối mà ngài Hầu tước đã phải bỏ ra. Nhưng với ngài thì có thấm gì đâu! Bằng cái mắt muối! Đó là chưa kể từ giờ trở đi, ngài sẽ không còn bị xiềng xích, không còn cái bẫy nào trói hai cổ tay ngài nữa; nói tóm lại, ngài sẽ được đối xử như vua! Và tôi đã được dặn - nhìn đây - là mang cho ngài một chai rượu vang hảo hạng và một bình rượu Brandy.”

Nói giỡn thêm vài câu nữa rồi Sebastiani cầm lấy cây đèn, xem xét căn phòng lần cuối rồi nói với mấy thằng con trai: “Để yên cho ngài ấy ngủ thôi. Bọn mày cũng đi nghỉ đi, cả ba đứa. Nhưng nhớ phải để ý canh chừng đấy. Chẳng biết có chuyện gì...”

Chúng rút đi hết.

Lupin đợi một lúc lâu nữa rồi hỏi bằng giọng thấp: “Tôi bắt đầu được chưa?”

“Rồi, nhưng nhớ cẩn thận. Có khả năng một, hai tiếng nữa bọn chúng sẽ đi kiểm tra đấy.”

Lupin bắt tay vào việc. Anh mang theo một cái cửa rất khỏe, và các chấn song bằng sắt đã hoen gỉ và bị ăn mòn theo thời gian, nhiều chỗ sắp long ra đến nơi. Lupin phải dừng lại hai lần để lắng nghe, hai tai dỏng lên. Nhưng đó chỉ là tiếng chuột loạt soạt trên đồng rác rưởi ở tầng trên, hoặc tiếng bay của con chim đêm nào đó; rồi anh lại tiếp tục công việc, với sự khuyến khích của Daubrecq đang đứng cạnh cửa ra vào, sẵn sàng cảnh báo anh khi nghe thấy bất kỳ âm thanh nào dù nhỏ nhất.

“Phù!” Anh nói, khi đưa cái cửa lần cuối cùng. “Tôi mừng là xong rồi, mà trời ạ, trong cái đường hầm đáng nguyên rủa này chật kinh lên được... chưa kể còn lạnh nữa...”

Anh dồn hết sức cưa cái chốt song từ phía dưới, cuối cùng anh cũng cưa xong, tạo được khe hở vừa đủ cho một người lách qua giữa hai chốt song còn lại. Tiếp theo, anh phải quay về đầu kia của ô cửa, phần rộng hơn, nơi anh đã để lại cái thang dây. Sau khi cột nó vào các chốt song, anh gọi Daubrecq: "Này!... Được rồi... Ngài sẵn sàng chưa?"

"Rồi... đang tới đây... Một giây nữa thôi, trong khi tôi lắng nghe... Được rồi... Chúng ngủ rồi... Đưa cái thang cho tôi."

Lupin hạ thang xuống rồi hỏi: "Tôi có phải xuống không?"

"Không... Tôi cảm thấy hơi yếu chút thôi... nhưng vẫn xoay sở được."

Thực ra, lão trèo tới được cửa sổ của ô cửa rất nhanh, rồi bò dọc theo lối đi dưới sự canh chừng của người giải cứu. Tuy nhiên, không khí ngoài trời có vẻ khiến lão chóng mặt. Ngoài ra, để thêm sức mạnh, lão đã tu một nửa chai rượu vang, giờ cơn choáng khiến lão nằm bẹp trên những viên đá của ô cửa cả nửa tiếng. Sốt ruột, Lupin phải cột chặt lão vào một đầu dây thừng, còn đầu kia cột quanh các chốt song, anh đang chuẩn bị đưa lão xuống như một kiện hàng thì Daubrecq bỗng thức dậy, tỉnh táo hơn nhiều.

"Qua rồi." Lão nói. "Giờ tôi thấy khỏe hơn rồi. Còn dài nữa không?"

"Khá dài đấy. Chúng ta còn những một trăm năm mươi thước nữa."

"Làm sao mà d'Albufex lại không lường trước được lối thoát như này nhỉ?"

"Vách đá này thẳng đứng."

"Vậy là anh có thể..."

"Mấy bà chị họ của ngài cứ khẩn khoản... Rồi thì người ta cần phải sống, ngài biết đấy, họ cũng rất hào phóng khi chi tiền."

"Những linh hồn lương thiện, đáng yêu!" Daubrecq nói. "Họ ở đâu vậy?"

"Trên con thuyền phía dưới kia."

"Vậy là có một con sông à?"

“Phải, nhưng nếu ngài không phiền, chúng ta sẽ không nói chuyện nữa. Nguy hiểm lắm.”

“Một từ nữa thôi. Khi ném lá thư cho tôi, chắc anh đã ở trên đây lâu lắm rồi nhỉ?”

“Không, đâu có! Mười lăm phút hoặc hơn thế thôi. Tôi sẽ kể cho ngài tất cả... Trong khi đó, chúng ta phải nhanh lên.”

Lupin đi trước, sau khi nhắc Daubrecq phải nắm chặt sợi dây thừng và đi xuống theo tư thế giật lùi. Tới những đoạn khó, anh sẽ giúp lão một tay.

Phải mất hơn bốn mươi phút họ mới xuống được thềm mỏm đá trên vách núi, vài lần Lupin phải giúp người bạn đồng hành của mình, vì hai cổ tay lão vẫn bị thâm tím do đòn tra tấn, mất hết sức mạnh và sự mềm dẻo.

Hết lần này tới lần khác lão nên rì: “Ôi, đồ con lợn, chúng đã làm thế này với tôi!... Lũ lợn!... A, d’Albufex, ta sẽ bắt mi phải trả giá đắt vì chuyện này!...”

“Suyt!” Lupin nói.

“Chuyện gì thế?”

“Một tiếng ồn... ở phía trên...”

Đứng bất động trên nền rìa vách đá, họ lắng nghe. Lupin nghĩ đến Lãnh chúa de Tancarville và tên lính gác đã giết anh ta bằng phát súng từ khẩu hỏa mai. Anh run rẩy, cảm thấy toàn bộ nỗi đau đớn của sự căm lạng và bóng tối.

“Không phải đâu.” Anh nói. “Tôi nghe nhầm... Hơn nữa ngớ ngẩn thật... Chúng làm sao có thể bắn trúng chúng ta ở đây.”

“Ai bắn trúng chúng ta cơ?”

“Chẳng ai cả. chẳng ai cả... một suy nghĩ ngu ngốc thôi...”

Anh mò mẫm xung quanh đến khi tìm thấy những trụ đứng của thang, rồi nói: “Đó, cái thang đây rồi. Nó được cố định dưới lòng sông. Một người bạn của tôi đang trông chừng nó, cũng như các chị họ của ngài.”

Anh huýt sáo.

“Tôi tới rồi đây.” Anh nói bằng giọng thấp. “Giữ thang cho chắc vào.” Rồi quay sang Daubrecq. “Tôi sẽ xuống trước.”

Daubrecq phản đối: “Có lẽ tốt hơn tôi nên xuống trước mới phải.”

“Tại sao?”

“Tôi mệt lắm rồi. Anh có thể buộc dây thừng quanh thắt lưng tôi rồi ôm tôi... Bằng không, có nguy cơ tôi sẽ...”

“Phải, ngài nói đúng.” Lupin nói. “Tới gần hơn đi.”

Daubrecq tới gần hơn rồi quỳ xuống tảng đá. Lupin siết chặt dây thừng vào người lão rồi cúi người xuống, anh nắm chặt một trong các trụ đứng bằng cả hai tay để giữ thang không lắc lư.

“Ngài xuống đi.” Anh nói.

Cùng lúc đó, anh cảm thấy một cơn đau nhói buốt trên vai. “Khốn kiếp!” Anh nói, ngã gục xuống đất.

Daubrecq đã rút dao ra đâm anh một nhát vào gáy, hơi chệch sang bên phải.

“Đồ dê tiện! Đồ dê tiện!”

Anh lơ mơ trông thấy Daubrecq trong bóng tối đang tự mình quấn dây thừng, và nghe lão thì thầm: “Anh hơi ngu xuẩn đấy, anh biết không!... Anh mang cho tôi lá thư từ các chị họ Rousselot của tôi, mà tôi đã nhận ra nét chữ của bà chị cả, Adélaide, tuy nhiên với một bà chị ranh mãnh như Adélaide, bà ấy đã nghi ngờ điều gì đó và muốn tôi phải cảnh giác, nếu cần thiết, nên đã cố tình ký bằng tên của bà em gái, Euphrasie Rousselot. Anh thấy không, tôi hiểu ngay! Thế nên chỉ cần suy nghĩ một chút... anh là bậc thầy Arsène Lupin đúng không? Kẻ bảo hộ của Clarisse, vị cứu tinh của Gilbert... Lupin tội nghiệp, tôi e rằng anh đang đi sai hướng rồi... Tôi không hay dùng con dao này lắm, nhưng một khi đã dùng, tôi sẽ dùng nó bằng lòng căm thù”

Lão cúi xuống kẻ bị thương và mò mẫm trong túi quần anh.

“Cho tôi khẩu súng ngắn của anh nhé? Anh thấy đấy, bạn bè anh sẽ biết ngay rằng ông chủ của họ không còn nữa, và họ sẽ cố gắng bắt giữ tôi... Và vì sức khỏe của tôi không còn nhiều nữa, nên một, hai viên đạn... Vĩnh biệt nhé, Lupin Chúng ta sẽ gặp nhau ở thế giới bên kia nhé! Nhớ đặt cho tôi một căn hộ thật đẹp đầy đủ tiện nghi

mới nhất. Vĩnh biệt, Lupin! Gửi tới anh những lời cảm ơn chân thành nhất. Vì tôi thực sự không biết mình phải làm gì nếu không có anh. Lạy Chúa, d'Albufex đánh đập tôi nặng quá! Gấp lại thắt khố ấy chắc sẽ vui lắm đây!”

Daubrecq đã chuẩn bị xong. Lão lại huýt sáo lần nữa. Một tiếng trả lời vẳng lên từ dưới thuyền.

“Tôi xuống đây.” Lão nói.

Bằng nỗ lực cuối cùng Lupin vươn tay ra để chặn lão lại. Nhưng bàn tay anh chẳng chạm vào cái gì ngoài không gian trống rỗng. Anh cố gắng gọi lớn lên nhằm cảnh báo các đồng đội, nhưng giọng anh tắc nghẹn trong cổ họng.

Anh cảm thấy sự tê liệt khủng khiếp lan khắp toàn thân. Hai bên thái dương anh giật giật.

Bất thành lình dưới kia vang lên những tiếng thét. Rồi một phát súng. Một phát súng nữa, theo sau là tràng cười đắc thắng. Rồi tiếng nức nở và khóc than của một phụ nữ. Rồi không lâu sau đó, thêm hai tiếng súng nữa.

Lupin nghĩ đến Clarisse, bị thương, có thể đã chết; nghĩ đến Daubrecq, đang cảm thấy hân hoan chiến thắng; nghĩ đến d'Albufex; nghĩ đến cái nút chai pha lê, kẻ nào trong số hai kẻ thù này sẽ giành lại được nó mà không bị chống đối? Bất chợt hiện lên trong anh hình ảnh Lãnh chúa de Tancarville rớt xuống vách núi cùng người phụ nữ anh ta yêu. Thế rồi anh lẩm bầm, hết lần này đến lần khác: “Clarisse... Clarisse... Gilbert...”

Bao trùm khắp người anh là sự câm lặng tuyệt đối, sự thanh bình vô tận len lỏi vào trong anh, không có chút kháng cự, anh có ấn tượng rằng tấm thân mệt mỏi rã rời của mình đang lặn tới chính mép đá kia, hướng thẳng xuống vực thẳm, không gì có thể giữ lại nữa.

CHƯƠNG IX: TRONG BÓNG TỐI

Một phòng ngủ khách sạn tại Amiens.

Lupin phục hồi chút nhận thức lần đầu tiên. Clarisse và Le Ballu ngồi bên giường anh. Cả hai đang nói, và Lupin lắng nghe họ, nhưng không mở mắt ra. Anh biết họ đã lo sợ cho tính mạng của anh, nhưng tất cả những nguy hiểm ấy giờ đã lùi xa. Tiếp theo, qua cuộc đối thoại, anh nắm bắt được những từ nhất định cho anh biết chuyện gì đã xảy ra trong đêm bi kịch tại Mortepierre: Daubrecq tụt dây xuống, các đồng đội của anh mất tinh thần khi họ thấy người trèo xuống không phải là ông chủ, một cuộc vật lộn ngắn xảy ra: Clarisse lao thẳng vào Daubrecq và lĩnh ngay một vết thương vào vai, Daubrecq nhảy lên bờ, Grogard bắn hai phát súng Mitraillette và lao đuổi theo lão, Le Ballu thì trèo lên thang và thấy ông chủ của mình đang bất tỉnh.

“Chính xác như tôi đang sống đây.” Le Ballu nói. “Thậm chí đến giờ tôi vẫn không hiểu nổi làm thế nào mà ngài ấy không lặn sang bên. Có hẳn một cái hố ngay chỗ đó, nhưng cái hố ấy rất dốc, và đang thập tử nhất sinh như ngài ấy chắc phải bám bằng mười đầu ngón tay. Ơn Chúa, thật may tôi đến kịp lúc!”

Lupin lắng nghe, lắng nghe trong tuyệt vọng. Anh lấy hết sức bình sinh nắm vững và hiểu rõ từng từ. Nhưng bỗng một câu nói khủng khiếp bật ra. Clarisse đang nức nở nói rằng mười tám ngày đã trôi qua, mười tám ngày dành để đảm bảo an toàn cho Gilbert đã trôi qua.

Mười tám ngày! Con số này khiến Lupin khiếp sợ. Anh cảm thấy tất cả đã kết thúc, anh sẽ không bao giờ có thể lấy lại được sức mạnh để tiếp tục chiến đấu, Gilbert và Vaucheray sẽ cầm chắc số

chết... Não bộ như trôi xa khỏi anh. Cơ sốt và tình trạng mê sảng quay trở lại.

Thêm nhiều ngày nữa đến rồi trôi qua. Đây có lẽ là thời điểm bị đát trong cuộc đời mà Lupin nhắc đến với nỗi kinh hoàng lớn nhất. Ý thức của anh mới hồi phục vừa đủ, chỉ nhận ra đầy đủ vị trí chính xác vào những lúc tỉnh táo. Nhưng anh không thể tổng hợp các ý nghĩ, không thể đi theo một dòng lý luận, cũng như không thể hướng dẫn hay ngăn cản bạn bè mình tiếp nhận cách giải quyết này, cách giải quyết kia.

Khi thoát khỏi trạng thái uể oải, anh thường xuyên thấy bàn tay mình nằm trong bàn tay Clarisse. Trong tình trạng nửa ngủ nửa thức mà cơ sốt luôn theo đuổi, anh hay nói với cô ta những lời lạ lùng, những lời đầy yêu thương và nồng nàn cảm xúc, van xin cô ta, cảm ơn cô ta và chúc phúc cho cô ta vì tất cả những ánh sáng và niềm vui cô ta đã mang đến xua tan bóng tối trong anh.

Thế rồi, dần dần bình tĩnh hơn và chẳng hiểu mình đã nói những gì, anh cố gắng nói giỡn: "Tôi bị mê sảng mà đúng không? Chắc tôi phải nói ra cả đồng chuyện vớ vẩn ấy!"

Nhưng qua sự im lặng của Clarisse, Lupin hiểu rằng mình có thể nói chuyện vớ vẩn một cách thoải mái chừng nào cơ sốt còn hành hạ anh. Cô ta không hề lắng nghe. Cô ta dành sự quan tâm và chăm sóc vô hạn, lòng kiên nhẫn, sự dâng hiến, sự che chở và sự hoảng sợ của cô ta trước từng đợt tái phát dù nhỏ nhất: Tất cả những điều này không phải dành cho anh, mà là dành cho vị cứu tinh khả dĩ có thể cứu được Gilbert. Cô ta lo âu theo dõi tiến triển bệnh tình của anh. Anh sẽ chóng khỏe lại để tiếp tục chiến dịch sớm chừng nào? Có phải điên rồi hay không khi cứ quanh quẩn mãi bên cạnh anh, khi chút hy vọng ít ỏi cứ thế tan đi theo từng ngày?

Lupin không ngừng nhắc đi nhắc lại với chính mình, với niềm tin tận trong thâm tâm rằng, bằng cách làm như thế anh có thể tác động đến quá trình bệnh tật: "Mình sẽ khỏe lại... Mình sẽ khỏe lại..."

Và anh nằm đó bất động suốt nhiều ngày liền, để không quấy rầy chuyện thay băng cho vết thương cũng như không kích động các dây thần kinh ở mức nhỏ nhất.

Anh cũng cố gắng không nghĩ tới Daubrecq. Nhưng hình ảnh kẻ thù đáng sợ của anh vẫn cứ ám ảnh; anh sắp xếp lại nhiều giai đoạn của cuộc đào thoát, lúc xuống vách đá... Một hôm, choáng váng vì hồi ức kinh khủng, anh thốt lên: "Danh sách! Danh sách hai mươi bảy! Chắc giờ Daubrecq có được nó rồi... hoặc là d'Albufex. Nó đã nằm trên bàn!"

Clarisse trấn an anh. "Không kẻ nào lấy được nó hết." Cô ta khẳng định. "Grognard cũng ở Paris vào ngày hôm đó, mang cho tôi lá thư gửi tới Prasville, khẩn khoản yêu cầu anh ta tăng gấp đôi lực lượng theo dõi quảng trường Lamartine, thế nên không ai lọt qua được, đặc biệt là d'Albufex..."

"Nhưng còn Daubrecq?"

"Lão bị thương rồi, không thể về được nhà."

"À rồi." Anh đáp. "Thế được rồi!... Nhưng cả cô cũng bị thương mà..."

"Chỉ là vết xước nhỏ trên vai thôi."

Sau tất cả những hé lộ này, tâm trí Lupin đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Tuy nhiên, theo đuổi anh là những ý nghĩ cứng đầu không thể xua ra khỏi đầu hay nói bật ra thành lời. Trên hết, anh không ngừng nghĩ tới cái tên "Marie" mà những cơn đau đớn đã buộc Daubrecq phun ra. Cái tên ấy liên quan đến cái gì nhỉ? Có phải là tựa đề của một trong những cuốn sách xếp trên giá không, hay là một phần của cái tựa đó? Liệu quyển sách được nói tới có chứa chìa khóa giúp giải đáp bí mật không? Hay phải chăng nó là một từ kết hợp của một cái kết? Phải chăng nó là một loạt những dòng chữ được viết ở đâu đó: trên tường, trên giấy, trên một tấm ván gỗ, trên bìa một bức tranh hay trên tờ hóa đơn?

Những câu hỏi mà Lupin vẫn chưa thể tìm ra câu trả lời này ám ảnh và khiến anh kiệt sức.

Một buổi sáng, Arsène Lupin thức dậy, cảm thấy khỏe khoắn hơn nhiều. Vết thương đã kín miệng thân nhiệt trở lại gần như bình thường. Ông bác sĩ, một người bạn của anh, ngày nào cũng từ Paris đến, đã hứa rằng hai ngày sau anh có thể tỉnh lại. Và vào ngày hôm đó, khi không có hai đồng bọn cùng phu nhân Mergy ở bên cạnh, cả

ba người bọn họ đã rời đi từ hai ngày trước, để tìm kiếm thông tin, tự anh bước đến ô cửa sổ mở.

Anh cảm thấy sự sống trở lại với mình qua ánh mặt trời, với bầu không khí dễ chịu báo tin mùa xuân đã gần tới. Anh phục hồi lại sự tập trung vào những ý nghĩ; và những thông tin một lần nữa lại trở về trong bộ não của anh theo thứ tự logic, căn cứ theo mối quan hệ của chúng với nhau.

Vào buổi tối, anh nhận được bức điện tín của Clarisse cho biết rằng mọi thứ đang dần tệ đi, và cô ta cùng Grognard với Le Ballu đều đang ở Paris. Rất buồn phiền trước bức điện tín này, anh đã có cả một đêm không ngủ. Tin tức gì có thể khiến bức điện tín của Clarisse mang màu sắc buồn bã như vậy chứ?

Nhưng ngày hôm sau, cô ta bước vào phòng anh trông rất nhợt nhạt, đôi mắt đỏ hoe vì khóc, và cực kỳ kiệt quệ, gieo mình xuống ghế.

“Đơn kháng cáo bị bác rồi.” Cô ta lắp bắp.

Anh cố gắng kiềm chế cảm xúc rồi hỏi bằng giọng ngạc nhiên: “Cô vẫn còn trông đợi điều ấy à?”

“Không, không!” Cô ta đáp. “Nhưng dù sao đi nữa... người ta vẫn cố nuôi hy vọng.”

“Đơn bị bác ngày hôm qua à?”

“Một tuần trước. Le Ballu đã cố giấu tôi, còn tôi dạo này không dám đọc báo chí nữa.”

“Luôn luôn có lệnh đặc xá mà.” Anh gợi ý.

“Đặc xá ư? Ngài tưởng rằng họ sẽ đặc xá cho đồng bọn của Arsène Lupin à?”

Cô ta thốt lên những từ này mạnh mẽ và cay đắng đến nỗi anh vỡ như không để ý, anh đáp: “Vaucheray có lẽ là không... Nhưng họ sẽ thương xót Gilbert, cậu ta còn trẻ...”

“Họ sẽ chẳng thương xót kiểu đấy đâu.”

“Làm sao cô biết?”

“Tôi đã gặp luật sư của nó.”

“Cô đã gặp luật sư của cậu ta? Và cô đã nói với anh ta...”

“Tôi bảo anh ta rằng tôi là mẹ của Gilbert và hỏi anh ta, bằng cách tuyên bố thân phận thực sự của con trai tôi, liệu có thể ảnh hưởng đến kết quả... hoặc ít nhất là trì hoãn nó hay không?”

“Cô sẽ làm thế ư?” Anh thì thầm. “Cô sẽ thừa nhận...”

“Mạng sống của Gilbert là trên hết. Tên của tôi thì quan trọng gì! Tên của chồng tôi thì quan trọng gì chứ!”

“Vậy còn Jacques bé bỏng của cô?” Anh phản đối. “Chẳng nhẽ cô có quyền hủy hoại Jacques, bắt nó phải mang tiếng là em trai của thằng anh bị xử tội chết?”

Cô ta gục đầu xuống. Anh nói tiếp: “Tay luật sư đã nói gì?”

“Anh ta nói rằng một hành động như thế sẽ chẳng giúp được gì cho Gilbert. Và bất chấp tất cả những lời phản đối của anh ta, tôi có thể thấy trong suy nghĩ của anh ta, anh ta không còn nuôi chút ảo tưởng nào nữa và Ủy ban đặc xá sẽ phải ủng hộ án tử hình.”

“Ủy ban thì tôi đồng ý, nhưng còn Tổng thống Đảng Cộng hòa thì sao?”

“Tổng thống luôn nghe theo lời khuyên của Ủy ban.”

“Lần này ông ta sẽ không làm thế đâu.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì chúng ta sẽ phải gây sức ép với ông ta.”

“Bằng cách nào?”

“Bằng cách trao bản danh sách hai mươi bảy nhưng có điều kiện!”

“Ngài có nó chưa?”

“Chưa, nhưng tôi sẽ có được nó.”

Sự chắc chắn của anh không hề nao núng. Anh đưa ra tuyên bố bằng sự điềm tĩnh tương đương với niềm tin vào sức mạnh ý chí vô bờ bến.

Niềm tin của cô ta vào anh đã phần nào sút mẻ, cô ta nhún vai. “Nếu d’Albufex không xoáy được bản danh sách, thì sẽ chỉ một người có thể tạo ra bất kỳ ảnh hưởng nào, chỉ một người mà thôi, là Daubrecq.”

Cô ta nói những lời này bằng giọng thấp và xa xôi khiến anh run rẩy. Phải chăng cô ta vẫn nghĩ đến chuyện quay lại với Daubrecq để đổi lấy mạng sống của Gilbert, như anh có vẻ thường xuyên cảm thấy?

“Cô đã thề với tôi rồi cơ mà.” Anh nói. “Tôi đang nhắc cô nhớ lại đây. Chúng ta đã thỏa thuận rằng cuộc đấu với Daubrecq sẽ do tôi chỉ đạo, sẽ không bao giờ có khả năng xảy ra bất kỳ dàn xếp nào giữa cô với lão ta.”

Cô ta vặc lại: “Thậm chí tôi còn chẳng biết lão ta ở đâu nữa. Giá tôi mà biết, chẳng nhẽ ngài không biết sao?”

Đó là câu trả lời thoái thác. Nhưng anh cũng chẳng muốn ép, quyết định khi có cơ hội thích hợp sẽ theo dõi cô ta, anh bèn hỏi cô ta vì anh vẫn chưa biết hết toàn bộ chi tiết: “Vậy là vẫn chưa biết Daubrecq ra sao đúng không?”

“Không! Tất nhiên, một trong những viên đạn từ súng của Grogard đã bắn trúng lão. Vì ngày hôm sau, trên bãi trồng cây làm chất đốt, chúng tôi nhặt được một chiếc khăn tay đầm máu. Ngoài ra, có vẻ như một người đàn ông đã được phát hiện tại nhà ga Aumale, trông có vẻ rất mệt mỏi và bước đi rất khó khăn. Người này mua một vé tàu đi Paris, bước lên ngay chuyến đầu tiên, chúng tôi chỉ biết có thế...”

“Chắc chắn lão phải bị thương nặng.” Lupin nói. “Và lão đang tự chăm sóc bản thân tại một nơi ẩn náu an toàn nào đó. Cũng có thể lão cho rằng khôn ngoan nhất là nằm im trong vài tuần và tránh né bất kỳ cái bẫy nào do cảnh sát, d’Albufex, cô, tôi và tất cả kẻ thù khác của lão giăng ra.”

Anh ngừng lời, suy nghĩ rồi nói tiếp: “Đã xảy ra chuyện gì tại Mortepierre kể từ khi Daubrecq trốn thoát? Ở vùng lân cận người ta không bàn tán gì hết à?”

“Không, sợi dây thừng được cất đi trước bình minh, cho thấy Sebastiani hoặc các con trai của gã đã phát hiện ra Daubrecq bỏ trốn cũng vào đêm hôm ấy. Cả ngày hôm sau không trông thấy Sebastiani đâu hết.”

“Phải, hẳn là gã sẽ thông báo cho tên Hầu tước. Thế còn tên Hầu tước đâu rồi?”

“Ở nhà. Và từ những gì Grogard nghe được, cũng chẳng có gì đáng ngờ hết.”

“Có chắc chắn hẳn ta chưa vào được nhà của Daubrecq không?”

“Chắc chắn hết sức có thể.”

“Cả Daubrecq cũng không vào được?”

“Cả Daubrecq cũng không.”

“Cô đã gặp Prasville chưa?”

“Prasville xin nghỉ phép rồi. Nhưng Chánh Thanh tra Blanchon phụ trách vụ này, cùng các thám tử đang bảo vệ căn nhà, theo những hướng dẫn của Prasville, đã tuyên bố họ canh gác không nghỉ một khắc nào, kể cả ban đêm. Luôn có một người trong số họ đi đi lại lại trông chừng phòng làm việc, thế nên không một ai có thể vào trong được.”

“Vậy thì, về nguyên tắc, cái nút chai pha lê vẫn phải nằm trong phòng làm việc của Daubrecq.” Arsène Lupin kết luận.

“Nếu nó vẫn còn ở đó trước khi Daubrecq mất tích, vậy thì bây giờ nó vẫn ở đó.”

“Và nằm trên bàn làm việc.”

“Trên bàn làm việc ư? Sao ngài lại nói vậy?”

“Bởi vì tôi biết.” Lupin đáp, anh vẫn chưa quên những lời Sebastiani nói.

“Nhưng ngài không biết cái vật dùng để giấu chiếc nút chai cơ mà?”

“Chưa! Nhưng một cái bàn làm việc, một bàn viết là không gian giới hạn. Người ta có thể tìm kiếm ở đó trong hai mươi phút. Nhưng người ta có thể phá hủy nó, nếu cần thiết, trong có mười phút thôi.”

Cuộc nói chuyện khiến Arsène Lupin hơi mệt. Vì không muốn phạm phải bất kỳ sai lầm nhỏ nào, nên anh nói với Clarisse: “Nghe này! Tôi sẽ đề nghị cô cho tôi hai hoặc ba ngày nữa. Hôm nay là thứ Hai, ngày mừng Bốn tháng Ba. Vào thứ Tư hoặc thứ Năm là muộn

nhất, tôi nghĩ mình sẽ dứt hẳn trận ốm này. Và cô có thể chắc chắn rằng chúng ta sẽ thành công”

“Còn trong lúc đó...”

“Trong lúc đó hãy quay về Paris. Thuê phòng ở trọ cùng Grogard và Le Ballu, tại khách sạn Franklin, gần Trocadéro, và để ý trông chừng nhà của Daubrecq. Cô có thể tự do ra vào theo ý muốn. Kích thích tinh thần đám thám tử canh gác lên.”

“Giả sử Daubrecq quay về thì sao?”

“Nếu lão quay về, thì sẽ còn tốt hơn nhiều, chúng ta sẽ tóm lão.”

“Còn nếu lão chỉ đi qua thôi?”

“Trong trường hợp đó, Grogard và Le Ballu phải bám theo lão.”

“Nếu họ để mất dấu lão thì sao?”

Lupin không đáp. Không ai ngoài anh cảm nhận rõ tình cảnh ngặt nghèo đến thế nào khi phải nằm bất lực trong phòng ngủ khách sạn, và sự có mặt của anh trên chiến trường hẳn sẽ hữu ích đến thế nào! Có lẽ ngay cả cái ý tưởng mơ hồ này cũng đủ khiến bệnh tình của anh kéo dài quá mức cần thiết.

Anh lẩm bẩm: “Làm ơn đi đi!”

Sự căng thẳng giữa hai người ngày càng tăng lên khi cái ngày khủng khiếp ấy sắp tới. Trong thái độ thiếu công bằng của mình, cô ta quên đi hoặc muốn quên đi việc chính cô ta mới là người đã ép con trai mình tham gia vào vụ Enghien, phu nhân Mergy không quên luật pháp đang theo đuổi Gilbert phần nhiều không phải vì nó là tội phạm mà vì nó là đồng lõa của Arsène Lupin. Và rồi bất chấp tất cả những nỗ lực của anh, bất chấp anh đã hao tâm tổn sức phi thường đến thế nào, sau tất cả những gì đã nói, Lupin đã đạt được cái gì? Sự can thiệp của anh nhằm cứu Gilbert đã tiến xa tới đâu?

Chần chừ một lúc, cô ta đứng dậy, bỏ anh lại một mình.

Ngày hôm sau, anh cảm thấy khá yếu. Nhưng một ngày sau đó, thứ Tư, khi bác sĩ của anh muốn anh giữ im lặng đến cuối tuần, anh đáp: “Nếu không tôi sẽ phải lĩnh hậu quả gì?”

“Cơn sốt quay trở lại.”

“Không còn gì tệ hơn à?”

“Không! Vết thương đã gần lành rồi.”

“Thế thì chẳng sao đâu. Tôi sẽ quay về bằng xe của ông. Chúng ta sẽ tới Paris vào buổi trưa.”

Thứ khiến Lupin bắt đầu ngay lập tức trước hết là bức thư mà Clarisse bảo anh rằng cô ta đã phát hiện ra những dấu vết của Daubrecq, ngoài ra là một bức điện tín đăng trên các báo tại Amiens, nêu rõ ngài Hầu tước d’Albufex đã bị bắt vì tội đồng lõa trong vụ kênh đào.

Daubrecq đang đánh đòn thù.

Giờ thực tế Daubrecq đang trả thù chứng minh tên Hầu tước đã không thể ngăn chặn đòn thù này, bằng cách có trong tay văn bản từng nằm trên bàn viết trong phòng làm việc. Nó cho thấy Chánh Thanh tra Blanchon và các thám tử của ông ta đã canh chừng rất hiệu quả. Cái nút chai pha lê vẫn nằm ở quảng trường Lamartine.

Nó vẫn nằm đó, tức là hoặc Daubrecq không dám mạo hiểm quay về nhà, hoặc giả tình trạng sức khỏe của lão không cho phép lão làm thế, hoặc giả nữa lão đủ tự tin về nơi cất giấu tới nỗi không buồn lết xác ra ngoài.

Dù sao đi nữa, không nghi ngờ gì về con đường anh sẽ theo đuổi: Lupin phải hành động và phải hành động thật thông minh. Anh phải đoán trước hành động của Daubrecq và chiếm được cái nút chai pha lê.

Khi họ băng qua đường Bois de Boulogne và đang ở gần quảng trường Lamartine, Lupin chia tay ông bác sĩ và dừng xe lại. Grogard và Le Ballu đã nhận được điện tín của anh, đến gặp anh.

“Phu nhân Mergy đâu?” Anh hỏi.

“Kể từ hôm qua, bà ấy không đến đây; bà ấy có gửi cho chúng tôi tin nhắn nhanh nói rằng mình đã thấy Daubrecq rời khỏi nhà của bà em họ, sau đó bắt taxi. Bà ấy biết biển số xe và sẽ liên tục thông báo cho chúng tôi.”

“Không còn tin gì thêm à?”

“Không còn tin gì thêm.”

“Không còn tin tức nào khác nữa à?”

“Vâng, báo chí Pháp nói rằng đêm qua d’Albufex đã cắt đứt mạch máu bằng một mảnh kính vỡ trong xà lim của hắn tại Santé. Có vẻ hắn đã để lại một bức thư rất dài, thú nhận tội lỗi của mình, nhưng buộc tội Daubrecq đã gây ra cái chết của hắn và bóc trần vai trò của Daubrecq trong vụ kênh đào.”

“Thế thôi hả?”

“Chưa hết! Cũng chính tờ báo ấy cho biết có lý do để tin rằng Ủy ban đặc xá, sau khi xem xét ghi chép, đã bác đơn kháng cáo của Vaucheray và Gilbert, luật sư của họ có khả năng phải ra điều trần trước Tổng thống vào hôm thứ Sáu.”

Lupin rùng mình.

“Chúng không phí lấy một phút.” Anh nói. “Tôi có thể thấy rằng, ngay từ đầu, Daubrecq đã hợp tác chặt chẽ với bộ máy tư pháp. Chưa đầy một tuần nữa... lưỡi dao sẽ hạ xuống. Gilbert tội nghiệp của ta! Nếu vào thứ Sáu tới đây, những tài liệu mà luật sư của cậu trình lên Tổng thống Đảng Cộng hòa không kèm theo đề nghị có điều kiện là bản danh sách hai mươi bảy thì Gilbert tội nghiệp ơi, cậu xong rồi!”

“Thôi nào ông chủ, ngài nản rồi đấy à?”

“Tôi ư? Vô lý! Tôi sẽ chiếm được cái nút chai pha lê ấy trong một giờ. Trong hai giờ nữa, tôi sẽ gặp gỡ luật sư của Gilbert. Và cơn ác mộng này sẽ chấm dứt.”

“Ông chủ được lắm! Thế mới đúng là ngài. Vậy bọn này sẽ đợi ngài ở đây chứ?”

“Không, quay về khách sạn đi. Tôi sẽ qua đây sau.”

Họ chia tay nhau. Lupin bước thẳng đến ngôi nhà, rung chuông cửa.

Một viên thám tử mở cửa, nhận ra anh. “Tôi chắc là ngài Nicole đúng không?”

“Phải!” Anh đáp. “Chánh Thanh tra Blanchon có nhà không?”

“Có!”

“Tôi gặp ông ấy được không?”

Người đàn ông dẫn anh vào phòng làm việc, nơi Chánh Thanh tra Blanchon chào đón anh với niềm vui hiện rõ.

“Chánh Thanh tra, tôi nghe nói là ngài có tin mới à?”

“Ngài Nicole, tôi được lệnh là ngài cứ tùy ý sử dụng tôi; và tôi có thể nói rằng hôm nay tôi rất vui được gặp ngài.”

“Vậy sao?”

“Bởi vì có tin mới.”

“Nghiêm trọng lắm à?”

“Một chuyện rất nghiêm trọng.”

“Ngài nói nhanh đi.”

“Daubrecq đã trở về.”

“Hả, cái gì?” Lupin thốt lên, giật nảy mình. “Daubrecq đã trở về? Lão ta ở đây sao?”

“Không, lão ta đi rồi.”

“Vậy là lão ta có tới đây, vào phòng làm việc à?”

“Đúng!”

“Khi nào?”

“Sáng hôm nay.

“Và ngài không chặn lão lại?”

“Tôi có quyền gì chứ?”

“Ngài bỏ mặc lão một mình à?”

“Theo mệnh lệnh rõ ràng của lão, đúng, chúng tôi bỏ lão một mình.”

Lupin cảm thấy mặt mình tái nhợt. Daubrecq đã quay về lấy cái nút chai pha lê!

Anh im lặng một lúc rồi nhắc lại với chính mình: “Lão đã quay lại để lấy nó... Lão e sợ rằng nó sẽ bị tìm thấy nên đã về lấy nó... Tất nhiên, điều này là không thể tránh khỏi. với việc d’Albufex đã bị bắt, d’Albufex đã bị buộc tội và đã buộc tội lão, Daubrecq cần phải biết tự bảo vệ mình. Với lão đây là một trò chơi nguy hiểm. Sau hàng tháng rùng rợn với bức màn bí ẩn, dân chúng cuối cùng cũng biết tên khốn đã đạo diễn toàn bộ bi kịch bản danh sách hai mươi bảy, kẻ

hủy hoại và giết chết các đối thủ của mình là lão, Daubrecq. Nếu nhờ điều kỳ diệu nào đó mà lá bùa ấy không bảo vệ lão nữa, lão sẽ ra sao nhỉ? Lão đã lấy lại nó rồi.”

Cố gắng tỏ ra cứng cỏi, anh hỏi: “Lão có ở lại lâu không?”

“Có lẽ là hai mươi giây.”

“Cái gì? Hai mươi giây? Không lâu hơn à?”

“Không lâu hơn.”

“Lúc đó là mấy giờ?”

“Mười giờ.”

“Liệu lúc ấy lão có nghe được tin Hầu tước d’Albufex tự sát không?”

“Có! Tôi thấy ấn bản đặc biệt của tờ *Paris-Midi* trong túi áo lão.”

“Thế đấy, thế đấy.” Lupin nói. Rồi anh hỏi: “Ngài Prasville có cho ngài biết hướng dẫn đặc biệt nào phòng trường hợp Daubrecq quay về không?”

“Không! Thế nên trong khi ngài Prasville vắng mặt, tôi đã gọi điện đến Sở Cảnh sát và tôi đang đợi đây. Vụ mất tích của ngài nghị sĩ Daubrecq đã gây biến động lớn, như ngài biết đấy, và sự có mặt của chúng tôi ở đây là có lý do, dưới mắt công chúng, chừng nào vụ mất tích này còn tiếp tục. Nhưng giờ thì Daubrecq đã quay về, giờ thì chúng tôi có các bằng chứng rằng lão không hề bị bắt giữ, cũng không chết, làm sao chúng tôi có thể ở trong nhà này được?”

“Không quan trọng” Lupin lơ đãng đáp. “Ngôi nhà có được bảo vệ hay không không quan trọng. Daubrecq đã về đây, thế nên cái nút chai pha lê không còn ở đây nữa.”

Anh còn chưa nói hết câu thì một câu hỏi hoàn toàn tự nhiên nổ bùng trong tâm trí anh. Nếu cái nút chai pha lê không còn ở đó nữa, từ dấu hiệu quan trọng này, chẳng phải mọi thứ đã rõ ràng sao? Phải chăng việc lấy đi cái vật ấy, không nghi ngờ gì nó được giấu trong một vật khác, lại không để lại tí dấu vết, tí khoảng trống nào sao?

Rất dễ khẳng định chuyện này. Lupin chỉ đơn giản là xem xét bàn làm việc; vì theo lời Sebastiani, anh biết đây là nơi giấu. Và cái nơi

giấu này không hề phức tạp, xét đến chuyện Daubrecq không nán lại trong phòng làm việc quá hai mươi giây, có thể nói rằng vừa đủ lâu để bước vào rồi lại bước ra.

Lupin ngắm nhìn. Kết quả ở ngay trước mắt. Hồi ức của anh đã ghi chép trung thành bức tranh bàn làm việc, với tất cả các đồ vật nằm trên đó, nên thứ biến mất ngay lập tức đập vào mắt anh, như thể cái vật ấy và chỉ mình nó là dấu hiệu đặc trưng phân biệt cái bàn viết đặc biệt này với bất kỳ cái bàn nào khác trên thế giới.

“Ôi!” Anh nghĩ, run lên vì sung sướng. “Mọi thứ đều khớp rồi! Mọi thứ!... Nhờ nửa chữ bật ra từ miệng của Daubrecq do đau đớn khi bị tra tấn trong tòa tháp tại Mortepierre! Câu đố đã được giải. Không cần phải chần chừ nữa, không cần phải lặn mò trong bóng tối nữa. Kết cục đã trong tầm mắt rồi.”

Và không buồn trả lời những câu hỏi của ngài Chánh Thanh tra, anh nghĩ đến tính đơn giản của nơi cất giấu và nhớ đến câu chuyện tuyệt vời của Edgar Allan Poe, trong đó một lá thư bị đánh cắp, được náo nức săn tìm, ai ngờ đầu lại nằm ngay trước mọi cặp mắt. Người ta không bao giờ nghi ngờ thứ có vẻ không bị giấu đi.

“Chà, chà!” Lupin nói khi anh đi ra ngoài, cực kỳ phấn khích trước khám phá của mình. “Trong cuộc phiêu lưu chết tiệt này, mình từng nghĩ mình tiêu rồi khi phải đương đầu với những nỗi tuyệt vọng đến cùng. Mọi thứ mình xây dựng nên đều vỡ tan thành từng mảnh. Mọi chiến thắng đều kết thúc trong thảm kịch.”

Tuy nhiên, anh không cho phép bản thân lùi bước. Mặt khác, giờ anh đã biết nơi lão nghị sĩ Daubrecq giấu cái nút chai pha lê. Mặt khác, chẳng bao lâu nữa, từ phu nhân Mergy, anh sẽ biết chính Daubrecq đang lẩn trốn ở xó nào. Với anh, phần còn lại chỉ là trò trẻ con.

Bọn Grognard và Le Ballu đang đợi anh trong phòng khách của khách sạn Franklin, một khách sạn gia đình nhỏ gần Trocadéro. Phu nhân Mergy vẫn chưa gửi tin nhắn gì cho anh.

“Ôi!” Anh nói. “Mình có thể tin tưởng cô ấy! Cô ấy sẽ bám theo Daubrecq tới khi cô ấy chắc chắn.”

Tuy nhiên, đến tận cuối chiều, anh bắt đầu ngày càng sốt ruột và lo lắng. Anh đang tham gia một trong những cuộc chiến - mà anh hy vọng là trận cuối cùng - mà chỉ một chút chậm trễ thôi cũng đủ phá hỏng hết mọi thứ. Nếu Daubrecq cho phu nhân Mergy hít khói, làm sao anh còn hy vọng tóm được lão nữa? Trước mắt họ không còn nhiều tuần hay nhiều ngày nữa, mà chỉ còn vài giờ thôi, một lượng thời gian cực kỳ ít ỏi, không kịp cho họ chỉnh sửa bất kỳ sai lầm nào có thể mắc phải.

Trông thấy Giám đốc khách sạn, anh bèn hỏi: "Ông có chắc là không có lá thư nhanh nào gửi hai người bạn của tôi chứ?"

"Hoàn toàn chắc chắn, thưa ngài."

"Cả cho tôi, ngài Nicole, cũng không có à?"

"Không, thưa ngài!"

"Lạ thật." Lupin nói. "Chúng tôi đang mong đợi nhận được thông tin từ phu nhân Audran."

Audran là cái tên mà Clarisse đăng ký tại khách sạn.

"Nhưng phu nhân đã tới rồi mà." Giám đốc khách sạn nói.

"Cái gì cơ?"

"Lúc nãy bà ấy vừa về, và vì các quý ông đây không có nhà, nên bà ấy đã để lại một lá thư trong phòng mình. Cậu nhân viên khuôn đồ không nói gì với ngài sao?"

Lupin cùng hai người bạn học tốc chạy lên gác. Có một lá thư nằm trên bàn.

"Xin chào!" Lupin nói. "Nó đã bị mở ra rồi! Sao thế được? Và tại sao nó lại bị cắt bằng kéo?"

Lá thư viết:

"Daubrecq đã nghỉ một tuần tại khách sạn Central. Sáng nay lão cho vận chuyển hành lý tới ga... rồi gọi điện đặt một giường ngủ trên toa giường nằm đến..."

"Tôi không biết con tàu khởi hành ở đâu. Nhưng tôi sẽ tới nhà ga vào tất cả các buổi chiều. Các ngài hãy đến càng sớm càng tốt, cả ba người. Chúng ta sẽ thu xếp bắt cóc lão..."

“Tiếp theo là gì?” Le Ballu hỏi. “Tại nhà ga nào chứ? Cái toa giường nằm ấy đi đâu? Bà ấy đã cắt đúng những từ mà chúng ta cần!”

“Phải!” Grogard nói. “Mỗi nơi đều có hai nhát cắt bằng kéo, những từ chúng ta cần biết nhất thì bị mất. Kẻ nào đã từng trông thấy thứ này? Phải chăng phu nhân Mergy mất trí rồi sao?”

Lupin không nhúc nhích. Một dòng máu đang chạy rần rần hai bên thái dương anh mạnh đến nỗi anh phải giơ hai nắm tay lên ép mạnh hết sức có thể. Cơn sốt của anh đã quay trở lại, nóng rực và hỗn loạn, và ý chí của anh, phát điên lên trước nỗi đau thể chất cận kề, đã tập trung tất cả để truy tìm tên kẻ thù giấu mặt kia, kẻ chắc phải được kiểm soát ở đâu đó, nếu bản thân anh không muốn bị đánh bại một cách không thể cứu vãn.

Anh lẩm bẩm, rất bình tĩnh: “Daubrecq đã tới đây.”

“Daubrecq sao?”

“Chúng ta không thể cho rằng phu nhân Mergy lại thích thú cắt đi hai từ này để giải trí. Daubrecq đã tới đây. Phu nhân Mergy cứ tưởng rằng mình đang theo dõi lão. Nhưng thật ra lão đang theo dõi cô ấy.”

“Bằng cách nào?”

“Không nghi ngờ gì, là tên nhân viên khuân đồ ở sảnh, kẻ không nói cho chúng ta biết phu nhân Mergy đã tới khách sạn, nhưng chắc chắn đã nói cho Daubrecq biết. Lão đã tới đây, đã đọc lá thư này. Và vì chúng ta sắp về tới, nên lão đành phải tự hài lòng cắt đi những từ quan trọng nhất.”

“Chúng ta có thể tìm ra... chúng ta có thể hỏi...”

“Ích gì chứ? Tìm hiểu lão tới đây bằng cách nào để làm gì khi mà ta biết là lão đã đến?”

Anh xem xét lá thư một lúc, lật đi lật lại, rồi đứng dậy và nói: “Đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Ga Lyon.”

“Ngài có chắc không?”

“Tôi chẳng chắc chắn quái gì về Daubrecq hết. Nhưng căn cứ theo nội dung lá thư, vì chúng ta phải chọn giữa ga Est và ga Lyon, nên tôi cho rằng công việc của lão, niềm vui thú của lão và sức khỏe của lão nhiều khả năng sẽ khiến Daubrecq đi theo hướng tới Marseille và Côte d’Azur, hơn là về phía đông nước Pháp.”

Đã quá bảy giờ khi Lupin cùng hai người bạn đồng hành rời khỏi khách sạn Franklin. Một chiếc ô tô phóng hết tốc lực đưa họ băng qua Paris, nhưng họ sớm thấy Clarisse Mergy không ở bên ngoài nhà ga, cũng không ở trong các phòng chờ, không ở trên bất kỳ sảnh nào.

“Dẫu vậy..” Lupin lẩm bầm, cơn giận trong anh ngày càng tăng khi các khó khăn ngày càng nhiều. “Dẫu vậy, nếu Daubrecq đặt một chiếc giường nằm trong toa giường nằm, thì đó chỉ có thể là chuyến tàu tối. Giờ mới bảy rưỡi thôi!”

Một con tàu nhanh đang khởi động, chuyển tàu đêm. Họ vẫn còn thời gian chạy dọc hành lang. Chẳng có ai... cả phu nhân Mergy lẫn Daubrecq...

Nhưng khi cả ba người đang rời đi, một nhân viên khuân vác đến gần họ cạnh phòng giải khát. “Có phải một trong số các ngài đang muốn tìm một quý bà không ạ?”

“Vâng, vâng.... là tôi.” Lupin nói. “Nhanh nói đi, có chuyện gì?”

“Ôi, ra là ngài, thưa ngài! Quý bà ấy dặn tôi có thể cả ba người hoặc hai người trong số các ngài sẽ tới... Và tôi không biết...”

“Nhưng vì Chúa, nói ngay đi nào! Quý bà nào?”

“Quý bà suốt cả ngày hôm nay đứng đợi trên vỉa hè, cùng hành lý.”

“Bỏ qua đi! Cô ấy có lên tàu không?”

“Có ạ, chuyển tàu thượng hạng, lúc sáu rưỡi. Bà ấy đã ra quyết định vào phút chót, bà ấy bảo tôi nhắn lại như vậy. Và tôi cũng được dặn để nói thêm rằng quý ông đó cũng lên đúng chuyển tàu ấy và họ sẽ tới Monte-Carlo.”

“Chết tiệt!” Lupin lẩm bầm. “Lẽ ra chúng ta phải bắt ngay chuyển tàu tốc hành vừa này! Giờ thì chỉ còn những chuyển tàu tối thôi, chạy như rùa bò ấy! Chúng ta đã trễ mất hơn ba tiếng rồi.”

Sự chờ đợi dường như vô tận. Họ đã đặt các ghế ngồi. Họ gọi điện cho ông Giám đốc khách sạn Franklin dặn gửi những lá thư của họ tới Monte-Carlo. Họ ăn tối. Họ đọc báo. Cuối cùng, vào lúc chín rưỡi, chuyến tàu khởi hành.

Chính vì thế, nhờ một loạt hoàn cảnh thực sự bi thảm, vào đúng lúc quan trọng nhất của cuộc đấu, một cách tình cờ Lupin lại quay lưng lại với chiến trường và bỏ đi, để tìm kiếm, để đánh kẻ thù nguy hiểm nhất và khó hiểu nhất anh từng chạm trán, nhưng anh chẳng biết tìm ở đâu và chẳng biết đánh thế nào.

Và đây là chuyện đã xảy ra trong bốn ngày, năm ngày là nhiều nhất, trước cuộc hành hình mà Gilbert và Vaucheray không tránh khỏi.

Đó là một đêm tồi tệ và đau đớn với Lupin. Anh càng xem xét tình hình bao nhiêu nó càng có vẻ khủng khiếp với anh bấy nhiêu. Có quay sang hướng nào anh cũng đều phải đối mặt với hoang mang, với bóng tối, với bối rối và bất lực.

Đúng, anh đã biết bí mật của nút chai pha lê. Nhưng làm sao anh biết Daubrecq có thay đổi những chiến thuật của lão hay không? Làm sao anh biết bản danh sách hai mươi bảy có còn nằm bên trong nút chai pha lê hay không hay cái nút chai ấy có còn nằm trong cái vật mà Daubrecq giấu hay không?

Còn thêm một lý do nghiêm trọng nữa cần cảnh giác trước thực tế rằng Clarisse Mergy tưởng mình đang bám theo và theo dõi Daubrecq, thì ngược lại, Daubrecq lại đang theo dõi cô ta, bám theo cô ta và dụ cô ta bám theo mình, với sự ranh mãnh, đến những nơi chính lão chọn, nơi không ai có thể ứng cứu hay hy vọng cứu được cô ta.

Ôi, trò chơi của Daubrecq đã rõ như ban ngày! Chẳng nhẽ Lupin không biết tới những do dự của người phụ nữ tội nghiệp đó ư? Chẳng nhẽ anh không biết - Grogard và Le Ballu cũng đã một mực khẳng định - rằng Clarisse xem cái thỏa thuận ghê tởm mà Daubrecq đặt ra như một điều chấp nhận được? Nếu thế thật thì làm sao anh, Lupin, thành công được? Logic của các sự kiện, có bàn tay Daubrecq sắp xếp vô cùng mạnh mẽ, dẫn đến một hậu quả chết người: Người mẹ phải hy sinh cả bản thân mình để cứu cậu con trai,

quên đi hết những cân nhắc, quên đi hết những ghê tởm, quên đi hết cả danh dự của chính mình, quên đi hết!

“Ôi, tên vô lại!” Lupin gầm gừ trong cơn cuồng nộ. “Ta sẽ tóm được người, ta sẽ bắt người phải nhảy theo ý ta! Khi chuyện đó xảy ra, ta không hề muốn lâm vào tình cảnh của người đâu.”

Họ tới Monte-Carlo lúc ba giờ chiều. Ngay lập tức, Lupin thất vọng khi không thấy Clarisse trên sân ga.

Anh chờ đợi. Chẳng có tin nhắn nào gửi cho anh.

Anh hỏi han các phu khuân vác và những người soát vé xem họ có thấy gì không, trong đám đông họ hỏi hai khách du lịch có nhận ra Daubrecq và Clarisse không, sau khi mô tả cho họ hai người này. Nhưng họ đều lắc đầu.

Thế nên anh phải bắt tay vào việc và truy tìm khắp các khách sạn và nhà trọ trong vùng. Ôi, bao nhiêu thời gian đã mất!

Đến tối, không nghi ngờ gì nữa, Lupin biết được Daubrecq và Clarisse đều không còn ở Monte-Carlo, cũng như không ở Monaco, không ở Cap d’Ail, không ở Turbie hay Cap Martin.

“Vậy thì họ có thể ở đâu?” Anh tự hỏi, run lên vì tức giận.

Cuối cùng, vào hôm thứ Bảy, tại phòng thư lưu, anh nhận được một bức điện tín được gửi lại từ khách sạn Franklin có nội dung như sau:

“Lão xuống tàu tại Cannes và sắp tới San Remo, khách sạn Ambassadeurs-Palace.

CLARISSE.”

Bức điện tín đề một ngày trước.

“Chờ đã!” Lupin thốt lên. “Họ đã đi qua Monte-Carlo. Một trong số chúng ta lẽ ra đã phải ở lại nhà ga này. Tôi đã nghĩ tới rồi; nhưng, giữa đám sương mù của tất cả mọi chuyện...”

Lupin cùng hai người bạn bắt chuyến tàu đầu tiên sang Ý.

Họ băng qua tiền tuyến lúc mười hai giờ. Chuyến tàu tới nhà ga San Remo lúc mười hai giờ bốn mươi.

Ngay lập tức, họ trông thấy một nhân viên khuân đồ khách sạn, với dòng chữ *Ambassadeurs-Palace* ghi trên chiếc mũ viền vàng, anh

ta dường như đang kiếm tìm người nào đó trong số hành khách xuống tàu.

Lupin bước đến chỗ anh ta. "Có phải cậu đang tìm ngài Le Ballu không?"

"Vâng, ngài Le Ballu cùng hai quý ông nữa."

"Theo lời một phu nhân đúng không?"

"Vâng, phu nhân Mergy."

"Cô ấy có lưu lại khách sạn của cậu không?"

"Không! Bà ấy không xuống tàu. Bà ấy có nhắn tôi, mô tả ba quý ông các ngài và dặn rằng bà ấy sẽ tới Gênes, ở khách sạn Continental."

"Cô ấy đi một mình thôi à?"

"Vâng!"

Lupin boa cho anh ta, chào tạm biệt anh ta rồi quay lại với hai người bạn. "Hôm nay là thứ Bảy. Nếu cuộc hành hình diễn ra vào thứ Hai thì chúng ta chẳng làm được gì nữa. Nhưng không có khả năng vào thứ Hai đâu... Giờ việc ta phải làm là tóm được Daubrecq vào tối nay và có mặt ở Paris vào thứ Hai, cùng với văn bản kia. Đó là cơ hội cuối cùng của chúng ta. Hãy nắm lấy nó."

Grognard bước đến quầy bán vé rồi trở lại với ba chiếc vé đến Gênes.

Tiếng động cơ rít lên

Lupin do dự một lần cuối.

"Không, thế thì thật sự quá ngây thơ! Chúng ta đang làm cái gì đây? Nhỡ ra chúng ta nên có mặt ở Paris, chứ không phải ở đây!... Nghĩ xem nào!..."

Anh vừa định mở cửa ra và nhảy xuống vỉa hè, nhưng hai người bạn đã kịp giữ anh lại. Con tàu chuyển bánh. Anh lại ngồi xuống.

Và thế là họ lại tiếp tục ném mình vào cuộc truy đuổi điên rồ, ngẫu hứng, tiến về nơi vô định...

Và chuyện này xảy ra trước cuộc hành hình Gilbert và Vaucheray, không thể đảo ngược, vền vẹn có hai ngày.

CHƯƠNG X: SÂM PANH NGỌT VỪA PHẢI

Trên một trong những quả đồi bao quanh Nice với khung cảnh đẹp nhất thế giới, giữa thung lũng Saint-Sylvestre và thung lũng Mantega, sừng sững một khách sạn to lớn nhìn ra thành phố và vịnh Anges tuyệt đẹp. Đám đông đổ dồn về nơi đây từ khắp nơi trên thế giới, tạo thành sự pha trộn của mọi tầng lớp và sắc tộc.

Vào buổi tối cùng ngày thứ Bảy, khi Lupin, Grogard và Le Ballu đang lao mình sang Ý, thì Clarisse Mergy đã bước vào khách sạn này, đăng ký một phòng ngủ nhìn ra hướng nam và chọn phòng số 130 trên tầng hai, một phòng vẫn còn trống kể từ sáng hôm ấy.

Căn phòng này cách phòng số 129 bằng hai vách ngăn. Ngay sau khi chỉ còn lại một mình, Clarisse kéo tấm rèm che cánh cửa thứ nhất sang một bên, tháo chốt cửa không phát ra tiếng động nào, rồi áp tai lên cánh cửa thứ hai.

"Lão ở đây." Cô ta nghĩ. "Lão đang thay đồ để tới câu lạc bộ... như lão đã làm hôm qua."

Khi hàng xóm của cô ta đã đi khỏi, cô ta bước ra hành lang. Lợi dụng lúc vắng bóng người, cô ta bước đến cánh cửa phòng số 129. Cánh cửa đã khóa.

Cô ta đã đợi cả buổi tối chờ hàng xóm quay về, không dám lên giường ngủ tới tận hai giờ sáng. Sáng Chủ nhật, cô ta lại theo dõi tiếp.

Hàng xóm ra ngoài vào lúc mười một giờ. Lần này lão để lại chìa khóa trên cửa.

Nhanh chóng xoay chìa khóa, Clarisse liều lĩnh đi vào, bước đến cánh cửa vách ngăn, nâng rèm lên, kéo chốt và thấy cô ta đã quay về phòng mình.

Trong vài phút, cô ta nghe thấy tiếng hai cô hầu gái đang dọn phòng số 129.

Cô ta đợi đến khi họ đi khỏi. Khi chắc chắn rằng mình sẽ không bị quấy rầy, một lần nữa cô ta lại lên sang phòng bên kia.

Sự phấn khích khiến cô ta tựa người vào một cái ghế. Sau bao ngày đêm kiên trì theo đuổi, sau bao nhiêu hy vọng rồi thất vọng đan xen, cuối cùng cô ta đã lên được vào căn phòng của Daubrecq trót lọt. Cô ta có thể thoải mái nhìn xung quanh; và nếu không tìm ra được cái nút chai pha lê, ít nhất cô ta cũng có thể giấu mình trong không gian giữa các cánh cửa vách ngăn, đằng sau tấm rèm theo dõi Daubrecq, do thám những hoạt động của lão và khám phá bí mật của lão.

Cô ta nhìn xung quanh. Ngay lập tức, cô ta chú ý tới một chiếc túi du lịch lớn. Cô ta cố gắng mở nó ra, nhưng không tìm thấy gì.

Cô ta lục soát các ngăn của một cái hòm cũng như các ngăn va li treo quần áo. Cô ta khám xét tủ quần áo, bàn viết, tủ có ngăn kéo, phòng tắm, tất cả những cái bàn và mọi đồ nội thất. Không tìm thấy gì.

Cô ta giật bắn mình khi trông thấy một mảnh giấy vụn trên ban công, nó đang nằm đó như thể tình cờ.

"Có thể nào là trò đùa của Daubrecq không?" Cô ta nghĩ, nói to thành tiếng. "Liệu mảnh giấy ấy có chứa..."

"Không đâu!" Một giọng nói vang lên sau lưng khi bàn tay cô ta đặt lên chốt cửa.

Cô ta quay người lại thì trông thấy Daubrecq.

Cô ta cảm thấy ngạc nhiên xen lẫn hốt hoảng, thậm chí không hề cảm thấy tí ngượng ngùng nào khi mặt đối mặt với lão. Cô ta đã chịu đựng đau khổ quá nhiều suốt mấy tháng nên không còn quan tâm đến chuyện Daubrecq có thể nghĩ gì hoặc nói gì về mình, khi bắt quả tang cô ta đang có hành động do thám thế này.

Cô ta mệt mỏi ngồi xuống.

Lão cười toe toét. "Không có mình em thôi sao, bạn thân mến. Như bọn trẻ thường nói, em chẳng "bốc lửa" tí nào cả. Ôi, chẳng tí nào luôn! Và điều đó thật dễ dàng! Ta giúp em được chứ? Bằng cách

ngồi cạnh em nhé, bạn thân mến, bên cái bàn bé nhỏ này... Ôi Chúa ơi, nhưng trên cái bàn bé nhỏ này hình như chẳng có gì cả! Thứ gì đó để đọc, thứ gì đó để viết, thứ gì đó để hút, thứ gì đó để ăn... Thế đấy... Em có thích ăn một trong mấy thứ trái cây ngọt ngào này không?... Hay có lẽ em thà đợi một bữa ăn thịnh soạn hơn nhiều mà ta đã đặt?"

Clarisse không đáp. Thậm chí cô ta còn tỏ vẻ không buồn nghe những gì lão đang nói, như thể cô ta mong đợi những lời nói khác, những lời nói nghiêm túc hơn mà lão không thể nào không thốt ra.

Lão dọn hết tất cả mọi thứ nằm trên bàn đặt lên bệ lò sưởi. Rồi lão rung chuông.

Quản lý khách sạn xuất hiện. Daubrecq hỏi: "Bữa trưa tôi đặt đã sẵn sàng chưa?"

"Rồi ạ, thưa ngài!"

"Suất dành cho hai người đúng không?"

"Đúng vậy, thưa ngài!"

"Thế còn sâm panh?"

"Có, thưa ngài!"

"Ngọt vừa phải à?"

"Vâng, thưa ngài!"

Thêm một người hầu bàn nữa mang khay thức ăn vào và phủ hai cái khăn lên bàn: một bữa trưa nguội, ít trái cây và một chai sâm panh trong xô đá.

Rồi họ lui gót.

"Ngồi xuống nào, phu nhân yêu quý. Như em có thể thấy, ta đã nghĩ đến em và bộ đồ ăn của em đã sẵn sàng rồi."

Dường như không thềm để ý đến Clarisse không hề chuẩn bị tư thế nhận lời mời của mình, lão ngồi xuống, bắt đầu ăn và nói tiếp: "Phải, đúng như ta nói, ta đã hy vọng rằng đến cuối cùng em sẽ bằng lòng với cuộc gặp gỡ khá riêng tư này. Suốt cả tuần trước, trong khi em cứ liên tục miệt mài theo dõi ta, thì ta chẳng làm gì cả ngoài việc tự nhủ với chính mình: "Mình tự hỏi cô ấy thích gì: sâm panh ngọt, không nguyên chất hay ngọt vừa phải?" Ta đã thực sự

bồi rồi. Đặc biệt sau khi chúng ta rời khỏi Paris. Ta đã để mất dấu em, hay chính xác hơn, ta đã lo sợ em cũng bị mất dấu ta và từ bỏ cuộc săn đuổi đang rất vui vẻ với ta. Khi ra ngoài đi dạo, ta nhớ cặp mắt đen xinh đẹp rực sáng lửa căm thù dưới làn tóc ngả xám của em. Nhưng sáng nay, ta đã hiểu, căn phòng cạnh phòng ta cuối cùng đã bỏ trống, và người bạn Clarisse của ta có thể dọn tới ở chung, có thể nói rằng, ở bên cạnh giường ta. Từ lúc đó, ta cảm thấy rất an tâm. Ta cảm thấy chắc chắn khi quay về - thay vì đi ăn trưa tại nhà hàng như thường lệ - ta sẽ thấy em đang thu xếp đồ đạc của ta một cách ngăn nắp theo ý mình. Đó là lý do tại sao ta ra lệnh bày hai bộ đồ ăn: một dành cho kẻ hầu hạ khiêm nhường này, một dành cho người bạn lịch sự của ta."

Lúc này cô ta đang lắng nghe lão trong nỗi kinh hoàng tột độ. Vậy là Daubrecq đã biết mình bị theo dõi! Suốt cả tuần trời lão đã nhìn thấu cô ta và mọi kế hoạch của cô ta!

Bằng giọng thấp xen lẫn lo âu, cô ta hỏi: "Ông đã cố tình làm thế đúng không? Ông chỉ bỏ đi nhằm dụ tôi tới với ông?"

"Đúng!" Lão nói.

"Nhưng tại sao? Tại sao?"

"Ý em muốn nói là em không biết à?" Daubrecq để thêm, bật cười với tiếng tặc lưỡi vui vẻ.

Cô ta ngồi thẳng trên ghế, vươn người về phía lão, cô ta suy nghĩ, như mọi lần cô ta suy nghĩ về một vụ án mạng mình có thể phạm phải, về vụ án mạng mà cô ta sẽ phạm phải. Một phát súng lục và tên thú vật ghê tởm này sẽ xong đời.

Bàn tay cô ta chậm rãi trượt xuống thứ vũ khí cô ta giấu trong áo lót.

Daubrecq nói: "Gượng đã nào, bạn thân mến... Lúc này em có thể bắn, nhưng ta xin em trước tiên hãy đọc bức điện tín ta vừa nhận được đi đã."

Cô ta ngần ngừ, không biết lão lại bày ra cái bẫy gì cho cô ta nữa. Nhưng lão nói tiếp, khi trình ra một bức điện tín: "Về con trai em đây."

"Gilbert sao?" Cô ta hỏi, quan tâm cực độ.

“Phải, Gilbert... Đây, em đọc đi.”

Cô ta thốt lên một tiếng kêu tuyệt vọng. Cô ta đọc:

“Hành hình vào sáng thứ Ba.”

Ngay lập tức, cô ta lao vào người Daubrecq, kêu lên: “Không đúng!... Đó là một điều dối trá... chỉ nhằm khiến tôi phát điên... Ôi, tôi biết ông, ông có thể làm bất kỳ điều gì! Thừa nhận đi! Sẽ không phải là thứ Ba, đúng không? Còn hai ngày nữa! Không, không... Cho ông biết, chúng tôi còn bốn ngày, năm ngày để cứu được nó... Thừa nhận đi, thừa nhận đi!”

Cô ta không còn chút sức mạnh nào nữa. Bị kiệt sức bởi cơn cuồng loạn, cô ta chỉ còn bật ra được những từ không rõ ràng.

Lão nhìn cô ta một lúc, tự rót cho mình ly sâm panh rồi một ngụm uống cạn. Lão bước tới bước lui quanh phòng, rồi quay lại với cô ta và nói: “Nghe ta nói này, em yêu...”

Sự xúc phạm khiến cô ta run lên với nguồn sức mạnh bất ngờ. Cô ta đứng vụt dậy, thở hổn hển vì căm phẫn, và nói: “Tôi cấm ông... tôi cấm ông không được nói với tôi cái kiểu đó. Tôi sẽ không chấp nhận sự xúc phạm như thế. Tên khốn!...”

Lão nhún vai, nói tiếp: “Chà, ta thấy em chưa hoàn toàn hiểu được tình thế. Tất nhiên vì phần nào đó em vẫn còn hy vọng lật ngược tình thế. Có lẽ là Prasville chẳng? Prasville tuyệt vời, với cánh tay phải đặc lực là em... Bạn thân mến ơi, hy vọng hảo huyền thôi... Em phải biết rằng Prasville đang mắc kẹt trong vụ kênh đào! Không trực tiếp, nghĩa là, tên của ông ta không nằm trong bản danh sách hai mươi bảy, nhưng trong đó lại có tên của một trong những người bạn của ông ta, một cựu nghị sĩ tên là Vorenglade, Stanislas Vorenglade, rõ ràng là một tên bù nhìn, một tên chẳng đáng một xu mà ta đã bỏ mặc và ta hoàn toàn đúng. Ta chẳng biết gì về chuyện này cho tới sáng nay, lạ làm sao ta nhận được một lá thư thông báo về sự tồn tại của một tập văn bản chứng minh tính phức tạp của Prasville, Prasville duy nhất của chúng ta! Và ai là kẻ báo tin nào? Chính là Vorenglade! Vorenglade, kẻ đang phát ốm vì cảnh nghèo đói, muốn vùi tiền từ Prasville, trước nguy cơ bị bắt nên đã rất vui vẻ thỏa thuận với ta. Và Prasville sẽ bị sa thải. Ôi, vui ghê! Ta thề

với em rằng ông ta sẽ bị sa thải, tên xấu xa ấy! Lạy Chúa, nhưng ông ta đã làm phiền ta rất lâu rồi! Prasville, anh bạn già, ông ta xứng đáng bị thế...”

Lão xoa hai tay vào nhau, thích thú với màn trả thù sắp tới. Rồi lão nói tiếp: “Em thấy đấy, Clarisse thân yêu của ta... hướng đi này chẳng trông đợi được gì đâu. Rồi sao? Em sẽ còn bám vào cọng rơm nào nữa đây? Ắ chết, ta quên mất: Quý ngài Arsène Lupin! Quý ngài Grogard! Quý ngài Le Ballu!... Chà, em sẽ phải thừa nhận những quý ông này không hề tỏa sáng, và tất cả những chiến tích nổi tiếng của họ chẳng cản trở được ta đi trên con đường nhỏ của mình. Phải thế thôi. Mấy anh chàng ấy nuôi mộng tưởng rằng chẳng còn kẻ nào giỏi ngang mình nữa. Khi họ chạm trán một đối thủ cỡ ta, một kẻ không dễ bị đánh gục, họ tức tối và ngày càng phạm phải những sai lầm ngớ ngẩn hơn, trong khi vẫn tin rằng họ đang bị mất được đối thủ như một lũ điên. Những thằng học sinh, họ là thế đấy! Tuy nhiên, có vẻ như em vẫn còn nuôi những ảo ảnh về Lupin nói trên, vì em vẫn còn đang tin cái tên xấu xa nghèo rớt ấy có thể nghiền nát ta và tạo ra điều kỳ diệu vì Gilbert vô tội của em, nên ta khuyên em hãy xua đuổi ngay cái ảo vọng đó đi. Ồi! Lupin! Chúa trên cao, cô ấy còn tin vào Lupin! Cô ấy đặt những hy vọng cuối cùng vào Lupin! Lupin! Cứ chờ đấy đến khi ta đâm chết người, thằng khốn ba hoa nổi tiếng!”

Lão nhắc ống nghe của chiếc điện thoại nổi xuống sảnh khách sạn rồi nói: “Phòng 129 đây, thưa cô. Quý cô có thể làm ơn đề nghị người đang ngồi trước cửa văn phòng của quý cô lên đây với tôi được không?... Hà?... Vâng, thưa cô, quý ông đợi mũ phớt xám ấy. Ông ta biết mà. Cảm ơn cô!”

Bỏ ống nghe xuống, lão quay sang Clarisse. “Đừng sợ! Bản thân người này rất sáng suốt. Hơn nữa, đó là phương châm làm việc trong nghề của ông ta: “Sáng suốt và nhanh gọn.” Là một thám tử về hưu, ông ta đã giúp ta trong rất nhiều việc, gồm cả theo dõi em trong khi em mãi theo dõi ta. Kể từ khi chúng ta tới phương Nam, ông ta không còn theo sát em, nhưng đó là vì ông ta còn bận hơn ở đâu đó. Vào đi, Jacob!”

Đích thân lão ra mở cửa, một người đàn ông gầy còm, lùn tịt với hàng ria mép màu đỏ bước vào phòng.

"Jacob, xin ông nói ngắn gọn thôi, hãy cho quý bà này biết ông đã làm gì kể từ tối hôm thứ Tư, sau khi để cô ấy lên chuyến tàu thượng hạng cũng đưa tôi từ ga Lyon tới miền Nam, chính ông vẫn ở lại trên sân ga của nhà ga đó. Tất nhiên, tôi không muốn hỏi ông giết thời gian như thế nào, ngoại trừ những việc có liên quan tới quý bà này và công việc mà tôi đã ủy thác cho ông"

Jacob thọc tay vào túi trong của áo khoác, rút ra một cuốn sổ nhỏ, lật lật mấy trang rồi đọc to lên bằng giọng của người đang đọc báo cáo:

"Tối thứ Tư. Tám giờ mười lăm phút. Ga Lyon. Đợi hai đặc vụ, Grogard và Le Ballu. Họ đến cùng một người nữa mà tôi chưa quen biết, nhưng anh ta chỉ có thể là ngài Nicole. Trả cho nhân viên khuân đồ mười franc để lấy mũ và áo khoác của anh ta. Bắt chuyện với các đặc vụ và nhận họ lời dặn của quý bà "rằng họ đã tới MonteCarlo". Tiếp theo gọi điện đến cho tay nhân viên khuân đồ tại khách sạn Franklin. Tất cả các bức điện tín gửi đến Giám đốc của anh ta và do ông ta gửi đi anh ta sẽ đọc và chặn hết, nếu cần thiết.

Thứ Năm. Monte-Carlo. Ba đặc vụ tìm kiếm các khách sạn.

Thứ Sáu. Đến thăm Turbie, Cap d'Ail và Cap Martin bằng máy bay. Ngài Daubrecq gọi điện cho tôi. Dự các đặc vụ kia sang Ý sẽ thông minh hơn nhiều. Liên hệ với tay nhân viên khuân đồ ở khách sạn Franklin nhờ gửi cho họ một bức điện tín, hẹn gặp tại San Remo.

Thứ Bảy. San Remo. Sân ga. Trả cho tay khuân đồ tại khách sạn Ambassadeurs-Palace mười franc để đội mũ của anh ta. Ba đặc vụ đến nơi. Họ nói chuyện với tôi. Giải thích với họ rằng quý bà đi du lịch ấy, phu nhân Mergy, sắp đến Gênes, ở tại khách sạn Continental. Các đặc vụ ngần ngừ. Ngài Nicole muốn xuống tàu. Những người khác giữ anh ta lại. Chuyển tàu chuyển bánh. Chúc may mắn, các đặc vụ! Một tiếng sau, tôi bắt chuyến tàu sang Pháp và xuống tàu tại Nice, để chờ lệnh mới."

Jacob gấp cuốn sổ lại rồi kết luận: “Đó là tất cả. Những việc hôm nay làm tối nay sẽ cập nhật.”

“Jacob, ông có thể cập nhật luôn như thế này. “12 giờ trưa. Ngài Daubrecq bảo tôi đến Công ty Đường sắt. Tôi đặt hai vé nằm trên toa có giường nằm tại Paris, chuyển tàu lúc hai giờ bốn mươi tám phút, sau đó gửi cho ngài Daubrecq bằng chuyển phát nhanh. Sau đó tôi bắt chuyển tàu lúc mười hai giờ năm mươi tám phút đi Vintimille, một ga biên giới, nơi tôi mất một ngày đứng trên sân ga theo dõi tất cả du khách đi tàu tới Pháp. Trong trường hợp các ngài Nicole, Le Ballu và Grogard nghe theo lời tôi sang Ý sau đó quay về Paris qua ngã Nice, tôi được hướng dẫn là đánh điện đến Sở Cảnh thông báo rằng ngài Arsène Lupin cùng hai đồng lõa đang ở trên chuyển tàu này.””

Vừa nói, Daubrecq vừa dẫn Jacob ra cửa. Lão đóng cửa lại sau lưng ông ta, xoay chìa khóa, vặn chốt, rồi quay lại với Clarisse, lão nói: “Giờ thì, em yêu, nghe ta đây.”

Lần này cô ta không thốt ra lời phản đối nào. Cô ta còn có thể làm gì trước một kẻ thù mạnh mẽ, lắm tài lực đến thế, kẻ đã đề phòng mọi thứ, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất, kẻ đã chơi đùa với những đối thủ của mình một cách ung dung như thế? Ngay cả nếu vẫn cố hy vọng vào sự can thiệp của Lupin, thì giờ cô ta còn làm gì được nữa, khi anh đang lang thang tại Ý để theo đuổi một bóng ma?

Cuối cùng cô ta đã hiểu tại sao ba bức điện tín mình gửi tới khách sạn Franklin đều không nhận được hồi âm. Daubrecq đã ở đó, lẩn khuất trong bóng tối, theo dõi, thiết lập một vùng trống rỗng xung quanh cô ta, ngăn cách cô ta với những đồng đội trong trận chiến, dần dần dẫn dắt cô ta, một tù nhân tới tả, đến với bốn bức tường trong căn phòng này.

Cô ta cảm thấy sự yếu đuối của mình. Cô ta đang nằm trong tay quỷ. Cô ta phải cam lạng và cam chịu.

Lão nhắc lại, với niềm vui sướng xấu xa: “Nghe ta này, em yêu. Hãy lắng nghe những lời nói không thể thay đổi được mà ta sắp nói đây. Hãy lắng nghe chúng thật kĩ. Giờ là mười hai giờ rồi. Chuyển tàu cuối cùng lẩn bánh vào lúc hai giờ bốn mươi tám phút, em hiểu không, chuyển tàu cuối cùng có thể mang ta về Paris vào ngày mai,

thứ Hai, vừa kịp để cứu con trai em. Những chuyến tàu buổi tối sẽ tới quá muộn. Những chuyến tàu thượng hạng thì kín người rồi. Thế nên ta sẽ phải bắt đầu đi vào lúc hai giờ bốn mươi tám phút. Ta có nên bắt đầu đi không?”

“Có!”

“Hai vé giường nằm của chúng ta đã đặt rồi. Em sẽ đi với ta chứ?”

“Vâng!”

“Em biết những điều kiện can thiệp của ta rồi đúng không?”

“Vâng!”

“Em có chấp nhận chúng không?”

“Có!”

“Em sẽ cưới ta chứ?”

“Vâng!”

Ôi, những câu trả lời khủng khiếp! Người đàn bà bất hạnh thốt ra chúng trong trạng thái suy sụp khủng khiếp, thậm chí còn không muốn hiểu mình đang hứa hẹn cái gì. Hãy để lão bắt đầu thật nhanh đi, hãy để lão giật Gilbert lại từ vòng tay tử thần với hình ảnh ghê rợn luôn ám ảnh cô ta suốt cả ngày lẫn đêm... Và rồi... và rồi... chuyện gì phải đến cứ đến đi...

Lão phá lên cười. “Ôi, em thật yếu đuối, nói ra dễ dàng làm sao!... Em đã sẵn sàng bất chấp tất cả mọi thứ đúng không? Điều tuyệt vời nhất để cứu Gilbert, chẳng phải thế sao? Sau đó, khi tên ngu ngốc Daubrecq này được đeo vào tay nhẫn đính hôn, nhưng không ngược lại là khác! Chẳng làm gì hết cả! Chúng ta sẽ cưới vào mặt hăn!... Không không những lời sáo rỗng vậy đã quá đủ rồi. Ta không muốn những lời hứa hẹn không giữ được. Ta muốn những sự thật, những sự thật ngay trước mắt.”

Lão bước tới ngồi sát cạnh cô ta rồi thẳng thắn nói: “Đây là điều ta đề xuất... điều phải diễn ra... điều sẽ diễn ra... ta sẽ hỏi, hoặc giả ta sẽ đề nghị, không phải bắt đầu bằng cách tha cho Gilbert, mà là giảm nhẹ, hoãn thi hành án tử hình, trì hoãn trong vòng ba hoặc bốn tuần. Họ sẽ tạo ra một cái cớ nào đó, nhưng đấy không phải là chuyện của ta. Và khi phu nhân Mergy trở thành phu nhân

Daubrecq, đến lúc đó và chỉ đến lúc đó ta mới lên tiếng xin ân xá cho nó, cũng tức là, giảm hình phạt tử hình của nó. Em cứ hoàn toàn thoải mái, họ sẽ chấp nhận.”

“Tôi chấp nhận... tôi chấp nhận.” Cô ta lặp bặp.

Lão lại phá lên cười. “Phải, em chấp nhận, vì đó là điều sẽ xảy ra trong vòng một tháng... Trong lúc đó em cứ việc đi tìm kiếm trò lừa gạt nào đó, một sự trợ giúp bằng cách này hay cách khác... Ngài Arsène Lupin...”

“Tôi xin thề trên đầu con trai tôi.”

“Đầu con trai em ư?... Ôi trời, bé con tội nghiệp của ta, em sẽ nguyện hiến dâng mình cho quỷ dữ để cứu nó khỏi bị rơi đầu sao?...”

“Vâng!” Cô ta thì thầm, run rẩy. “Tôi sẽ rất vui mừng bán cả linh hồn mình!”

Lão tiến sát đến bên cô ta, thì thào: “Clarisse, thứ ta cần không phải là linh hồn của em... là thứ khác kìa... Hơn hai mươi năm rồi cuộc đời ta chỉ xoay quanh nỗi nhớ thương ấy. Em là người phụ nữ duy nhất ta từng yêu... Ghê tởm ta, căm ghét ta – ta chẳng quan tâm - nhưng đừng hắt hủi ta... Ta phải chờ đợi ư? Ta phải chờ một tháng nữa ư?... Không, Clarisse, ta đã phải chờ đợi bao nhiêu năm rồi...”

Lão mạo hiểm chạm vào bàn tay cô ta. Clarisse rút tay lại với sự khó chịu đến nỗi lão tức tối kêu lên: “Ôi, ta thề với trời, người đẹp của ta, tên đao phủ sẽ không cư xử cho phải phép khi tóm được con trai em đâu!... Em hãy để bản thân mình thở chút đi! Trời ạ, cứ nghĩ xem, bốn mươi tiếng đồng hồ nữa chuyện ấy sẽ diễn ra! Bốn mươi tiếng, không hơn nhưng em lại ngần ngừ... em lại lưỡng lự, trong khi mạng sống của con trai em đang gặp nguy hiểm! Thôi nào, thôi nào, không thút thít nữa, không đa cảm một cách ngu ngốc nữa... Hãy nhìn thẳng vào thực tế đi. Nhớ là chính em đã thề nguyện, em là vợ ta, kể từ giờ phút này em là cô dâu của ta... Clarisse, Clarisse, hãy trao cho ta đôi môi em...”

Đang trong trạng thái choáng váng, cô ta chẳng còn đủ sức mạnh giơ tay lên đẩy lão ra; và Daubrecq, bằng những lời nói chua

cay trong đó bộc lộ hết bản tính xấu xa của mình, hòa lẫn với những lời giận dữ ác độc, lão nói tiếp: “Hãy cứu con trai mình đi!... Hãy nghĩ đến buổi sáng cuối cùng, những sự chuẩn bị ở pháp trường, khi chúng lột bỏ sơ mi của nó và cắt tóc của nó... Clarisse, Clarisse, ta sẽ cứu nó... Chắc chắn như thế... Cả cuộc đời ta sẽ là của em... Clarisse...”

Cô ta không còn sức kháng cự nữa. Tất cả đã kết thúc. Đôi môi của tên khốn đáng ghê tởm kia sắp chạm vào đôi môi cô ta; và nó phải như thế, không gì có thể ngăn chặn được nữa. Bốn phận của cô ta là phải chấp nhận số phận. Cô ta đã biết thế từ lâu. Cô ta đã hiểu, đôi mắt cô ta nhắm nghiền để khỏi phải thấy gương mặt kinh tởm ấy đang chậm rãi tiến gần gương mặt mình. Cô ta không ngừng tự nhủ: “Con trai tôi... đứa con trai tội nghiệp của tôi.”

Vài giây trôi qua, mười, có lẽ là hai mươi giây. Daubrecq không nhúc nhích. Daubrecq không nói. Cô ta choáng váng trước sự im lặng bao trùm đột ngột này. Phải chăng vào phút cuối, con ác quỷ ấy lại cảm thấy hối hận?

Hai mí mắt cô ta mở ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô ta đờ người ra vì kinh ngạc. Thay vì nét mặt toe toét mà cô ta nghĩ mình sẽ thấy, thì cô ta lại thấy một gương mặt bất động, không thể nhận ra nổi, méo mó trong sự kinh hãi không thể nói thành lời. Và đôi mắt, không thể trông thấy rõ ẩn dưới hai lớp kính chồng lên nhau, dường như đang nhìn trừng trừng phía trên đầu cô ta, phía trên cái ghế mà cô ta đang tựa vào.

Clarisse ngoảnh mặt về phía sau. Hai khẩu súng ngắn, chĩa vào Daubrecq, xuất hiện phía bên phải, cao hơn cái ghế một chút. Cô ta chỉ trông thấy có thế, những khẩu súng ngắn to, xấu xí, nằm vững trong hai bàn tay siết chặt. Cô ta chỉ trông thấy thế cùng gương mặt đang mỗi lúc một tái đi vì sợ hãi, cho đến khi nó biến thành thâm tím của Daubrecq. Và gần như cùng lúc đó, ai đó lướt đến phía sau Daubrecq, xuất hiện một cách mạnh mẽ, một cánh tay người ấy quàng quanh cổ Daubrecq, quật lão xuống đất bằng một sức mạnh khó tin và một mảnh khăn len cotton ấn xuống mặt lão. Một mùi hương thuốc mê bất ngờ phả khắp phòng.

Clarisse đã nhận ra ngài Nicole.

“Lại đây, Grogard!” Anh kêu lên. “Lại đây, Le Ballu! Bỏ súng xuống đi. Ta tóm được lão rồi! Giờ lão chỉ còn là miếng giẻ rách bạc nhược... Trói lão lại.”

Thực ra Daubrecq đang gập người làm đôi và ngã trong tư thế quỳ như con búp bê bị tháo khớp. Dưới tác động của thuốc mê, tên khốn đáng sợ rơi vào trạng thái bất lực, trở nên vô hại và ghê tởm.

Grogard cùng Le Ballu cuộn lão vào một trong mấy cái chăn trên giường rồi trói nghiêng lại.

“Thế đấy! Thế đấy!” Lupin quát lên, đứng bật dậy.

Và trong phản ứng vui sướng điên rồ bộc phát, anh khiêu vũ một điệu gigue hoang dã ngay giữa phòng, một vũ điệu hòa trộn với một chút điệu cancan, mấy điệu thường bánh uốn éo, mấy điệu xoay vòng của các tu sĩ, những cử động nhào lộn của hề xiếc cùng các bước lảo đảo của kẻ say rượu. Và anh tuyên bố như thể thông báo những tiết mục trong một buổi hòa nhạc thính phòng: “Vũ điệu của tù nhân!... Vũ điệu của kẻ bị giam cầm!... Một khúc biến tấu trên xác chết của một kẻ đại diện cho nhân dân!... Điệu polka của thuốc mê!... Điệu hai bốn của những cặp kính bảo hộ chiến lợi phẩm! Cú biểu diễn trên không! Cú biểu diễn trên không! Vũ điệu fandango của kẻ tổng tiền! Huýt! Huýt! Vũ điệu sôi nổi của ngài Daubrecq!... Vũ điệu turkey trot!... Điệu nhảy đôi sinh động bunny hug!... Vũ điệu gấu xám!... Vũ điệu của vùng Tirol: Laïtou, laïtou, la, la!... Tiến lên, những người con của đất nước!... Zing, bum, bum! Zing, bum, bum!...”

Toàn bộ bản chất du mục đường phố của anh, toàn bộ bản năng ham vui của anh vốn bị kìm nén đã lâu trong nỗi lo âu và tuyệt vọng thường trực, nay tự bộc phát ra trong những tràng cười điên dại, trong tâm hồn hoang dã và nhu cầu muốn được cởi mở và nổi loạn kỳ quặc như trẻ con.

Anh tung chân lên trong cú đá cao cuối cùng, làm một loạt cú nhào lộn quanh phòng rồi kết thúc bằng cách đứng yên, hai tay đặt lên hông và một chân giẫm lên người Daubrecq.

“Một hoạt cảnh mang tính biểu tượng!” Anh tuyên bố. “Thiên thần của chính nghĩa đang hủy diệt con rắn chín đầu xấu xa!”

Và sự hài hước trong cảnh tượng này còn tăng gấp đôi vì Lupin đang trong lột giả trang thành ngài Nicole, trong bộ quần áo và hình hài của tay giám hộ có dáng người khô đét, vụng về hay căng thẳng ấy.

Một nụ cười buồn lóe trên gương mặt phu nhân Mergy, nụ cười đầu tiên của cô ta trong suốt một tháng trời. Nhưng ngay sau khi trở lại với thực tế, cô ta liền van xin anh: "Làm ơn, làm ơn... nghĩ đến Gilbert!"

Anh chạy về phía cô ta, ôm chầm lấy cô ta trong vòng tay mình, và bị thúc đẩy bởi cơn bốc đồng vô hình, vô tư đến nỗi khiến cô ta cười vang, anh trao cho cô ta một nụ hôn nồng cháy lên má.

"Đó, thưa phu nhân, đó là nụ hôn của một người đoan chính! Thay vì Daubrecq, tôi mới là người hôn cô... Một lời nữa và tôi sẽ lại làm thế... tiếp theo tôi sẽ gọi cô là em... Hãy nổi giận với tôi đi, nếu em dám. Ôi, tôi mới hạnh phúc làm sao!"

Anh quỳ một gối xuống trước mặt cô ta. Và anh nói, đầy tôn kính: "Tôi cầu xin sự khoan dung của em, thưa phu nhân. Cơn phẫn chấn đã qua rồi."

Anh lại đứng dậy, tiếp tục tỏ ra kỳ quái, rồi anh nói tiếp, trong khi Clarisse còn đang tự hỏi anh định làm gì: "Màn tiếp theo là gì, thưa phu nhân? Có thể là thả tự do cho con trai em? Chắc chắn! Phu nhân, tôi xin có vinh dự được ban ân xá cho con trai của phu nhân, được giảm hình phạt tử hình xuống thành phạt khổ sai chung thân, và cuối cùng là thả tự do trước thời hạn. Việc này đã giải quyết xong rồi, đúng không Grogard? Xong rồi nhỉ, Le Ballu. Cái gì? Hai người các cậu đi cùng thằng bé tới Nouméa thu xếp mọi thứ đi. Ôi, Daubrecq yêu quý của tôi, chúng tôi nợ ngài một món nợ lớn đấy! Nhưng tôi sẽ không quên ngài đâu, tin tôi đi! Thế ngài thích gì? Một hy vọng cuối cùng à? Thôi nào, thôi nào!"

Anh lấy một trong mấy cái tẩu nằm trên bệ lò sưởi, cúi xuống tên tù nhân, dịch chuyển cái khăn rồi thọc cái tẩu bằng cầm thạch vào giữa hai hàm răng lão.

"Làm một hơi, ông bạn già, làm một hơi đi. Trời ạ, trông ngài mới buồn cười làm sao, khi mũi bị bịt kín còn tẩu thuốc nằm trong mồm.

Thôi nào, rút đi chứ. Mẹ kiếp, tôi quên mất không nhồi thuốc vào tàu cho ngài! Thuốc lá hiệu Maryland yêu thích của ngài đâu rồi?... À đây rồi!...”

Anh lấy từ lò sưởi ra một cái gói bằng vàng còn bọc kín, xé lớp tem thuế bọc ngoài.

“Thuốc của các hạ! Thưa các quý vị, xin hãy tập trung nhìn vào tôi! Đây là một khoảnh khắc tuyệt vời. Tôi sắp đổ đầy thuốc vào tàu của các hạ đây: Ôi trời, đúng là một vinh dự! Hãy theo dõi những cử động của tôi nhé! Quý vị thấy đấy, trong hai tay tôi chẳng có gì cả, trong hai ống tay áo của tôi cũng chẳng có gì!...”

Anh vén hai cổ tay áo lên làm lộ ra hai khuỷu tay. Tiếp theo, anh mở cái gói, thọc ngón cái rồi ngón trỏ vào, thật chậm rãi, thật thận trọng, như thầy phù thủy đang biểu diễn trò ma thuật trước đám khán giả thắc mắc, và, cả gương mặt anh bừng sáng, khi rút ra từ trong gói thuốc lá một vật thể sáng lấp lánh mà anh giơ ra trước đám cử tọa.

Clarisse kêu lên một tiếng.

Đó là cái nút chai pha lê.

Cô ta lao đến chỗ Lupin, giật nó khỏi tay anh.

“Là nó, chính là nó!” Cô ta thốt lên, luống cuống. “Không có vết xước trên thân! Hãy nhìn cả đường kẻ chạy xuống ở giữa này, nơi lớp mạ không còn... Là nó, không tháo nó ra được!... Ôi trời, sức mạnh của tôi đã đi đâu hết rồi!...”

Cô ta run rẩy mạnh tới nỗi Lupin phải lấy lại cái nút chai và tự mình tháo nó ra.

Bên trong cái nút trống không, và trong không gian trống là một mảnh giấy gấp thành một viên thuốc nhỏ.

“Giấy viết thư ngoại nhập.” Anh thì thầm, bản thân anh cũng vô cùng phấn khích, đôi bàn tay run rẩy.

Một khoảng im lặng dài. Tất cả bốn người đều cảm thấy như thể trái tim họ sẵn sàng nhảy tung ra khỏi lồng ngực, và họ rất sợ điều sắp đến.

“Làm ơn, làm ơn...” Clarisse lắp bắp.

Lupin mở tờ giấy ra.

Có một nhóm những cái tên được viết nối tiếp nhau, hai mươi bảy cái tên tất cả, hai mươi bảy cái tên của bản danh sách nổi tiếng: Langeroux, Dechaumont, Vorenglade, d'Albufex, Laybach, Victorien Mergy và những người còn lại.

Ở dưới cùng là chữ ký của ngài Chủ tịch Công ty Kênh đào xuyên Lưỡng Hải, những chữ cái có màu đỏ như máu.

Lupin xem đồng hồ.

"Một giờ kém mười lăm." Anh nói. "Chúng ta còn hai mươi phút nữa. Cùng ăn trưa một chút đi."

"Nhưng mà..." Clarisse nói, cô ta đã sẵn sàng bắt đầu mất trí. "Đừng quên là..."

Anh chỉ đơn giản nói: "Tất cả những gì tôi biết là mình đói ngấu rồi."

Anh ngồi xuống bàn, tự cắt cho mình một lát bánh nguội to rồi nói với hai tên đồng bọn: "Grognard? Cắn miếng không? Cậu nữa, Le Ballu?"

"Tôi có thể cắn một miếng to tương luôn."

"Thế thì ăn nhanh lên. Và một ly sâm panh cho trôi này, bữa tiệc của quý ngài dính thuốc mê đấy. Chúc sức khỏe nhé, ngài Daubrecq! Sâm panh ngọt hả? Sâm panh không nguyên chất hả? Ngọt vừa phải đúng không?"

CHƯƠNG XI: THÀNH GIÁ LORRAINE

Lac úc Lupin ăn xong bữa trưa, anh ngay lập tức, có thể nói như vậy, không cần quá trình chuyển đổi, đã lấy lại được toàn bộ trí tuệ và năng lực. Giờ đùa cợt đã kết thúc, anh phải dẹp ngay ham muốn làm mọi người kinh ngạc bằng những trò đùa phô trương và ảo thuật. Giờ thì anh đã phát hiện ra cái nút chai pha lê ở nơi cất giấu mà anh đã đoán chính xác tuyệt đối, giờ thì anh đã sở hữu bản danh sách hai mươi bảy, vấn đề còn lại là lập tức chơi ngay ván cuối của ván bài.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chỉ là trò con trẻ, và việc còn lại phải làm sẽ chẳng khó khăn gì. Tuy nhiên, điều căn bản đó là anh phải thực hiện những hành động cuối cùng này một cách nhanh chóng, quả quyết và sáng suốt không được phép thất bại. Sai lầm ngớ ngẩn dù nhỏ nhất cũng không thể cứu vãn nổi. Lupin hiểu điều này, nhưng bộ não minh mẫn lạ lùng của anh đã sẵn sàng cho từng tình huống bất ngờ. Những cử chỉ anh sắp thực hiện, những lời anh sắp nói ra lúc này, tất cả đều được nghiền ngẫm và cân nhắc rất kĩ.

"Grognard, một tay khuân đồ đang đứng đợi trên đại lộ Gambetta cùng chiếc xe đẩy và cái rương mà chúng ta đã mua. Đưa anh ta tới đây rồi mang cái rương lên đây. Nếu người trong khách sạn có hỏi han gì, cứ bảo là cho quý bà phòng 130."

Sau đó, anh quay sang tên đồng lõa còn lại. "Le Ballu, quay lại nhà ga và nhận chiếc limousine. Giá cả đã thỏa thuận rồi: mười nghìn franc. Mua lấy một cái mũ và áo khoác của tài xế, rồi đánh xe đến khách sạn."

"Đưa tiền đi ông chủ."

Lupin mở cái bóp anh lấy được từ trong túi áo khoác của Daubrecq, rút ra một xấp to mấy tờ tiền giấy. Anh rút ra mười tờ.

"Đây! Ông bạn của chúng ta có vẻ kiếm ăn rất tốt tại câu lạc bộ. Giờ thì biến đi, Le Ballu!"

Hai tên đi ra ngoài qua phòng của Clarisse. Tận dụng lúc Clarisse Mergy không chú ý, Lupin giấu biến cái ví đi với sự thỏa mãn vô cùng.

"Mình sắp có một mối làm ăn hời đây." Anh tự nhủ. "Khi trả hết các chi phí rồi, mình vẫn còn dôi ra kha khá, nó vẫn chưa kết thúc."

Quay sang Clarisse Mergy, anh hỏi: "Cô có cái túi nào không?"

"Có, khi đến Nice tôi có mua một cái, với ít đồ vải lanh và mấy đồ cần thiết khác, vì tôi rời Paris mà chẳng kịp mang theo gì."

"Chuẩn bị sẵn sàng hết đi. Rồi cô xuống văn phòng. Nói rằng mình đang chờ một cái rương tay khuôn đồ sắp mang tới từ phòng gửi đồ ở nhà ga, nói cô muốn gói ghém mọi thứ trong phòng mình, rồi bảo họ là cô sắp rời khỏi đây."

Còn lại một mình, Lupin khám xét người Daubrecq cẩn thận, thọc tay vào tất cả túi áo túi quần, chiếm đoạt hết mọi thứ mà anh có vẻ thấy thú vị.

Grognard là tên đầu tiên quay về. Cái rương, một chiếc hòm mây bằng liễu gai lớn phủ tấm vải nhung đen, được mang lên phòng Clarisse. Với sự giúp sức của Clarisse và Grognard, Lupin nhét Daubrecq vào trong rương ở tư thế ngồi, nhưng gục đầu xuống để tránh không làm bật nắp rương.

"Tôi không nói là chỗ này thoải mái bằng giường nằm của ngài trên tàu, ngài nghị sĩ thân mến." Lupin nói. "Nhưng dù sao còn đỡ hơn cái quan tài. Ít nhất ngài vẫn có thể thở. Ba cái lỗ lớn nằm ở mỗi bên. Ngài không còn gì phải phàn nàn nhé!"

Thế rồi, anh mở một cái bình thót cổ.

"Một giọt thuốc mê nữa nhé? Có vẻ ngài thích nó đấy!..."

Anh lại thấm đấm chiếc khăn tay, trong khi theo lệnh anh, Clarisse cùng Grognard cho lão nghị sĩ tựa người vào những tấm vải lanh, những tấm mền và mấy cái gối mà họ đã cẩn thận chất đống trong rương.

“Xuất sắc!” Lupin nói. “Cái rương này mang đi khắp thế giới cũng tiện nữa. Khóa rương rồi chẳng dây chắc vào.”

Le Ballu đã đến, trên người mặc bộ đồ tài xế.

“Xe đang đợi ở dưới, thưa ông chủ.”

“Tốt!” Anh nói. “Hai cậu khênh cái rương này xuống. Nếu để nhân viên khách sạn phát hiện ra sẽ rất nguy hiểm.”

“Nhưng nhờ ai thấy chúng tôi thì sao?”

“Thế thì sao hả Le Ballu? Không phải cậu đang làm tài xế à? Cậu đang mang cái rương cho bà chủ của cậu ở đây, quý bà phòng 130, người cũng sẽ đi xuống, bước vào chiếc xe của cậu... sau đó đợi tôi cách đó hai trăm thước. Grogard, anh giúp nâng cái rương lên. Ôi, trước tiên phải khóa cánh cửa ngăn này lại đã!”

Lupin bước đến căn phòng kế bên, đóng cánh cửa kia lại, vặn chốt, bước ra ngoài, khóa cửa lại sau lưng rồi xuống bằng thang máy.

Ở văn phòng, anh nói: “Ngài Daubrecq bất ngờ có việc phải đến Monte-Carlo. Ngài ấy sai tôi tới nói rằng phải đến thứ Ba mới quay về, nhớ giữ nguyên phòng cho ngài ấy. Đồ đạc của ngài ấy đều ở trong đó cả. Chìa khóa đây.”

Nói rồi anh lặng lẽ đi bộ đến chỗ chiếc xe, tới nơi anh thấy Clarisse đang than khổ: “Chúng ta sẽ không bao giờ kịp tới Paris vào ngày mai! Thật điên rồ! Chỉ cần hòng hóc dù nhỏ nhất thôi...”

“Đó là lý do tại sao tôi và cô nên đi tàu. An toàn hơn...”

Anh gọi cho cô ta một chiếc taxi rồi đưa ra chỉ dẫn nhanh cho hai tên đồng lõa: “Lái tốc độ trung bình ba mươi dặm một giờ, các cậu hiểu không? Các cậu cứ lái rồi nghỉ, lái rồi nghỉ. Giữ tốc độ này các cậu sẽ tới được Paris khoảng sáu đến bảy giờ tối ngày mai. Nhưng không được tăng tốc. Tôi giữ lại Daubrecq không phải vì muốn lão cho những kế hoạch của mình, mà như một con tin... như một cách đề phòng... tôi thích cái cảm giác có thể chạm tay vào lão suốt vài ngày tới đây. Thế nên trông chừng thằng cha này kỹ vào... Cứ cách ba hoặc bốn tiếng lại chuốc thuốc mê cho lão một lần, đó là điểm yếu của lão... Giờ thì biến đi, Le Ballu... Còn ngài, Daubrecq, đừng có để bị kích thích quá đấy nhé. Trần xe sẽ che chở cho ngài không

sao cả... Nếu ngài có cảm thấy khó chịu, thì đừng bận tâm... Đi đi, Le Ballu!”

Anh nhìn chiếc xe đi một quãng xa rồi dặn tài xế taxi đưa mình đến bưu điện, nơi anh thảo một bức điện tín với nội dung như sau:

"Ngài Prasville, Sở Cảnh, Paris.

Đã tìm thấy người. Sẽ mang văn bản tới cho ngài lúc mười một giờ trưa mai. Liên lạc khẩn.

CLARISSE.”

Clarisse và Lupin tới nhà ga vào lúc hai rưỡi.

“Liệu có còn chỗ không nhỉ?” Clarisse nói, ngay cả điều nhỏ nhất nhất cũng làm cô ta hốt hoảng.

“Chỗ á? Trời ạ, giường nằm của chúng ta đặt rồi mà!”

“Ai đặt vậy?”

“Jacob... Daubrecq.”

“Như thế nào?”

“Ôi dào, tại văn phòng khách sạn người ta cho tôi xem một lá thư Daubrecq gửi chuyển phát nhanh. Jacob đã gửi đến cho lão ta hai vé giường nằm. Ngoài ra, tôi có mang theo giấy tờ của lão nghị sĩ đây. Thế nên chúng ta sẽ du lịch dưới tên của ngài Daubrecq và phu nhân, sẽ được hưởng toàn bộ suất dành cho nghị sĩ. Thấy chưa, phu nhân yêu quý của tôi, mọi thứ tôi tính cả rồi.”

Lần này hành trình có vẻ ngắn đối với Lupin. Clarisse kể cho anh nghe cô ta đã làm gì mấy ngày vừa rồi. Còn anh thì giải thích sự xuất hiện kỳ diệu bất ngờ trong phòng ngủ của Daubrecq vào lúc đối thủ của anh chắc hẳn anh đang ở Ý.

“Một điều kỳ diệu ư, không!” Anh nói. “Nhưng đúng là một hiện tượng phi thường đã xảy ra trong tôi khi tôi rời San Remo, kiểu như trực giác bí ẩn nào đó nhắc nhở tôi trước tiên cứ thử cố nhảy xuống tàu xem sao Le Ballu đã ngăn tôi lại - tiếp theo là lao đến cửa sổ, hạ kính xuống, sau đó, bằng chính mắt mình, tôi nhìn theo tay nhân viên khuân đồ của khách sạn Ambassadeurs-Palace, kẻ đã chuyển cho tôi lời nhắn. Chà, đúng vào lúc ấy, tay nhân viên nói trên đang xoa xoa hai tay vào nhau với vẻ hoan hỉ mà chẳng vì một lý do gì,

thốt nhiên tôi hiểu ra tất cả: Mình đã bị lừa, bị Daubrecq chơi cho một vở, như chính cô cũng bị đấy. Hàng chong những chi tiết nhỏ vút lướt qua óc tôi. Tôi chợt hiểu rõ kế hoạch của đối thủ từ đầu cho đến cuối. Một phút nữa... và thảm kịch hẳn sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát. Tôi phải thú nhận, có những lúc tôi đã cảm thấy tuyệt vọng thực sự, với ý nghĩ rằng tôi không thể nào sửa chữa lại tất cả những sai lầm mình đã mắc phải. Nó đơn giản là phụ thuộc vào thời gian biểu của tàu, hoặc sẽ cho phép tôi hoặc sẽ cản trở tôi tìm kiếm tên gián điệp của Daubrecq trên sân ga tại San Remo. Cuối cùng, lần này thần may mắn đã mỉm cười với tôi. Chúng tôi chỉ vừa kịp xuống tàu ở ga đầu tiên thì một đoàn tàu lao vút qua, thẳng tiến sang Pháp. Khi chúng tôi đến San Remo, người đàn ông cũng ở đó. Tôi đã đoán đúng. Hẳn không còn đội mũ và mặc áo khoác của nhân viên khuân đồ khách sạn nữa, mà mặc áo khoác và mũ quả dưa. Hẳn bước lên toa tàu hạng hai. Kể từ đó trở đi, tôi đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi."

"Nhưng... làm thế nào?... " Clarisse hỏi, bất chấp những ý nghĩ ám ảnh, cô ta vẫn bị câu chuyện của Lupin cuốn hút.

"Làm sao tôi tìm được cô hả? Trời ạ, đơn giản là không được để mất dấu bậc thầy Jacob, trong khi để mặc hẳn tự do di chuyển đến bất kỳ đâu hẳn thích, vì tôi biết rằng hẳn sẽ buộc phải báo cáo hết các hành động của mình cho Daubrecq. Thực ra, sáng hôm nay, sau khi qua đêm trong một khách sạn nhỏ tại Nice, hẳn đã gặp Daubrecq tại khách sạn Promenade des Anglais. Chúng đã nói chuyện với nhau một lúc. Tôi bám theo chúng. Daubrecq quay về khách sạn, cầm Jacob ở một trong các hành lang dưới tầng trệt đối diện văn phòng gọi điện thoại, rồi vào trong thang máy. Mười phút sau tôi biết số phòng của lão và biết rằng một quý bà đang ở căn phòng bên cạnh, số 130, từ hôm trước. "Tôi tin là chúng ta sẽ thành công." Tôi nói với Grogard và Le Ballu. Tôi đã gõ nhẹ lên cửa phòng cô. Không ai trả lời. Cửa thì bị khóa."

"Vậy sao?" Clarisse hỏi.

"Chúng tôi đã mở cửa ra. Cô nghĩ trên thế gian này chỉ có một chiếc chìa khóa mở được một ổ khóa thôi à? Thế nên tôi bước vào. Không có ai trong phòng. Nhưng cánh cửa vách ngăn thì mở hé. Tôi

lách người qua nó. Từ đó chỉ còn một tấm rèm ngăn cách tôi với cô, ngăn cách tôi với Daubrecq và cái gói thuốc mà tôi đã trông thấy trên bệ lò sưởi.”

“Vậy là ngài đã biết chỗ giấu à?”

“Nhìn quanh phòng làm việc của Daubrecq tại Paris, tôi thấy bao thuốc đã biến mất. Hơn nữa...”

“Cái gì?”

“Từ những lời thú tội nhất định mà Daubrecq buột miệng nói ra trong tháp Tình Nhân, tôi biết cái từ Marie chính là chìa khóa giải câu đố. Kể từ đó, tôi cứ nghĩ đi nghĩ lại cái từ này, nhưng ý niệm ban đầu của tôi đó là từ này được đánh vần thành M A R I E. Phải nói rằng, chỉ vào lúc tôi choáng váng trước sự biến mất của gói thuốc, thì tôi mới thực sự đoán ra hai âm tiết đầu của một từ khác.”

“Ý ngài là từ nào?”

“Maryland, thuốc lá sợi Maryland, loại thuốc lá sợi duy nhất mà Daubrecq hút.”

Và Lupin bắt đầu cười lớn.

“Ngốc thật đúng không? Đồng thời Daubrecq rất thông minh đúng không? Chúng tôi đã tìm khắp mọi nơi, chúng tôi đã lục soát tất cả mọi thứ. Thậm chí tôi còn vặn ra hết các ống vít bằng đồng của các bóng đèn điện để xem chúng có giấu nút chai pha lê trong đấy không. Nhưng đầu óc lão quả thật quá thông minh, làm sao tôi có thể, làm sao ai đấy có thể nghĩ đến chuyện xé dải băng giấy của một bao thuốc lá Maryland, một dải băng được nhà nước để lên đó, dán lên đó, đóng dấu và ghi ngày tháng, dưới sự kiểm soát của Văn phòng Thuế nội địa cơ chứ? Cứ nghĩ mà xem! Nhà nước lại là kẻ tiếp tay cho cái hành động ô nhục đến như thế! Văn phòng Thuế nội địa lại đi bán mình cho một trò lừa đảo như thế! Không, một ngàn lần không! Sự độc quyền của nhà nước là không hoàn hảo. Nó tạo ra những que diêm không cháy được và những điều thuốc nhồi đầy cỏ khô. Nhưng có cả một bầu trời khác biệt trên thế gian này giữa việc nhận ra thực tế ấy và tin rằng Văn phòng Thuế nội địa ăn cánh hủ với Daubrecq nhằm mục đích giấu giếm bản danh sách hai mươi bảy khối con mắt hiệu kỳ hợp pháp của chính phủ, và các nỗ lực phiêu

lưu của Arsène Lupin! Có thể thấy tất cả những gì Daubrecq phải làm để che giấu cái nút chai pha lê ấy, đó là tác động lên dải băng một chút, nới lỏng nó ra, kéo nó lại, mở tờ giấy vàng ra, lấy hết thuốc ra ngoài rồi lại đậy kín nó lại. Cũng thấy rằng tất cả những gì bọn tôi làm tại Paris, đó là chính tay lấy cái gói ấy ra xem xét, để phát hiện ra chỗ giấu. Chẳng được gì! Bản thân cái gói ấy, bánh thuốc lá Maryland được nhà nước và Cục Thuế nội địa sản xuất và cấp phép thông qua, là của hiếm, không dễ sở hữu được, một thứ không ai có thể nghi ngờ! Và không ai mở nó ra. Đó là lý do tại sao tên ác quỷ Daubrecq cho phép cái gói thuốc chẳng ai đụng tới đây nằm yên trên bàn lão suốt mấy tháng liền, giữa đồng tẩu thuốc và mấy bao thuốc lá chưa mở khác. Và chẳng có ma nào trên thế gian này quan tâm đến chuyện ngó vào cái khối lập phương nhỏ vô hại ấy. Hẳn tôi cũng muốn cô theo dõi nó, bên cạnh đó...”

Lupin vẫn tiếp tục cà kê dề ngỗng về bao thuốc Maryland và chiếc nút chai pha lê. Sự khéo léo và khôn ngoan của đối thủ khiến anh thấy thích thú hơn bao giờ hết vì cuối cùng Lupin đã đánh bại lão. Nhưng với Clarisse, những chủ đề này chẳng là gì so với nỗi lo âu của cô ta về những hành động cần phải làm để cứu con trai mình. Cô ta ngồi chìm trong những suy nghĩ của riêng mình, hầu như chẳng lắng nghe anh.

“Ngài có chắc sẽ thành công không?” Cô ta không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“Hoàn toàn chắc chắn.”

“Nhưng Prasville không ở Paris mà.”

“Nếu ông ta không có ở đó, ông ta sẽ ở Havre. Tôi đã đọc được tin này trên báo hôm qua. Dù sao đi nữa, một bức điện tín sẽ lôi ông ta về Paris ngay lập tức.”

“Ngài có nghĩ rằng anh ta có đủ sức ảnh hưởng không?”

“Để đích thân xin tha cho Vaucheray và Gilbert? Không! Nếu thế chúng ta thà để ông ta làm việc này từ sớm rồi. Nhưng ông ta đủ thông minh để hiểu được giá trị của thứ chúng ta sắp trao cho ông ta, và hành động ngay không chút chậm trễ.”

“Nhưng để chắc chắn, ngài không bị lừa về giá trị của nó đấy chứ?”

“Daubrecq lừa tôi ư? Còn ai ở vào hoàn cảnh thuận lợi hơn Daubrecq để hiểu được toàn bộ sức mạnh của mảnh giấy đó? Chẳng phải lão có tới hai mươi bằng chứng từ mẫu giấy đó, bằng chứng sau lại thuyết phục hơn cái trước đó sao? Hãy nghĩ đến tất cả những gì lão có thể làm, với lý do duy nhất là mọi người biết lão nắm trong tay bản danh sách. Họ biết điều đó, và thế là đủ. Và nhờ nó, lão đã giết chết chồng cô. Lão xây dựng gia tài của mình trên đồng đồ nát và nhục nhã của hai mươi bảy người. Mới tuần trước, một trong những tay chơi trong trò này, d’Albufex, đã cắt cổ họng trong tù. Không, nghe tôi này, để bàn giao danh sách ra, chúng ta có thể đòi hỏi bất kỳ điều gì mình muốn. Và chúng ta sẽ đòi hỏi cái gì? Chẳng gì cả... chẳng cái mẹ gì hết... sự ân xá cho đứa trẻ hai mươi tuổi. Nói cách khác, họ sẽ xem chúng ta là những đứa ngu. Gì chứ! Chúng ta có danh sách trong tay mình...”

Anh ngừng lời. Kiệt sức bởi quá nhiều nỗi lo âu, Clarisse ngồi ngủ gật trước mặt anh.

Họ tới Paris lúc tám giờ sáng.

Lupin thấy hai bức điện tín đang đợi mình trong căn hộ của anh tại cung điện Clichy.

Một bức là của Le Ballu, gửi từ Avignon ngày hôm qua thông báo rằng mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp và họ hy vọng sẽ giữ đúng hẹn tối hôm đó. Bức điện tín còn lại là của Prasville, để gửi cho Clarisse từ Havre:

“Không thể quay về vào sáng thứ Hai. Ghé văn phòng tôi lúc năm giờ. Đặt lòng tin tuyệt đối vào cô.”

“Năm giờ!” Clarisse thốt lên. “Muộn quá!”

“Giờ tiện nhất rồi.” Lupin nói.

“Nhưng nếu...”

“Nếu cuộc hành hình diễn ra vào sáng mai, phải ý cô là thế không?... Đừng ngại phải nói thẳng ra, vì nó sẽ không diễn ra đâu.”

“Cánh báo chí...”

“Cô đã không hề đọc báo và cô sẽ không đọc chúng. Những gì đăng trên báo chẳng quan trọng gì hết cả. Chỉ có một chuyện quan trọng thôi, cuộc gặp gỡ của chúng ta với Prasville. Bên cạnh đó...”

Anh lấy ra một cái chai nhỏ từ tủ chè, và đặt tay lên vai Clarisse, anh nói: “Năm xuống xô pha đi, uống mấy giọt tổng hợp này nhé.”

“Để làm gì?”

“Nó sẽ giúp cô ngủ được vài giờ... và quên hết đi mọi chuyện. Thứ này luôn mang lại nhiều ích lợi lắm.”

“Không, không!” Clarisse phản đối. “Tôi không muốn ngủ. Gilbert cũng không ngủ. Nó cũng không quên.”

“Uống đi mà.” Lupin nói, nhẹ nhàng nài nỉ. Bỗng dưng cô ta đầu hàng, đầu hàng sự lo lắng, đầu hàng nỗi khổ quá sức chịu đựng, làm theo lời anh và năm xuống xô pha rồi nhắm mắt lại. Chỉ vài phút sau, cô ta đã ngủ thiếp đi.

Lupin rung chuông gọi người hầu: “Mấy tờ báo... nhanh lên!... Cậu đã mua hết chưa?”

“Chúng đây thưa ngài.”

Lupin mở một tờ ra, những dòng sau đây lập tức đập vào mắt anh:

“NHỮNG KẺ ĐỒNG LỮA CỦA ARSÈNE LUPIN

Từ một nguồn tin xác thực, chúng ta biết rằng những kẻ đồng lõa của Arsène Lupin, là Gilbert và Vaucheray, sẽ bị hành hình vào ngày mai, thứ Ba, buổi sáng. Ngài Deibler đã đi xem xét pháp trường. Mọi thứ đã sẵn sàng.”

Anh ngẩng đầu lên với vẻ mặt thách thức.

“Những kẻ đồng lõa của Arsène Lupin! Cuộc hành hình những kẻ đồng lõa của Arsène Lupin! Đúng là một dịp hoành tráng làm sao! Cả một đám đông lớn sẽ chứng kiến nữa! Xin lỗi nhé, quý ông, nhưng tấm rèm sẽ không được kéo lên đâu. Nhà hát sẽ đóng cửa theo lệnh của các nhà chức trách. Và các nhà chức trách ấy chính là tôi!”

Anh đâm thật mạnh vào ngực mình, kèm theo một cử chỉ kiêu ngạo. “Các nhà chức trách ấy chính là tôi!”

Lúc mười hai giờ, Lupin nhận được bức điện tín Le Ballu gửi về từ Lyon

"Suôn sẻ cả. Hàng sẽ đến nơi không mấy may hư hại."

Lúc ba giờ, Clarisse tỉnh dậy. Những lời đầu tiên của cô ta là: "Đã đến ngày mai chưa?"

Anh không đáp. Nhưng thấy dáng vẻ anh bình thản và mỉm cười, cô ta cảm thấy một cảm giác bình yên vô cùng đang tràn qua người mình, cô ta có ấn tượng rằng mọi chuyện đã kết thúc, không còn rồi như tờ vò nữa, đã được giải quyết theo ý muốn của người bạn đồng hành của cô ta.

Họ rời khỏi nhà lúc bốn giờ mười phút. Thư ký của Prasville, sau khi nhận được hướng dẫn của sếp qua điện thoại, dẫn họ vào văn phòng và bảo họ ngồi đợi. Lúc ấy là năm giờ kém mười lăm phút.

Prasville chạy vào văn phòng đúng năm giờ, ngay lập tức ông ta thốt lên: "Hai người có bản danh sách chưa?"

"Rồi!"

"Đưa cho tôi!"

Ông ta chìa tay ra. Clarisse, đã đứng dậy khỏi ghế, không hề nhúc nhích.

Prasville nhìn cô ta một lúc, ngần ngừ rồi ngồi xuống. Ông ta đã hiểu. Trong quá trình truy đuổi Daubrecq, Clarisse Mergy không chỉ hành động bởi lòng căm thù và khao khát báo thù thôi thúc. Một động cơ khác nữa đã sai khiến cô ta. Văn bản này sẽ không thể được giao ra mà không kèm theo những điều kiện.

"Xin mời ngồi." Ông ta nói, qua đó cho thấy ông ta chấp nhận thảo luận.

Clarisse ngồi xuống, và vì cô ta vẫn giữ im lặng, Prasville lên tiếng: "Nói đi nào, bạn tôi, và hãy nói thẳng ra đi. Tôi không ngại phải nói rằng chúng tôi muốn có văn bản đó."

"Nếu đó chỉ là mong muốn." Clarisse nhận xét, Lupin đã hướng dẫn cô ta đến từng li từng tí. "Nếu đó chỉ là mong muốn, tôi e rằng chúng ta sẽ không thể thỏa thuận được."

Prasville mỉm cười. “Rõ ràng, mong muốn sẽ dẫn chúng ta đến những hy sinh nhất định.”

“Từng hy sinh một.” Phu nhân Mergy nói, chỉnh lại lời ông ta.

“Từng hy sinh một, tất nhiên, miễn là chúng ta không ngừng tuân theo những giới hạn chấp nhận được.”

“Và ngay cả nếu chúng ta vượt ra khỏi những giới hạn này.” Clarisse cứng rắn.

Prasville bắt đầu mất kiên nhẫn. “Thôi nào, có chuyện gì vậy? Cô giải thích luôn đi.”

“Thứ lỗi cho tôi, anh bạn, nhưng trên hết tôi muốn lưu ý đến tầm quan trọng rất lớn của tờ giấy này đối với anh, xét đến cuộc giao dịch trước mắt chúng ta sắp thực hiện, để chúng thực - nói sao nhỉ? - à, giá trị phần của tôi trong đó. Giá trị không giới hạn, tôi nhắc lại, sẽ phải được đổi lại cũng bằng một giá trị không giới hạn.”

“Đồng ý!” Prasville càu nhàu.

“Thế nên tôi mạo muội cho rằng mình không cần thiết phải thuật lại toàn bộ câu chuyện hoặc liệt kê, theo cách khác, những thảm kịch mà nhờ sở hữu tờ giấy này anh sẽ tránh được chúng, tương tự có được nó sẽ mang lại cho anh những lợi ích không thể đong đếm.”

Prasville phải cố kiềm chế và trả lời bằng giọng lịch sự, hoặc gần như thế: “Tôi thừa nhận mọi thứ. Thế đủ chưa?”

“Tôi rất tiếc, nhưng chúng tôi không thể tự giải thích hẳn hoi ra được. Và cũng chẳng còn điều gì cần phải làm rõ nữa. Anh có thẩm quyền cá nhân giải quyết vụ này không?”

“Ý cô là sao?”

“Tất nhiên, tôi muốn biết liệu anh có đủ thẩm quyền giải quyết chuyện này ngay tại đây và ngay bây giờ hay không, làm ăn với tôi, liệu anh có thể nói thay tiếng nói của những người biết chuyện này và đủ tư cách giải quyết chuyện này hay không?”

“Được!” Prasville khẳng định mạnh mẽ.

“Vậy sau khi tôi nêu ra những điều kiện của mình, liệu anh có thể cho tôi câu trả lời trong vòng một tiếng không?”

“Được!”

“Liệu có phải đó cũng là câu trả lời của chính phủ không?”

“Có!”

Clarisse cúi người về phía trước, hạ giọng xuống: “Liệu có phải đó cũng là câu trả lời của điện Élysée không?”

Prasville có vẻ ngạc nhiên. Ông ta suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Có!”

“Vậy tôi chỉ còn một việc phải làm là đề nghị anh hứa danh dự với tôi, mặc dù những điều kiện tôi đặt ra cho anh có vẻ rất khó hiểu, nhưng anh không được khăng khăng đòi tôi phải nêu ra lý do. Chúng khó hiểu thì khó hiểu thôi. Anh chỉ được trả lời có hoặc không.”

“Tôi hứa danh dự với cô.” Prasville nghiêm trang nói.

Clarisse cảm thấy bối rối, lo âu một lúc khiến gương mặt cô ta càng tái nhợt hơn. Sau khi định thần lại, với đôi mắt nhìn xoáy vào mắt Prasville, cô ta nói: “Anh sẽ có được bản danh sách hai mươi bảy, đổi lại phải trả tự do cho Gilbert và Vaucheray.”

“Hả? Cái gì cơ?” Prasville đứng bật dậy khỏi ghế, có vẻ thực sự chết điếng. “Thả tự do cho Gilbert và Vaucheray? Hai tên đồng bọn của Arsène Lupin ư?”

“Phải!” Cô ta đáp.

“Những kẻ đã cướp biệt thự Marie-Thérèse? Hai kẻ sẽ phải chết vào ngày mai?”

“Phải, là hai người đó.” Cô ta nói to tiếng. “Tôi yêu cầu, tôi đòi hỏi phải tha cho họ.”

“Nhưng điều này thật điên rồ! Tại sao? Tại sao cô phải làm vậy?”

“Tôi phải nhắc anh nhớ, Prasville, rằng anh vừa hứa với tôi...”

“Phải... phải... tôi biết... Nhưng chuyện này quá bất ngờ... Tại sao?”

“Tại sao ư? Vì tất cả mọi lý do!”

“Mọi lý do gì? À thì... nhưng... hãy nghĩ xem! Gilbert và Vaucheray đã bị tuyên án tử hình rồi!”

“Đưa chúng đi cải tạo chung thân, đó là tất cả những gì anh sẽ phải làm.”

“Không thể nào! Vụ này đã tạo ra dư luận cực lớn. Chúng là những kẻ đồng bọn của Arsène Lupin. Cả thế giới này đều biết tới điều đó.”

“Thì sao?”

“Thì chúng ta không thể, không, chúng tôi không thể chống lại bản án của công lý.”

“Tôi không đề nghị anh làm như thế. Mà tôi đề nghị anh áp dụng hình phạt giảm khinh như một hành động ân xá. Đặc xá là hợp pháp.”

“Ủy ban đặc xá đã có phát hiện của họ...”

“Đúng, nhưng vẫn còn Tổng thống Đảng Cộng hòa.”

“Ông ta đã từ chối.”

“Ông ta có thể cân nhắc lại lời từ chối của mình.”

“Không thể nào!”

“Tại sao?”

“Chẳng tìm ra được cái cớ nào cả.”

“Ông ta không cần cớ. Quyền tha tù là quyền tuyệt đối. Nó tồn tại không cần kiểm soát, không cần lý do, không cần cớ hay lời giải thích. Nó là đặc quyền của hoàng gia: Tổng thống Đảng Cộng hòa có thể thi hành nó theo ý thích của ông ta, hoặc theo lương tâm của ông ta đảm bảo lợi ích tốt nhất cho nhà nước.”

“Nhưng đã quá muộn rồi! Mọi thứ đã sẵn sàng. Cuộc hành hình sẽ diễn ra trong vài giờ nữa.”

“Một giờ là quá đủ để có được câu trả lời của anh, anh vừa nói với chúng tôi thế mà.”

“Nhưng điều này là cực kỳ điên rồ! Có những cản trở không thể vượt qua được với các điều kiện của cô. Nhắc lại cho cô nhớ, điều này là không thể được, hoàn toàn không thể được.”

“Vậy thì câu trả lời là không à?”

“Không! Không! Ngàn lần không!”

“Trong trường hợp đó, chúng tôi chẳng còn việc gì để làm ngoài ra về thôi.”

Cô ta tiến ra cửa, theo sau là ngài Nicole. Prasville lao qua phòng chặn đường họ. "Hai người định đi đâu?"

"Bạn tôi ơi, dường như với tôi cuộc trò chuyện của chúng ta đã kết thúc rồi. Vì thực ra, có vẻ như anh nghĩ rằng mình chắc chắn Tổng thống Đảng Cộng hòa sẽ không thềm cân nhắc bản danh sách hai mươi bảy nổi tiếng đủ giá trị để..."

"Ở yên đây." Prasville nói.

Ông ta xoay chìa khóa trong ổ khóa cửa rồi bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, hai bàn tay chắp sau lưng, mặt cắm xuống sàn.

Lupin, người suốt này giờ không nói câu nào, khôn ngoan kiềm chế đóng một vai trò nhạt nhòa, tự nhủ: "Cứ nặng cả lên! Quá nhiều tình cảm sẽ dẫn đến một kết cục không tránh khỏi! Cho dù Prasville không phải là thiên tài nhưng cũng không phải là một thằng đầu đất, sẽ có khả năng bỏ lỡ mất cơ hội chính tay trả thù kẻ thù đáng nguyên rủa! Ôi, mình đã nói gì nhỉ? Ý tưởng dụ Daubrecq xuống cái hố sâu không đầy thật lý tưởng với ông ta. Thôi nào, chúng ta đã thắng ván bài rồi!"

Prasville đang mở một cánh cửa nội bộ dẫn vào phòng thư ký riêng của ông ta.

Ông ta lớn tiếng ra lệnh: "Cậu Lartigue, gọi tới điện Élysée nói rằng tôi xin gặp có việc cực kỳ quan trọng."

Ông ta đóng cửa lại, bước về phía Clarisse và nói: "Dù sao đi nữa, sự can thiệp của tôi chỉ giới hạn ở việc trình lên đề xuất của cô thôi."

"Một khi anh đệ trình lên, nó sẽ được chấp nhận."

Sau đó là khoảng im lặng dài. Vẻ mặt của Clarisse thể hiện một niềm vui sướng sâu sắc tới mức Prasville choáng váng, ông ta nhìn cô ta với vẻ tò mò chăm chú. Cái lý do bí ẩn gì xui khiến Clarisse muốn cứu Gilbert và Vaucheray nhỉ? Mỗi liên kết khó hiểu nào ràng buộc cô ta với hai tên đó? Bi kịch nào đã liên kết ba cuộc đời này, và không nghi ngờ gì nữa, cả của Daubrecq nữa vào với nhau?

"Thôi đi, ông bạn già." Lupin nghĩ. "Vắt óc ra mà nghĩ đi, ông bạn sẽ không bao giờ nhận ra được đâu! À, nếu chúng tôi chỉ xin tha cho Gilbert thôi, như Clarisse muốn, có lẽ ông bạn đã nhận ra điều bí

mặt rồi nhỉ! Nhưng Vaucheray, cái tên Vaucheray tàn bạo đó, thực sự không thể tìm ra mối liên hệ nào dù nhỏ nhất giữa gã với phu nhân Mergy... Ha ha, lạy Chúa, giờ đến lượt mình rồi!... Ông ta đang theo dõi mình... Màn độc thoại nội tâm giờ đang hướng về phía mình... "Mình tự hỏi quý ngài Nicole này có thể là ai nhỉ? Tại sao tay trợ giáo cấp tỉnh nhỏ bé này lại dâng hiến cả thể xác và tâm hồn cho phu nhân Mergy? Nếu biết được sự thật, thì cái lão già hay làm phiền này là ai nhỉ? Mình thật sai lầm khi không điều tra... Mình phải xem xét chuyện này... Mình phải lột mặt nạ của thằng cha này xuống. Vì rốt cuộc, không phải tự nhiên mà người ta lại chịu khó tham gia vào vấn đề mình không có lợi ích trực tiếp. Tại sao hẳn cũng muốn cứu cả Gilbert và Vaucheray? Tại sao? Tại sao hẳn lại phải làm thế?..."

Lupin ngoảnh mặt nhìn đi chỗ khác. "Coi chừng đấy!... Coi chừng đấy!... Một ý nghĩ nào đó đang chạy qua cái sọ của thằng cha thích thói quan liêu kia, một ý nghĩ lộn xộn mà ông ta không thể nào nói ra thành lời. Chờ đã, ông ta không được phép nghi ngờ ngài Lupin đang giả trang thành ngài Nicole! Vấn đề này đã đủ phức tạp lắm rồi, thật sự đấy!..."

Bỗng xuất hiện sự ngắt quãng đúng lúc. Thư ký của Prasville bước vào nói rằng cuộc gặp sẽ diễn ra trong một giờ nữa.

"Rất tốt! Cảm ơn!" Prasville nói. "Cậu đi được rồi."

Rồi tiếp tục cuộc thẩm vấn, không thêm lời nói quanh co nào nữa, nói chuyện như thể đang trải qua một chuyện khó chịu, ông ta tuyên bố: "Tôi nghĩ chúng ta sẽ có thể xoay sở được. Nhưng trên hết, để có thể làm việc mà tôi đã cam kết phải làm, tôi muốn những thông tin chính xác hơn, những chi tiết đầy đủ hơn. Tờ giấy đó ở đâu?"

"Trong cái nút chai pha lê, như chúng ta đã nghĩ." Phu nhân Mergy đáp.

"Thế cái nút chai pha lê đó đâu?"

"Trong một vật mà Daubrecq đã đến và lấy đi, vài ngày trước, trên bàn viết trong phòng làm việc của lão ở quảng trường Lamartine, một vật mà hôm qua tôi đã lấy được từ tay lão."

“Cái vật đó là gì?”

“Chỉ đơn giản là một gói thuốc lá, hiệu Maryland, nó thường nằm trên bàn.”

Prasville khiếp đảm. Ông ta lẩm bẩm, một cách chân thật: “Ôi giá mà tôi biết trước! Tôi đã sờ tay vào cái gói thuốc Maryland ấy hàng tá lần! Tôi mới ngu ngốc làm sao!”

“Quan trọng gì đâu!” Clarisse nói. “Điều tuyệt vời đó là tôi phát hiện ra rồi.”

Prasville mặt nhăn nhó ngụ ý rằng khám phá này hẳn sẽ còn tuyệt hơn nhiều nếu chính ông ta là người phát hiện ra nó. Rồi ông ta hỏi: “VẬY là cô đã có bản danh sách?”

“Đúng!”

“Cho tôi xem nào.”

Thấy Clarisse còn ngần ngại, ông ta nói thêm: “Ôi, làm ơn đừng có sợ mà! Bản danh sách này thuộc về cô, xem xong tôi sẽ trả lại cho cô. Nhưng cô phải hiểu là tôi không thể bước tiếp mà không thực sự chắc chắn.”

Clarisse liếc mắt sang ngài Nicole dò hỏi, nhưng không qua được mắt Prasville. Rồi cô ta nói: “Nó đây.”

Ông ta nắm chặt mảnh giấy với niềm háo hức nhất định, xem xét rồi nói gần như ngay lập tức: “Đúng, đúng... chữ viết tay của viên thư ký, tôi nhận ra rồi... Và chữ ký của ngài Chủ tịch công ty, chữ ký màu đỏ... Ngoài ra, tôi còn có những bằng chứng khác... Chẳng hạn, mảnh giấy bị xé là phần bị mất ở góc trên cùng bên tay trái của mảnh giấy này...”

Ông ta mở két an toàn của mình, và từ trong két bạc đặc biệt, ông ta lấy ra một mảnh giấy nhỏ tí mà ông ta để sát vào góc trên bên trái.

“Đúng rồi! Những mép bị xé vừa khít luôn. Bằng chứng không thể chối cãi. Tất cả những gì còn lại đủ chứng minh tính xác thực của tờ giấy bưu chính nước ngoài này.”

Mặt Clarisse sáng bừng lên niềm vui. Hẳn là sẽ không ai tin rằng cô ta từng phải chịu đòn tra tấn khủng khiếp nhất hết tuần này sang

tuần khác, và giờ cô ta vẫn còn đang chảy máu và run rẩy vì những tác động của nó.

Trong lúc Prasville đang giơ tờ giấy lên tấm kính cửa sổ, cô ta nói với Lupin: "Chắc chắn tối nay tôi phải báo tin này cho Gilbert. Chắc nó vui lắm!"

"Phải!" Lupin nói. "Ngoài ra cô có thể đến gặp luật sư của cậu ta và thông báo."

Cô ta nói tiếp: "Rồi ngày mai tôi phải được gặp Gilbert. Mặc kệ Prasville nghĩ gì thì nghĩ."

"Tất nhiên! Nhưng trước tiên ông ta phải kiểm được gì từ điện Élysée đã."

"Chắc là chẳng khó khăn gì đúng không?"

"Không! Cô đã thấy ông ta nhượng bộ ngay còn gì."

Prasville vẫn tiếp tục xem xét tờ giấy bằng một cái kính lúp và so sánh tờ giấy với mảnh giấy bị rách kia. Tiếp theo, ông ta lấy từ trong két bạc ra vài tờ giấy viết thư nữa rồi xem xét một trong các tờ này bằng cách giơ ra phía có ánh sáng.

"Xong!" Ông ta nói. "Tôi có quyết định rồi. Thứ lỗi cho tôi, bạn thân mến, đúng là một công việc rất khó khăn... Tôi đã trải qua rất nhiều giai đoạn. Khi cân nhắc mọi chuyện, tôi đã có những nghi ngờ... mà không phải là không có lý do..."

"Ý anh là sao?" Clarisse hỏi.

"Chờ một giây... Tôi phải ra một yêu cầu trước đã."

Ông ta gọi thư ký: "Làm ơn gọi tới điện Élysée ngay lập tức, chuyển lời xin lỗi của tôi và nhắn lại là tôi sẽ không cần gặp mặt nữa, vì những lý do mà tôi sẽ giải thích sau."

Ông ta đóng cửa rồi quay lại bàn làm việc. Clarisse và Lupin đứng chết đờ, sững sờ nhìn ông ta, không thể hiểu nổi sự thay đổi bất ngờ này. Ông ta điên rồi chắc? Đây có phải là một trò lừa đảo của ông ta không? Vì phạm cam kết ư? Phải chăng vì lúc này sở hữu bản danh sách rồi nên ông ta nuốt lời chẳng?

Ông ta chìa tờ giấy ra cho Clarisse. "Cô có thể mang nó về"

"Mang nó về ư?"

“Và trả lại nó cho Daubrecq.”

“Trả lại cho Daubrecq?”

“Trừ phi cô muốn đốt nó đi.”

“Anh nói gì thế?”

“Tôi nói rằng nếu tôi là cô, tôi hẳn sẽ đốt nó đi.”

“Tại sao anh nói thế? Thật lỗ bịch!”

“Rất hợp lý là đằng khác.”

“Nhưng tại sao? Tại sao?”

“Tại sao ư? Tôi sẽ nói cho cô biết. Bản danh sách hai mươi bảy, như chúng ta biết chắc chắn, được viết trên tờ giấy bưu chính thuộc sở hữu của ngài Chủ tịch Công ty Kênh đào, một vài mẫu giấy đó được cất trong két bạc này. Giờ thì tất cả các mẫu này đều có một hình thánh giá Lorraine mờ mờ gần như không thể nhìn thấy, mà chỉ có thể trông thấy trên tờ giấy khi giơ ra trước ánh mặt trời. Tờ giấy cô mang đến cho tôi đây không có cái hình thánh giá Lorraine đó.”

Lupin cảm thấy cơn run rẩy căng thẳng chạy suốt từ đầu đến chân, đến nỗi anh không dám quay sang nhìn Clarisse, nhận ra đây đúng là cú đâm trí mạng đối với cô ta. Anh nghe thấy cô ta lắp bắp: “Vậy phải chăng chúng ta cho... cho rằng Daubrecq đã bị lừa?”

“Không hề!” Prasville thốt lên. “Chính cô mới là người bị lừa, cô bạn tội nghiệp của tôi ạ. Daubrecq là người giữ bản danh sách thật, bản danh sách mà lão đánh cắp từ két sắt của người đã chết.”

“Nhưng cái này...”

“Cái này là giả.”

“Giả ư?”

“Trăm phần trăm là giả. Đó là một mảnh lừa vô cùng đáng ngưỡng mộ của Daubrecq. Choáng váng trước cái nút chai pha lê lão khoe ra trước mắt, cô chẳng phải làm gì ngoài việc tìm kiếm cái nút chai mà lão đã giấu đi bằng mọi giá, mảnh giấy đầu tiên trong tầm tay, trong khi lão lặng lẽ cất...”

Prasville chợt ngưng bật. Clarisse bước đến chỗ ông ta bằng những bước ngắn, cứng nhắc, như người máy. Cô ta nói: “Vậy...”

“Vậy cái gì, bạn thân mến?”

“Vậy là anh từ chối?”

“Chắc chắn, phải thế thôi. Tôi không còn lựa chọn.”

“Anh không chịu đi bước này?”

“Nghe này, làm sao tôi có thể làm như ý cô muốn được. Không thể nào, ai lại đi tin cái văn bản chẳng có chút giá trị nào kia...”

“Anh sẽ không làm thế?... Anh sẽ không làm thế?... Còn sáng mai... vài giờ nữa thôi... Gilbert...”

Mặt cô ta tái nhợt không còn giọt máu, chùng xuống như mặt người hấp hối. Đôi mắt cô ta ngày càng mở to và hai hàm răng nghiến chặt...

Lo sợ những lời nói vô ích và nguy hiểm cô ta sắp sửa thốt ra, Lupin nắm chặt lấy hai vai cô ta và cố gắng kéo cô ta lùi ra xa. Nhưng cô ta đẩy anh ra bằng sức mạnh không thể tin nổi, bước thêm hai, ba bước nữa, lao đảo như thể sắp ngã đến nơi, nổi tuyệt vọng và sức mạnh từ đâu bỗng bật phát, cô ta lao đến ôm chặt lấy Prasville và thét lên: “Anh sẽ tới điện Élysée!... Anh sẽ đi ngay lập tức!... Anh phải đi!... Anh phải cứu Gilbert!”

“Làm ơn, làm ơn, bạn tôi ơi, bình tĩnh lại đi...”

Cô ta bật ra tiếng cười the thé. “Bình tĩnh ư!... Khi mà sáng mai, Gilbert... À, không, không, tôi sợ lắm... nó khủng khiếp lắm... Ôi, chạy đi, tên khốn nhà ngươi, chạy đi! Đi lấy lệnh tha cho nó đi!... Anh không hiểu à? Gilbert... Gilbert là con trai tôi! Con trai tôi! Con trai tôi!”

Prasville kêu lên một tiếng. Lưỡi dao lóe sáng trong bàn tay Clarisse, cánh tay cô ta giơ cao lên tự đâm chính mình. Nhưng cô ta không kịp làm điều đó. Ngài Nicole đã nắm lấy cánh tay đang đâm xuống của cô ta, tước con dao khỏi tay Clarisse, khiến cô ta trở nên vô hại, rồi anh nói bằng giọng đanh như thép vang khắp căn phòng: “Việc cô đang làm đúng là điên rồ!... Khi tôi đã thề với cô rằng tôi sẽ cứu cậu ta! Cô phải... sống vì cậu ta... Gilbert sẽ không chết... Làm sao cậu ta chết được khi... tôi đã thề với cô cơ chứ?...”

“Gilbert... con trai tôi...” Clarisse rên rỉ.

Anh ôm siết lấy cô ta, kéo cô ta về phía mình và đưa tay lên che miệng cô ta.

“Đủ rồi! Im lặng đi!... Tôi xin cô hãy im lặng đi... Gilbert sẽ không chết được...”

Bằng sức mạnh không thể cưỡng lại, anh kéo lê cô ta đi như đứa trẻ ngỗ ngược bỗng hóa ngoan ngoãn; nhưng khi mở cửa, anh quay sang Prasville.

“Ngài đợi tôi ở đây.” Anh ra lệnh bằng giọng sai khiến. “Nếu ngài quan tâm đến bản danh sách hai mươi bảy, bản danh sách thật, thì hãy đợi tôi. Tôi sẽ quay lại trong một tiếng nữa, hai tiếng là chậm nhất, rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

Rồi bỗng anh quay sang Clarisse. “Còn cô, thưa cô, xin hãy can đảm lên một chút. Tôi ra lệnh cho cô phải kiên cường lên, vì Gilbert.”

Anh bỏ đi, qua các hành lang, xuống cầu thang, với bước chân giật cục, quàng tay ôm Clarisse, như đang vác một ma nơ canh, gần như là dìu cô ta đi. Một khoảnh sân nhỏ, lại một khoảnh sân nhỏ nữa rồi ra phố.

Trong khi đó, lúc đầu còn ngạc nhiên, lúng túng trước diễn tiến của các sự kiện, dần dần Prasville trấn tĩnh lại và bắt đầu suy nghĩ. Ông ta nghĩ ngài Nicole, phút trước còn tưởng hắn ta chỉ đơn thuần là vai phụ, đứng bên cạnh Clarisse như một cổ vắn, những người mà người ta hay bám vào mỗi khi xảy ra những khủng hoảng nghiêm trọng trong cuộc đời, thế nhưng dùng một cái, thoát khỏi trạng thái uể oải, hắn ta bỗng như lột xác, biến thành một người cương quyết, hách dịch, khí khái, dũng cảm, đầy táo bạo, sẵn sàng san bằng tất cả mọi chướng ngại của định mệnh cản bước mình.

Là kẻ nào mà có thể hành động như thế nhỉ?

Prasville giật mình. Câu hỏi vừa hiện ra trong óc ông ta thì câu trả lời cũng vụt lóe, với sự chắc chắn tuyệt đối. Tất cả mọi bằng chứng đều xuất hiện, cái sau lại chính xác hơn, thuyết phục hơn cái trước.

Ông ta vội vã rung chuông, vội vã cho gọi viên Chánh Thanh tra đang trực, rồi nói, cuống cả lên: “Chánh Thanh tra, vừa rồi ngài có đang ở trong phòng chờ không thế?”

“Có, thưa ngài Thám trưởng.”

“Ngài có thấy một quý ông và một phu nhân ra ngoài không?”

“Có!”

“Vậy ngài có biết người đàn ông đó không?”

“Có!”

“Thế thì đừng chậm trễ một phút nào nữa, ngài Chánh Thanh tra. Ngài mang theo ngay sáu thanh tra đến cung điện Clichy. Hỏi han về một người đàn ông có tên là Nicole và theo dõi ngôi nhà. Ngài Nicole đang trên đường quay về đó.”

“Thế nếu hấn bước ra ngoài thì sao, ngài Thám trưởng?”

“Bắt giữ ngay. Có lệnh bắt đây rồi.” Ông ta ngồi xuống bàn viết một cái tên lên mẫu đơn. “Có đây rồi, ngài Chánh Thanh tra. Tôi sẽ cho ngài Chánh Thanh tra biết ngay.”

Ngài Chánh Thanh tra có vẻ lưỡng lự. “Nhưng ngài nói với tôi về một người đàn ông tên là Nicole, thưa ngài Thám trưởng.”

“Thế thì sao?”

“Thế nhưng lệnh bắt lại ghi tên Arsène Lupin.”

“Arsène Lupin và tên Nicole này là cùng một người.”

CHƯƠNG XII: PHÁP TRƯỜNG

“Tôi sẽ cứu cậu ta, tôi sẽ cứu cậu ta.” Lupin nhắc đi nhắc lại không ngừng ở trong chiếc taxi mà anh đi cùng Clarisse. “Tôi thề là tôi sẽ cứu cậu ta.”

Clarisse không lắng nghe, cô ta ngồi như thể bị tê liệt, như thể bị ám ảnh bởi cơn ác mộng chết chóc nào đó, khiến cô ta thờ ơ với tất cả mọi thứ đang diễn ra xung quanh. Và Lupin đề ra các kế hoạch của anh, có lẽ để nhằm trấn an chính mình hơn là để thuyết phục Clarisse.

“Không, không, trò chơi này ta chưa thua đâu. Vẫn còn một lá bài nữa, một lá bài lớn, dưới hình dạng những lá thư và văn bản mà Vorenglade, tay cự nghị sĩ, đã ngỏ ý bán cho Daubrecq và là những thứ mà Daubrecq đã nói cho cô biết ngày hôm qua tại Nice. Tôi sẽ mua những lá thư và văn bản đó của Stanislas Vorenglade với bất cứ giá nào ông ta xướng lên. Sau đó chúng ta sẽ quay lại Sở Cảnh và tôi sẽ nói chuyện với Prasville. “Tới điện Élysée ngay lập tức... Dùng cái bản danh sách như thể nó là bản thật, giành lại Gilbert từ tay thần chết và ngày mai, sau khi Gilbert được cứu rồi, bản danh sách ấy có là giả hay không cũng không quan trọng nữa. Đi ngay đi, nhanh chân lên!... Nếu ngài còn chần chừ, nếu ngài còn từ chối, những lá thư và văn bản của Vorenglade sẽ được đăng vào ngày mai, thứ Ba, vào buổi sáng trên một trong những tờ báo hàng đầu.” Vorenglade sẽ bị bắt. Và ngài Prasville sẽ thấy mình rũ tù trước buổi tối.” Lupin xoa xoa tay. “Ông ta sẽ làm như được bảo!... Ông ta sẽ làm như được bảo!... Khi ở bên ông ta, ngay lập tức tôi đã cảm thấy như thế. Với tôi chuyện này là chắc chắn. Tôi đã tìm ra địa chỉ của Vorenglade trong các cuốn danh bạ của Daubrecq, thế nên... tài xế, tới đại lộ Raspail!”

Họ tới được địa chỉ mình cần đến. Lupin lao ra khỏi xe, leo lên ba dãy cầu thang.

Người hầu nói rằng ngài Vorenglade đã đi vắng, phải giờ ăn tối hôm sau mới về.

“Và cậu không biết ông ta đi đâu à?”

“Ngài Vorenglade đang ở London, thưa ngài.”

Khi quay trở lại xe, Lupin không nói câu nào. Về phần mình, Clarisse thậm chí còn chẳng buồn hỏi anh nữa, cô ta trở nên lãnh đạm với mọi thứ, một cách tuyệt đối đến nỗi cô ta xem cái chết của con trai mình như một sự thật không thể bàn cãi.

Taxi đưa họ đến cung điện Clichy. Vào nhà, Lupin bước qua hai người đàn ông vừa rời khỏi gian của nhân viên khuôn đồ. Quá mải suy nghĩ, anh không hề để ý tới họ. Họ là hai thanh tra của Prasville.

“Không có điện tín à?” Anh hỏi người hầu của mình.

“Không, thưa ngài!” Achille đáp.

“Không có tin tức gì của Le Ballu và Grogard sao?”

“Không, thưa ngài, không có gì hết.”

“Không sao đâu.” Anh nói với Clarisse bằng giọng bình thường. “Mới bảy giờ và chúng ta không nên hy vọng sẽ nhận được tin gì trước tám, chín giờ. Prasville sẽ phải chờ, thế thôi. Tôi sẽ gọi cho ông ta bảo phải chờ.”

Anh nói là làm, nhưng khi vừa nhắc ống nghe lên, thì anh nghe thấy một tiếng rên rỉ sau lưng mình. Clarisse đang đứng cạnh bàn đọc một tờ báo buổi tối. Cô ta đưa bàn tay lên trái tim, loạng choạng rồi ngã quỵ

“Achille, Achille!” Lupin kêu lên gọi cậu người hầu. “Giúp ta đỡ cô ấy lên giường... Rồi đến chỗ tủ chè lấy cho ta lọ thuốc có đánh số bốn, cái lọ đựng thuốc ngủ.”

Anh cạy răng cô ta ra bằng mũi dao rồi ép buộc cô ta nuốt nửa lọ thuốc.

“Tốt rồi!” Anh nói. “Giờ thì linh hồn tội nghiệp này sẽ ngủ đến mai...”

Sau đó, anh liếc qua tờ báo vẫn còn được nắm chặt trong bàn tay của Clarisse và đọc những dòng sau:

"Những biện pháp nghiêm ngặt nhất đã được tiến hành nhằm đảm bảo trật tự tại phiên xử tử Gilbert và Vaucheray, không cho phép Arsène Lupin có nỗ lực nào giải cứu đồng bọn khỏi hình phạt cuối cùng. Vào lúc mười hai giờ đêm nay, một hàng rào binh lính sẽ án ngữ tại tất cả các điểm đến gần nhà tù Santé. Như đã thông báo, phiên xử tử sẽ diễn ra bên ngoài các bức tường của nhà tù, trên một quảng trường giữa đại lộ Arago và phố Santé. Chúng tôi đã thu lượm được vài chi tiết về thái độ của hai kẻ bị kết án. Vaucheray với gương mặt sừng sĩa, chờ đợi sự kiện chết người với sự gan lì không suy giảm. "Trời ơi." Gã nói. "Tôi không thể nói rằng mình vui vẻ gì, nhưng tôi phải trải qua nó và tôi sẽ vẫn giữ vững lập trường của mình." Rồi gã nói thêm: "Tôi chẳng quan tâm quá gì đến cái chết! Thứ khiến tôi lo lắng chính là ý nghĩ mình sẽ bị chặt đầu. À, nếu ông chủ của chúng tôi nghĩ ra cách nào đó tiễn tôi đi thẳng sang thế giới bên kia thật nhanh nhỉ! Một giọt cyanua là được, ông chủ ạ, nếu ông có thể."

Sự bình thản của Gilbert thậm chí còn ấn tượng hơn, đặc biệt khi chúng ta còn nhớ y đã suy sụp như thế nào ở phiên tòa. Y vẫn nuôi một niềm tin không lay chuyển vào quyền năng vô hạn của Arsène Lupin. "Ông chủ từng hét lên bảo tôi không được sợ hãi trước mặt bao nhiêu người, bảo ngài ấy đang ở đó, ngài ấy chịu trách nhiệm về tất cả. À, tôi không sợ. Tôi sẽ dựa vào ngài ấy cho đến tận ngày cuối cùng, cho đến tận phút cuối cùng, ngay dưới chân pháp trường. Tôi hiểu ông chủ của tôi! Chẳng có nguy hiểm nào đe dọa được ngài ấy. Ngài ấy đã hứa và ngài ấy sẽ giữ lời. Nếu đầu của tôi có rơi xuống đi nữa, ngài ấy cũng sẽ đến gắn lại nó trên hai vai tôi thật chắc chắn! Arsène Lupin mà lại để Gilbert bé nhỏ này phải chết ư? Không phải ngài ấy đâu! Xin thứ lỗi cho khiếu hài hước của tôi!"

Sự thẳng thắn cảm động trong tất cả sự nhiệt tình nhưng không hề thiếu vẻ thanh cao. Chúng ta sẽ chờ xem liệu Arsène Lupin có xứng đáng với niềm tin mù quáng đặt vào anh ta như vậy không."

Lupin không thể đọc hết bài báo vì nước mắt đã dâng mờ mắt anh: những giọt nước mắt thương yêu, những giọt nước mắt tiếc

nuối, những giọt lệ đau buồn.

Không, anh không xứng đáng với niềm tin của Gilbert bé nhỏ. Chắc chắn, anh đã làm những chuyện tưởng chừng như không thể, nhưng có những hoàn cảnh mà chúng ta phải làm được những điều còn hơn cả không thể, mà chúng ta phải thể hiện bản thân mình mạnh mẽ hơn cả định mệnh; và lần này, định mệnh đã mạnh hơn anh. Ngay từ ngày đầu tiên và suốt cuộc phiêu lưu đau khổ này, các sự kiện đều diễn ra chẳng giống như anh mong đợi, trái ngược hoàn toàn với logic. Clarisse và anh, cho dù cùng theo đuổi mục đích chung, nhưng cả hai đã cùng phí phạm bao nhiêu tuần lễ mãi chống lại nhau. Thế rồi đúng vào lúc cả hai cùng chung tay gắng sức, một loạt thảm kịch ghê tởm đã xảy ra nối nhau liên tiếp: vụ bắt cóc Jacques bé bỏng, sự mất tích của Daubrecq, lão bị cầm tù trong tháp Tình Nhân, thương tích của Lupin, tình trạng trì trệ bắt buộc phải trải qua của anh, theo sau đó là những mảnh khoe quý quyết lòi kéo Clarisse - và sau cô ta là Lupin - sang phương Nam, sang Ý. Và rồi, như một thảm kịch hoàn hảo, sau những sức mạnh thần kỳ của ý chí, sau những điều kỳ diệu của lòng kiên nhẫn, vào lúc mà họ tưởng mình có quyền nghĩ rằng họ đã đoạt được "bộ lông cừu vàng", nhưng hóa ra họ chẳng đoạt được gì hết. Bản danh sách hai mươi bảy vô giá trị chẳng khác gì một mảnh giấy lộn rác rưởi.

"Trò chơi đã kết thúc rồi!" Lupin nói. "Đó là một thất bại tuyệt đối. Nếu tự mình đi trả thù Daubrecq, hủy hoại lão và kết liễu lão thì chuyện gì sẽ xảy ra? Lão là kẻ chiến thắng thực sự, một khi Gilbert sẽ phải chết."

Anh lại nức nở lần nữa, không phải vì hận thù hay giận dữ, mà vì tuyệt vọng. Gilbert sắp chết rồi! Thằng nhóc mà anh hay gọi là chiến hữu của mình, đứa ngoan nhất trong số những thằng nhóc của anh sẽ ra đi mãi mãi, trong vài giờ nữa thôi. Anh không thể nào cứu y. Anh đã đạt đến giới hạn của mình. Thậm chí anh còn chẳng buồn trông đợi mưu kế cuối cùng. Có ích gì nữa đâu?

Màn thuyết phục của anh về sự bất lực của chính mình sâu sắc, rõ ràng đến nỗi anh không còn cảm thấy sốc một tí nào khi nhận được bức điện tín của Le Ballu có đoạn: *"Tai nạn ô tô. Hồng bộ phận quan trọng. Sửa rất lâu. Sáng mai mới về được."*

Đó là bằng chứng cuối cùng cho thấy định mệnh đã ra đòn. Anh không còn giữ suy nghĩ nổi loạn chống lại phán quyết nữa.

Anh nhìn Clarisse. Cô ta đang ngủ rất thanh thản; và sự lẳng quên hoàn toàn này, sự mất toàn bộ nhận thức này dường như với anh đáng ghen tị tới nỗi anh bỗng dưng hàng sự hèn nhát, túm ngay lấy cái lọ vẫn còn đầy một nửa và nốc cạn.

Tiếp theo, anh nằm duỗi dài trên xô pha và rung chuông gọi cậu người hầu: “Đi ngủ đi, Achille, và đừng có đánh thức ta vì bất kỳ chuyện gì nhé.”

“Vậy là ngài không còn muốn làm gì cho Gilbert và Vaucheray nữa ă?” Achille hỏi.

“Chẳng làm gì cả.”

“Và họ sẽ phải trải qua chuyện đó?”

“Họ sẽ trải qua chuyện đó.” Hai mươi phút sau, Lupin rơi vào giấc ngủ nặng nề.

Lúc ấy là mười giờ tối.

Một đêm đầy những biến cố và tiếng ồn khắp nhà tù. Lúc một giờ sáng trên phố Santé, đại lộ Arago và tất cả những con phố tiếp giáp với nhà tù đều được canh sát canh phòng, không cho phép bất cứ ai đi qua mà không bị chặn lại kiểm tra chéo theo quy định.

Thêm vào đó, trời đang mưa như trút, có vẻ như những người thích xem xô diễn này sẽ không nhiều lắm. Tất cả các quán rượu đều phải đóng cửa theo lệnh đặc biệt. Lúc bốn giờ có ba đại đội lính bộ binh đã đến và vào vị trí dọc các vỉa hè, trong khi một tiểu đoàn đã phong tỏa đại lộ Arago phòng trường hợp có bất ngờ. Các lính cảnh vệ thành phố chạy lên chạy xuống giữa các ngã đường, nguyên một đội nhân viên tòa án, các cán bộ và công chức, tất cả đều được triệu tập cho dịp này, di chuyển giữa các đám quân lính.

Chiếc máy chém được dựng lên trong câm lặng, ngay giữa quảng trường do đại lộ và con phố tạo nên, và âm thanh quai búa định tai nhức óc nghe rõ mồn một.

Nhưng vào lúc năm giờ, đám đông đã tập hợp, bắt chấp trời mưa, và mọi người bắt đầu hét. Họ la hét đòi bật đèn trước bãi đất dựng máy chém, kêu gọi bắt đầu hành hình, họ bức tức khi thấy ở

đằng xa kia các rào chắn đã được dựng lên, khiến họ không thể nhận ra được các trụ đứng của máy chém.

Vài chiếc xe ngựa lướt đến, mang theo những nhân vật quan chức mặc đồ đen. Có những tiếng reo hò và huýt sáo, và thế là một nhóm lính cảnh vệ thành phố cưỡi ngựa liền chia thành các nhóm và giải phóng một khoảng trống cách quảng trường ba trăm thước. Thêm hai đại đội lính nữa đứng thành hàng.

Bỗng sự câm lặng bao trùm. Từ trên trời thả xuống làn ánh sáng trắng mờ hồ. Mưa bỗng ngừng rơi.

Trong nhà tù, phía cuối hành lang có các xà lim án chém, những người mặc đồ đen đang chuyện trò rì rầm. Prasville đang nói chuyện với ủy viên công tố, vị này đang bày tỏ những nỗi sợ hãi của mình.

“Không, không!” Prasville tuyên bố. “Tôi đảm bảo với ngài, vụ này sẽ diễn ra êm ả không có một biến cố nào hết.”

“Có phải trong báo cáo của ngài chẳng đề cập gì đến những chuyện đáng ngờ không, thưa ngài Thám trưởng?”

“Chẳng có gì cả. Mà chẳng việc gì phải làm thế, bởi một lý do đơn giản là chúng ta có Lupin rồi.”

“Ngài nói thật đấy à?”

“Đúng, chúng ta biết nơi ẩn náu của hắn. Ngôi nhà mà hắn sống, ở cung điện Clichy, và nơi hắn đến vào lúc bảy giờ tối hôm qua bị bao vây rồi. Và lại, tôi biết kế hoạch hắn đã ấp ủ để cứu hai kẻ đồng lõa của mình. Kế hoạch đã đổ bể đúng vào phút chót. Thế nên chúng ta chẳng việc gì phải sợ cả. Cứ chiếu theo luật mà làm.”

Trong khi đó, giờ hành hình đã điểm.

Họ đưa Vaucheray đi trước, ông Giám đốc nhà tù ra lệnh mở cửa xà lim của gã. Vaucheray nhảy xuống khỏi giường, ánh mắt gã trở ra vì khiếp đảm khi thấy nhiều người bước vào.

“Vaucheray, chúng tôi đến cho anh biết rằng...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa.” Gã lẩm bẩm. “Đừng nói thêm lời nào nữa. Tôi biết hết rồi. Cứ làm việc của các người đi.”

Người ta hẳn sẽ nghĩ gã chỉ muốn chuyện này diễn ra càng nhanh càng tốt, đến nỗi gã sẵn sàng tuân thủ toàn bộ quy trình

thường lệ. Nhưng gã không cho phép bất kỳ ai nói chuyện với mình.

“Không một lời nào nữa.” Gã nhắc lại. “Cái gì? Xưng tội với linh mục á? Không đáng đâu. Tôi đã gây đổ máu. Luật pháp phán xử tôi. Luật xưa nay rồi. Chúng tôi trả nợ xong rồi.”

Tuy nhiên, gã ngừng lại một chút. “Cho hỏi bạn tôi có đi cùng luôn không?”

Và khi nghe nói là Gilbert sẽ ra pháp trường cùng lúc với mình, gã có ngần ngừ mấy giây, liếc nhìn những người đứng cạnh, có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, đến cuối cùng gã lẩm bẩm: “Thế tốt hơn... Họ sẽ lôi chúng tôi đi cùng một lúc... Chúng tôi sẽ chạm cốc với nhau.”

Gilbert cũng không ngủ nổi, khi người ta bước vào xà lim của y.

Ngồi dậy trên giường, y lắng nghe những lời nói khủng khiếp, cố gắng đứng dậy, bắt đầu run rẩy một cách đáng sợ, từ đầu xuống chân, giống như một bộ xương run rẩy, rồi ngã ngửa về đằng sau, nức nở.

“Ôi bà mẹ tội nghiệp của tôi, bà mẹ tội nghiệp!” Y lắp bắp.

Họ cố gắng dò hỏi y về bà mẹ, về người mà y không bao giờ nói ra; nhưng những giọt nước mắt của y bị ngắt quãng bởi ham muốn nổi loạn bất thần và y gào lên: “Tôi không giết người... Tôi sẽ không chết. Tôi không giết người...”

“Gilbert!” Họ nói. “Ra dáng người đàn ông đi.”

“Phải, phải... nhưng tôi không giết người... Tại sao tôi phải chết chứ?”

Hai hàm răng của y nghiến vào nhau to tiếng đến nỗi những lời y thốt ra không ai hiểu nổi. Y để mặc cho người ta làm việc của mình, y xưng tội, nghe cầu nguyện, sau đó khi đã bình tĩnh và ngoan ngoãn hơn, bằng giọng của một đứa trẻ đang tự trấn tĩnh, y lẩm bẩm: “Hãy nói với mẹ tôi rằng tôi cầu xin bà ấy tha thứ.”

“Mẹ anh à?”

“Vâng... Hãy ghi những lời của tôi vào giấy... Bà ấy sẽ hiểu... Và rồi...”

“Rồi sao hả Gilbert?”

“À, tôi muốn ông chủ biết rằng tôi đã không đánh mất niềm tin.”

Y nhìn chằm chằm những người đứng cạnh, hết người này đến người kia, như thể y vẫn ấp ủ hy vọng điên rồ rằng một trong số họ là “ông chủ” của mình, ăn mặc giả trang đến không thể nhận ra và sẵn sàng ôm chầm lấy y trong vòng tay.

“Vâng!” Y nói, nhẹ nhàng với lòng mộ đạo sùng kính. “Vâng, tôi vẫn giữ niềm tin, thậm chí kể cả vào lúc này... Hãy chắc chắn báo cho ngài ấy biết được không?... Tôi thực sự tin rằng ngài ấy sẽ không để tôi chết. Tôi chắc chắn điều ấy...”

Từ ánh mắt kiên định trên đôi mắt y, họ đoán rằng y đã trông thấy Lupin, y cảm thấy cái bóng của Lupin đang lảng vảng xung quanh và đang len lỏi tìm cách đến gần y. Không bao giờ có hình ảnh nào gây xúc động hơn hình ảnh cậu thanh niên mới lớn, mặc chiếc áo bó, hai tay hai chân bị xích, có đến hàng nghìn người bảo vệ - kẻ đã bị đao phủ nắm chặt tay không buông, tuy nhiên cũng là kẻ vẫn còn nuôi hy vọng.

Nỗi đau đớn bóp nghẹt trái tim của tất cả những người chứng kiến. Tất cả cùng đầm đìa nước mắt.

“Tội nghiệp thằng bé!” Ai đó lắp bắp.

Cũng xúc động như mọi người và nghĩ đến Clarisse, Prasville nhắc lại trong lời thì thầm: “Tội nghiệp thằng bé!”

Nhưng giờ hành hình đã diễn, công tác chuẩn bị đã hoàn tất. Họ lên đường.

Hai đám rước gặp nhau trong hành lang. Khi nhìn thấy Gilbert, Vaucheray nạt ngay: “Nghe này nhóc, ông chủ bỏ bom chúng ta rồi!”

Rồi gã thông thêm một câu, mà không ai có thể hiểu nổi, trừ Prasville: “Tao đoán ông ta thích vớ bẫm từ cái nút chai pha lê hơn.”

Họ xuống các cầu thang. Họ băng qua các sân trong nhà tù. Một hành trình vô tận, khủng khiếp.

Bất thành lĩnh, ngoài khung cửa to đùng, ánh ngày nhợt nhạt, cơn mưa, con phố, đường nét những ngôi nhà, những âm thanh xa xôi vắng đến phá vỡ sự im lặng đáng sợ.

Họ bước dọc theo bức tường, đến góc đại lộ.

Bước thêm vài bước, Vaucheray chợt giật mình: Gã đã thấy!

Gilbert lê bước bên cạnh, đầu cúi gằm, đỡ hai bên người y là tay trợ lý của đao phủ và cha tuyên úy đang hôn lên thánh giá khi bước đi.

Và cái máy chém kia rồi.

“Không, không!” Gilbert thét lên. “Tôi sẽ không... Tôi sẽ không... Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Lời van xin cuối cùng, lạc lõng giữa không gian.

Đao phủ ra hiệu. Vaucheray bị ôm chặt lấy, nâng lên và kéo lê, gần như chạy.

Và rồi xảy ra một chuyện gây sửng sốt: Một phát súng một phát súng bắn ra từ phía bên kia, từ một trong những ngôi nhà đối diện.

Những viên trợ lý dừng phắt lại.

Cái gánh nặng họ đang kéo lê đổ gục xuống trong tay họ. “Chuyện gì thế? Xảy ra chuyện gì vậy?” Mọi người hỏi.

“Gã bị thương rồi...”

Máu phun ra từ trên trán Vaucheray chảy xuống khắp mặt gã.

Gã lắp bắp: “Thế là xong... một trong một nghìn! Cảm ơn ông chủ, cảm ơn ngài!”

“Kết liễu gã đi! Mang gã lên trên đó!” Một giọng nói vang lên giữa đám đông hỗn loạn.

“Nhưng gã chết rồi mà!”

“Cứ làm đi... kết liễu gã đi!”

Hỗn loạn đã lên đến cực điểm trong nhóm các thẩm phán, quan chức và cảnh sát viên. Ai ai cũng ra mệnh lệnh: “Hành hình gã đi!... Luật pháp phải được thực thi!... Chúng ta không có quyền được trì hoãn! Như thế là hèn nhát... Hành hình gã đi!”

“Nhưng người này chết rồi mà!”

“Chẳng khác biệt gì hết!... Luật pháp phải được tuân thủ!... Hành hình gã đi!”

Cha tuyên úy phản đối, trong khi hai tên cai ngục cùng Prasville liên tục để mắt trông chừng Gilbert. Cùng lúc đó, các tay trợ lý lại dựng xác chết dậy mang đến chỗ máy chém.

“Nhanh lên!” Dao phủ kêu lên, khiếp sợ, giọng nói khàn khàn. “Nhanh lên!... Còn người tiếp theo nữa... Đừng có phí thời gian...”

hai Nhưng đao phủ còn chưa nói dứt câu thì phát súng thứ vang lên. Hắn xoay tròn trên hai chân rồi ngã gục, rên rĩ: “Không sao cả... một vết thương trên vai thôi... Tiếp tục đi... Đến lượt người tiếp theo rồi!”

Tuy nhiên các tay trợ lý của hắn đang tháo chạy, la hét vì khiếp sợ. Không gian xung quanh máy chém đã vắng tanh. Ngài Cảnh sát trưởng tập hợp lại người của mình, xua mọi người quay vào nhà tù trong hỗn loạn, như một đám đông xô đẩy mất kiểm soát: Những viên thẩm phán, các quan chức, người bị kết án, cha tuyên úy, tất cả đều đi qua cánh cửa vòm hai hoặc ba phút trước đó.

Trong khi đó, một đội cảnh sát, các thám tử và binh lính đang chạy như bay về phía ngôi nhà, một ngôi nhà ba tầng, phong cách cổ điển, với tầng trệt có hai cửa hàng vô tình vắng tanh chẳng có ai bên trong. Ngay sau phát súng đầu tiên, một cách mơ hồ, họ đã nhìn thấy trên một trong các ô cửa sổ ở tầng hai, một người đàn ông với khẩu súng trường trong tay, bao quanh là một làn khói.

Những phát đạn súng lục bắn về phía anh ta nhưng đều trượt. Bình thản đứng trên một cái bàn, anh ta ngắm bắn lần thứ hai, phát đạn bắn ra từ vai; và người ta nghe thấy tiếng nổ thứ hai. Rồi anh ta lùi vào trong phòng.

Phía dưới kia, vì không có ai đáp lại tiếng chuông, những kẻ tấn công đã phá cánh cửa ra vào, nó long ra gần như ngay lập tức. Tất cả chạy đến cầu thang, nhưng đà lao tới của họ ngay lập tức bị chặn lại, trên tầng một, trước một đồng thập cẩm nào đấy mấy cái giường, mấy cái ghế cùng một đồng đồ đạc nội thất khác tạo thành một hàng rào chắn đúng chuẩn, rắc rối xoắn xuýt tới mức khiến họ phải mất gần năm phút mới dẹp được để tạo thành lối đi.

Nhưng năm phút này là quá đủ khiến tất cả nỗ lực truy đuổi thành vô vọng. Khi họ lên được tới tầng hai thì nghe thấy một giọng quát lên từ phía dưới: “Lối này, các bạn ơi! Mười tám tầng nữa. Ngàn lần xin lỗi vì đã khiến các bạn gặp nhiều rắc rối đến thế!”

Họ chạy lên mười tám tầng gác này và chạy rất nhanh! Nhưng phía trên cùng, trên tầng ba là một căn gác mái chỉ có thể lên được bằng thang và cửa sập. Kẻ đào tẩu đã cất cái thang đi rồi khóa chặt cửa sập.

Độc giả hẳn sẽ không thể quên cảm giác từ hành động tuyệt vời này mà ra, những ấn bản báo chí được phát hành liên tiếp, những thẳng bé bán báo chạy khắp hang cùng ngõ hẻm rao báo, toàn bộ thành phố chìm trong cảm giác căm phẫn, và chúng ta có thể nói là, tò mò háo hức.

Nhưng tại Sở Cảnh thì niềm háo hức ấy lại biến thành cơn cuồng nộ. Tất cả mọi người tò đi tứ phía. Các tin nhắn, các bức điện tín, các cuộc gọi điện thoại liên tiếp nối nhau không ngừng.

Cuối cùng, lúc mười một giờ trưa, có một cuộc họp tại văn phòng của Sở Cảnh, Prasville cũng có mặt. Viên Thám trưởng đọc bản báo cáo điều tra của mình, các kết quả dẫn đến báo cáo này: Một thời gian ngắn sau nửa đêm hôm qua kẻ nào đó đã rung chuông một ngôi nhà ở đại lộ Arago. Vốn ngủ trong căn phòng nhỏ dưới tầng trệt, bà già gác cổng nấp sau lưng một trong các cửa hàng kéo sợi dây thừng. Một người đàn ông đến gõ cửa phòng bà ta. Anh ta bảo mình đến từ Sở Cảnh vì có chuyện khẩn cấp liên quan đến cuộc hành hình ngày mai. Bà già mở cửa và ngay lập tức bị tấn công, miệng bị nhét giẻ và trói lại.

Mười phút sau, một quý bà và một quý ông sống trên tầng một vừa trở về nhà cũng bị chính tên này trói gô rồi nhốt mỗi người trong một cửa hàng trống trải. Người thuê nhà trên tầng ba cũng phải chịu số phận tương tự, nhưng người này bị nhốt trong phòng ngủ của mình, nơi mà tên kia có thể bước vào không một tiếng động. Tầng hai không được sử dụng, nên tên này tận dụng luôn thành trụ sở làm việc. Giờ đây hẳn mới là chủ nhà.

"Và giờ chúng ta ở đây!" Ngài Cảnh sát trưởng nói, bắt đầu cười với vẻ cay đắng nhất định. "Chúng ta ở đây! Đơn giản như vậy thôi. Chỉ là, điều khiến tôi ngạc nhiên đó là hẳn ta lại có thể trốn thoát một cách dễ dàng như thế."

"Ngài Cảnh sát trưởng, tôi đề nghị ngài chú ý làm chủ hoàn toàn ngôi nhà từ lúc một giờ sáng, hẳn có đến năm giờ đồng hồ để dọn

đường tẩu thoát.”

“Và cuộc tẩu thoát đó đã diễn ra...?”

“Trên các mái nhà. Ở nơi ấy, các ngôi nhà trên con phố tiếp theo, phố Glacière, ở rất gần và chỉ có một chỗ đột nhập trên các mái nhà, rộng khoảng ba thước, và chỉ cao có một thước.”

“Thế thì sao?”

“Đối tượng của chúng ta đã giấu đi cái thang dẫn lên gác mái và dùng nó làm cầu đi bộ. Sau khi băng qua khối tòa nhà tiếp theo, tất cả những gì hắn phải làm, đó là nhìn qua các ô cửa sổ cho đến khi phát hiện ra một căn gác mái còn trống, tiến vào một trong các căn nhà trên phố Glacière, sau đó thông dong đi bộ, hai tay đút túi. Cách tẩu thoát này, do được chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước, nên nó rất đơn giản, không gặp bất kỳ trở ngại nào.”

“Nhưng ngài đã áp dụng tất cả các biện pháp phòng ngừa cần thiết.”

“Những biện pháp ngài đã ra lệnh, thưa ngài Cảnh sát trưởng. Người của tôi đã mất ba giờ đồng hồ tối hôm qua đến thăm tất cả các ngôi nhà, để chắc chắn không có người lạ nào lẩn trốn trong đó. Đúng vào lúc họ rời khỏi căn nhà cuối cùng, tôi đã ra lệnh phong tỏa con phố. Đối tượng của chúng ta chắc chắn đã lén qua trong khoảng thời gian vài phút đó.”

“Xuất sắc! Xuất sắc! Và tất nhiên là ngài không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Arsène Lupin?”

“Không nghi ngờ gì nữa. Ngay từ đầu, tất cả chỉ là vấn đề những kẻ đồng lõa của hắn. Và rồi... và rồi... chẳng còn ai khác ngoài Arsène Lupin có khả năng vạch ra cả một kế hoạch thần kỳ đến như thế, rồi triển khai nó với sự liều lĩnh phi thường đến như thế.”

“Nhưng, trong trường hợp đó.” Ngài Cảnh sát trưởng lẩm bẩm - rồi quay sang Prasville, ông ta nói tiếp: “Nhưng trong trường hợp đó, Prasville thân mến của tôi, anh chàng mà ngài nói với tôi, anh chàng mà ngài và viên Chánh Thanh tra này đã theo dõi kể từ tối hôm qua, trong căn hộ của hắn ở cung điện Clichy, hắn không phải là Arsène Lupin sao?”

“Chính là hắn đấy, thưa ngài Cảnh sát trưởng. Cũng không nghi ngờ gì nữa.”

“Vậy thì tại sao hắn không bị bắt ngay khi ra khỏi nhà đêm qua?”

“Hắn không đi ra ngoài.”

“Trời ạ, chuyện này phức tạp rồi đây!”

“Nó hoàn toàn đơn giản, thưa ngài Cảnh sát trưởng. Như tất cả các ngôi nhà có phát hiện ra dấu vết của Arsène Lupin, ngôi nhà ở cung điện Clichy có hai lối ra.”

“Và ngài không biết điều đó à?”

“Tôi không biết. Tôi chỉ phát hiện ra điều đó sáng hôm nay, khi khám xét căn hộ.”

“Trong căn hộ không có ai à?”

“Không! Người hầu, có tên là Achille, sáng nay đã đi vắng, đi cùng cậu ta là quý bà đang ở cùng với Lupin.”

“Tên của quý bà đó là gì?”

“Tôi không biết.” Prasville đáp, sau một lúc ngần ngừ rất khó nhận ra.

“Nhưng ngài biết cái tên giả mà Arsène Lupin đã dùng chứ?”

“Vâng, ngài Nicole, gia sư, tiến sĩ nghệ thuật và vân vân. Danh thiếp của hắn đây.”

Khi Prasville nói xong, một người đưa tin trong Sở đến nói với Cảnh sát trưởng rằng ông ta phải tới điện Élysée ngay. Ngài Tổng thống đang đợi ở đó rồi.

“Tôi tới ngay.” Ông ta nói. Rồi ông ta nói thêm qua hàm răng nghiến chặt: “Để quyết định về số phận của Gilbert.”

Prasville đánh bạo nói: “Ngài có nghĩ họ sẽ đặc xá cho y không, thưa ngài Cảnh sát trưởng?”

“Không bao giờ! Sau vụ đêm qua, ấn tượng để lại là tồi tệ nhất rồi. Gilbert phải trả giá cho món nợ của mình vào sáng ngày mai.”

Cùng lúc đó, người đưa tin trao cho Prasville một tấm danh thiếp. Lúc này nhìn vào nó, ông ta giật mình và lẩm bẩm: “Ôi, tôi bị treo cổ mất! Táo tợn quá!”

“Có chuyện gì thế?” Cảnh sát trưởng hỏi.

“Không có gì, không có gì thưa ngài Cảnh sát trưởng” Prasville tuyên bố, ông ta không muốn chia sẻ với người khác vịnh dự hiểu thấu toàn bộ chuyện này. “Không có gì... Một chuyến thăm viếng bất ngờ... Tôi hy vọng sẽ sớm nói cho ngài biết kết quả.”

Nói rồi ông ta bỏ đi, miệng lầm bầm với vẻ kinh ngạc: “Ôi trời ơi! Tên khốn này đúng là táo tợn! Bạo gan quá đi mất!”

Tấm danh thiếp ông ta đang cầm trên tay viết:

Ngài Nicole,

Gia sư, Tiến sĩ Nghệ thuật.

CHƯƠNG XIII: TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG

Khi Prasville quay về văn phòng, ông ta trông thấy ngài Nicole đang ngồi trên chiếc ghế dài trong phòng chờ, với cái lưng uốn cong, vẻ ốm yếu, cái ô bằng vải bông kẻ, cái mũ đã bột màu và một chiếc găng tay duy nhất của anh.

"Đúng là hãn rồi." Prasville nói, trong một lúc ông ta đã sợ rằng Lupin có thể cử một ngài Nicole khác tới gặp mình. "Và thực tế hãn ta tự dẫn xác đến cho thấy hãn không hề nghi ngờ mình đã nhìn thấu hãn." Và lần thứ ba ông ta nói: "Dù sao đi nữa, táo tợn thật!"

Ông ta đóng cửa văn phòng rồi gọi thư ký: "Cậu Lartigue, lúc này tôi đang gặp phải một người rất nguy hiểm ở đây. Có khả năng hãn ta sẽ phải rời khỏi văn phòng của tôi và bị còng tay. Ngay sau khi hãn ta vào trong phòng tôi, hãy chuẩn bị tất cả những thu xếp cần thiết, gọi nửa tá thanh tra tới đây, đưa họ vào trong phòng chờ và văn phòng của cậu. Hãy xem đây như một hướng dẫn rõ ràng: Vào lúc tôi rung chuông, tất cả mọi người phải xông vào, súng ngắn lăm lăm trong tay và bao vây thẳng cha này. Cậu có hoàn toàn hiểu không?"

"Vâng, thưa ngài Thám trưởng"

"Trên hết là không chần chừ. Bất thần xông vào, tất cả cùng lúc, súng ngắn trong tay. Giờ thì làm ơn kêu ngài Nicole vào đi."

Ngay sau khi chỉ còn một mình, Prasville che kín nút bấm chuông điện trên bàn làm việc của mình bằng mấy tờ giấy, đặt hai khẩu súng ngắn có kích thước khá lớn phía sau một chồng sách.

"Và bây giờ." Ông ta tự nói với mình. "Nhớ ngồi yên. Nếu hãn ta có bản danh sách, hãy chiếm lấy nó. Nếu hãn ta không có, thì tóm cổ hãn. Và nếu có thể thì đoạt luôn cả hai. Lupin và bản danh sách

hai mươi bảy, trong cùng một ngày, đặc biệt là sau vụ bê bối sáng nay, sẽ là cơ hội ngàn năm có một.”

Có tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Prasville nói, rồi đứng dậy khỏi ghế. “Xin mời vào, ngài Nicole, xin mời vào.”

Ngài Nicole rút rè lên vào phòng, ngồi mớm sát mép ngoài chiếc ghế mà Prasville đưa tay chỉ rồi nói: “Tôi đã đến... để tiếp tục... cuộc trò chuyện của chúng ta hôm qua... Xin thứ lỗi vì sự chậm trễ này thưa ngài.”

“Một giây.” Prasville nói. “Ngài cho phép tôi chứ?”

Ông ta mạnh bước ra phòng ngoài gấp thư ký. “Tôi quên mất, cậu Lartigue. Khám xét cả các cầu thang lẫn hành lang nữa... phòng trường hợp có đồng bọn.”

Ông ta quay vào, thoải mái ngồi xuống như thể đợi chờ một cuộc trò chuyện dài và thú vị, rồi bắt đầu: “Ngài nói tiếp đi, ngài Nicole!”

“Thưa ngài Thám trưởng, tôi muốn nói là mình phải xin lỗi vì đã bắt ngài phải đợi tối qua. Tôi còn bận giải quyết những vấn đề khác nhau. Trên hết, phu nhân Mergy...”

“Vâng, ngài phải đưa phu nhân Mergy về nhà.”

“Đúng vậy, và chăm sóc cô ấy nữa. Ngài có thể hiểu nỗi tuyệt vọng của linh hồn tội nghiệp ấy... Con trai cô ấy, Gilbert, đang cận kề cái chết... Một cái chết như thế!... Vào lúc đó, chúng tôi chỉ có thể hy vọng vào một điều thần kỳ... một điều thần kỳ không thể xảy ra. Bản thân tôi đã chuẩn bị cho điều không thể tránh khỏi... Ngài cũng biết rõ như tôi, khi định mệnh đã tự cho thấy không thể thay đổi được, nó chỉ kết thúc bằng nỗi tuyệt vọng thôi.”

“Nhưng tôi nghĩ rằng khi rời khỏi chỗ tôi, ý định của ngài là lời được bí mật của Daubrecq ra bằng mọi giá.” Prasville nhận xét.

“Chắc chắn! Nhưng Daubrecq không còn ở Paris nữa.”

“Ồ?”

“Không! Lão đang trên đường đến Paris bằng ô tô.”

“Ngài có ô tô không ngài Nicole?”

“Có, những khi tôi cần: xe cổ cũ rích, kiểu cái ấm thiếc ngày xưa ấy mà. À, lão đang trên đường tới Paris bằng ô tô, hoặc đang ngồi trên nóc xe, bên trong cốp xe mà tôi đặt lão vào đó. Nhưng tiếc thay xe lại không thể tới Paris trước buổi hành hình được. Thế nên...”

Prasville nhìn trừng trừng ngài Nicole sừng sốt. Nếu ông ta còn chút nghi ngờ nào dù nhỏ nhất về thân phận thật sự của kẻ này, thì cách hắn ta đối xử với Daubrecq đã xóa sạch hết đi. Lạy Chúa! Nhét một người vào cốp xe và cột lão ta trên nóc xe ư!... Chẳng còn ai ngoài Lupin dám làm cái trò quái đản ấy, chẳng còn ai ngoài Lupin dám thú nhận nó với vẻ lạnh lùng tài tình như thế!

“Cho nên...” Prasville nhắc lại. “Ngài đã quyết định thế nào?”

“Tôi muốn dùng cách khác.”

“Cách gì?”

“Ồ, tôi chắc chắn ngài cũng biết rõ như tôi mà, thưa ngài Thám trưởng!”

“Ý ngài là sao?”

“Chẳng phải ngài có mặt ở buổi hành hình sao?”

“Đúng!”

“Trong trường hợp đó, ngài đã trông thấy Vaucheray và tên đao phủ bị trúng đạn, một kẻ trúng phát súng nhân đạo, một kẻ chỉ dính vết thương nhẹ. Và ngài không thể không thấy...”

“Ôi!” Prasville thốt lên, chết lặng. “Ngài thú nhận sao? Chính ngài là người đã bắn những phát súng đó, sáng nay à?”

“Thôi nào, thưa ngài Thám trưởng, nghĩ đi chứ! Tôi còn lựa chọn nào khác đâu? Bản danh sách hai mươi bảy ngài đã xem xét là đồ giả. Daubrecq, kẻ sở hữu bản danh sách thật phải vài giờ sau cuộc hành hình mới tới nơi. Thế nên tôi chỉ còn một cách để cứu Gilbert, giúp cậu ta được đặc xá, chính là làm trì hoãn cuộc hành hình thêm vài giờ nữa.”

“Rõ ràng”

“Tất nhiên! Bằng cách giết chết tên khốn khét tiếng, tên tội phạm sừng sỏ ấy, Vaucheray, và làm bị thương đao phủ, tôi đã gieo rắc sự rối loạn và hốt hoảng, biến cuộc hành hình Gilbert trở nên

không thể cả về mặt quy luật tự nhiên lẫn đạo đức; do đó tôi có thêm cho mình vài giờ cực kỳ quý giá vì mục đích của bản thân.”

“Rõ ràng.” Prasville nhắc lại.

“Tất nhiên rồi!” Ngài Nicole nhắc lại. “Tất cả chúng ta đều được lợi - chính quyền, Tổng thống và chính tôi - chúng ta có thời gian suy nghĩ và xem xét vấn đề một cách rõ ràng hơn. Ngài nghĩ gì về chuyện này, thưa ngài Thám trưởng?”

Prasville nghĩ về một số chuyện, đặc biệt là chuyện ngài Nicole đang cung cấp bằng chứng, bằng cách ăn nói thô lỗ, bằng sự hỗn xược khó chịu nhất, sự hỗn xược lớn đến nỗi Prasville phải tự hỏi bản thân xem mình có thực sự đúng khi xem Nicole là Lupin và Lupin là Nicole hay không.

“Ngài Nicole, tôi nghĩ người ta phải là một tay súng cừ khi bắn chết một kẻ mà ngài muốn giết, ở khoảng cách một trăm thước, và làm bị thương một người mà ngài chỉ muốn làm bị thương”

“Tôi có tập tành chút rồi mà.” Ngài Nicole nói với vẻ khiêm tốn.

“Và tôi cũng cho rằng kế hoạch của ngài chỉ có thể thành công nhờ chuẩn bị chu đáo.”

“Không hề! Chỗ này thì ngài nhằm! Đó hoàn toàn là ngẫu hứng! Nếu người hầu của tôi, hoặc giả người hầu của anh bạn tôi, người cho tôi ở nhờ trong căn hộ của mình tại cung điện Clichy, không đánh thức tôi dậy khi đang ngủ, bảo tôi là anh ta từng đi bán hàng trong căn nhà nhỏ trên đại lộ Arago, căn nhà ấy không có nhiều người thuê đâu và có thể làm vụ gì đấy ở đó, thì có lẽ giờ này Gilbert tội nghiệp của chúng tôi hẳn đã rơi đầu rồi... và phu nhân Mergy nhiều khả năng cũng chết rồi.”

“Ồ, ngài nghĩ vậy sao?”

“Tôi chắc chắn điều đó. Đó là lý do tại sao tôi lao vào cái gợi ý của tay người hầu đáng tin cậy ấy. Chỉ là ngài đã can thiệp vào các kế hoạch của tôi, thưa ngài Thám trưởng.”

“Tôi ư?”

“Phải! Đương nhiên ngài đã áp dụng biện pháp đề phòng ba góc cấm mười hai người canh trước cửa nhà tôi. Báo hại tôi phải leo năm

tầng gác sau nhà rồi thoát ra qua hành lang của người hầu và ngôi nhà kế bên. Đúng là tự làm khổ mình chẳng để làm gì!”

“Tôi rất tiếc, ngài Nicole. Lần khác...”

“Lúc tám giờ sáng nay cũng thế, khi tôi đang đợi xe mang Daubrecq trong cốp đến với mình, tôi đã phải đi lên đi xuống cung điện Clichy để ngăn xe không dừng lại trước cửa nhà tôi, để người của ngài khỏi chõi mũi vào chuyện riêng của tôi. Bằng không thì một lần nữa Gilbert, Vaucheray và Clarisse Mergy hẳn sẽ không thể cứu nổi.”

“Nhưng mà...” Prasville nói. “Dường như với tôi, những sự kiện đau đớn ấy chỉ bị trì hoãn có một ngày thôi, hai, ba ngày là nhiều nhất. Để mãi mãi tránh xa nó, chúng ta phải có...”

“Tôi đoán là bản danh sách thật?”

“Chính xác! Và tôi dám nói rằng ngài không có nó trong tay.”

“Tôi có.”

“Bản danh sách thật sao?”

“Bản thật, không nghi ngờ gì nữa, là bản thật.”

“Với dấu thánh giá Lorraine?”

“Với dấu thánh giá Lorraine.”

Prasville im lặng. Ông ta đang chống đỡ cảm xúc mạnh mẽ dâng trào, giờ thì cuộc đọ sức tay đôi đang bắt đầu với đối phương, kẻ mà ông ta thừa nhận có sức mạnh vượt trội khủng khiếp; và ông ta run bần lên trước ý tưởng rằng Arsène Lupin, Arsène Lupin ghê gớm kia, người đang ở đó, trước mắt ông ta, bình tĩnh và lạnh lùng, người đang theo đuổi những mục đích của mình với thật nhiều sự lạnh lùng, như thể hắn đang nắm trong tay tất cả mọi vũ khí, mặt đối mặt với kẻ thù tay không tấc sắt.

Không dám mạo hiểm tung ra đòn tấn công phủ đầu, cảm thấy gần như bị đe dọa, Prasville nói: “Vậy là Daubrecq đã trao nó cho ngài?”

“Daubrecq chẳng trao ra cái gì hết. Mà tôi đã lấy được nó.”

“Thế nên ngài đã dùng vũ lực à?”

“Ôi trời ơi, không!” Ngài Nicole nói, phá lên cười. “Tất nhiên, tôi đã sẵn sàng đi đến cùng; và khi tên Daubrecq quý giá ấy bị tóm khi đang đi du lịch tốc hành, thì thoảng bị tổng cho một liều thuốc mê để giúp lão giữ sức, tôi đã chuẩn bị mọi thứ để có thể bắt đầu ngay lập tức. Ôi, mà không có tra tấn vô ích... không có khổ đau vô ích! Không... Chết, đơn giản có thể thôi... Ngài đặt đầu nhọn cây kim dài lên ngực, nơi có trái tim ấy, rồi từ từ ấn nó xuống, rất nhẹ nhàng và mềm mại. Thế đấy, chỉ có điều người cầm cây kim đó hẳn phải là phu nhân Mergy. Chắc ngài hiểu, một bà mẹ không còn lòng thương xót, một bà mẹ có đứa con trai sắp chết!... “Nói đi, Daubrecq, hoặc ta sẽ đâm sâu hơn đấy... Mi không nói chứ gì?... Thế thì ta sẽ đâm sâu thêm một phần tư phân nữa... rồi tiếp một phần tư nữa.” Trái tim bệnh nhân ngừng đập, trái tim cảm nhận được cái kim đang đâm vào... Rồi thêm một phần tư phân nữa... rồi lại nữa... Tôi thề trước Chúa rằng tên ác nhân kia hẳn sẽ phải nói!... Chúng tôi cúi xuống người lão và đợi chờ lão tỉnh dậy, run rẩy vì sốt ruột, chúng tôi đang cực kỳ khẩn cấp... Ngài không thể hình dung được cảnh tượng đó à, ngài Thám trưởng? Tên lưu manh đó đang nằm trên một cái xô pha, bị trói chặt, ngực trần phanh ra, đang nỗ lực tránh né những làn hơi thuốc mê khiến lão choáng váng. Lão thở dồn dập hơn... Lão thở hỗn hển... Lão lấy lại nhận thức... đôi môi của lão cử động... Đúng lúc đó phu nhân Mergy thì thầm: “Là ta... là ta, Clarisse đây... Mi sẽ trả lời chứ thẳng chớ?” Cô ấy đặt một ngón tay mình lên ngực Daubrecq, đúng chỗ mà trái tim lão đang khuấy động như một con thú bé nhỏ ẩn dưới làn da. Nhưng cô ấy nói với tôi: “Đôi mắt lão... đôi mắt lão... tôi không thể nhìn thấy chúng dưới cặp kính... Tôi muốn nhìn thấy chúng...” Và tôi cũng muốn nhìn thấy cặp mắt mà tôi không biết, tôi muốn nhìn thấy nỗi đau khổ của chúng và tôi muốn đọc được ánh mắt ấy, trước khi tôi nghe thấy một lời, nghe thấy cái bí mật sắp được phun ra từ những cái hốc thẳm sâu nhất của cái cơ thể khiếp sợ kia. Tôi muốn thấy. Tôi nóng lòng muốn thấy. Hành động mà tôi sắp thực hiện khiến tôi phần khích đến không thể tưởng tượng nổi. Dường như, khi tôi nhìn vào đôi mắt đó, bức màn ấy rồi sẽ tách rời ra từng mảnh. Tôi sẽ biết mọi chuyện. Đó là một linh cảm. Chính trực giác sâu thẳm của sự thật khiến tôi chìm trong căng thẳng. Kính kẹp mũi đã được lấy ra. Nhưng cặp kính dày

mở đục ấy vẫn còn nguyên. Và tôi bất ngờ giật chúng ra. Và tôi bỗng giật mình trước cảnh tượng khiến tôi bối rối, choáng váng trước ánh sáng bất ngờ phủ trùm xuống tôi và tôi cười phá lên, ôi, tôi cười muốn rớt hàm, lấy ngón tay cái của tôi - ngài có hiểu không, bằng ngón tay cái - trời ạ, tôi móc luôn con mắt trái của lão ra!”

Ngài Nicole đúng là đang cười, như anh đã nói, cười muốn rớt hàm. Và anh không còn giữ hình ảnh vị gia sư tỉnh lẻ thảo mai và quy lụy bé nhỏ rụt rè nữa, mà là hình ảnh của một chàng trai khỏe mạnh, người mà sau khi trích dẫn và bắt chước toàn bộ cảnh tượng một cách nhiệt tình đầy ấn tượng, giờ đang cười lên the thé khiến Prasville sồn gai ốc.

“A lê hấp! Nhảy ra nào, ngài Hầu tước! Chạy ra khỏi chuồng chó của người đi, con chó! Hai con mắt này để làm cái khi gì thế? Người thừa một con mắt này. Trời ơi! Ôi giờ, Clarisse này, hãy nhìn nó lăn tròn trên thảm kia! Chú ý vào con mắt của Daubrecq! Hãy cẩn thận với cái lò sưởi!”

Ngài Nicole đã đứng dậy, giả tảng như đang đuổi theo cái gì đấy khắp phòng, giờ anh lại ngồi xuống, lấy từ trong túi ra một vật như một hòn bi, lăn tròn nó trên bàn tay mình, tung nó lên trên không, như quả bóng, rồi lại nhét nó vào túi một cách lạnh lùng.

“Con mắt trái của Daubrecq.”

Prasville cực kỳ hoang mang. Vị khách lạ lùng này của ông ta đang muốn đi đến đâu? Tất cả câu chuyện này nghĩa là gì? Tái nhợt vì phấn khích, ông ta nói: “Ngài giải thích đi.”

“Dường như theo tôi thấy tất cả đã được giải thích rồi. Và nó phù hợp với mọi thứ như nó vốn thế, phù hợp với tất cả những phỏng đoán mà tôi đã đưa ra bất chấp chính bản thân mình nghĩ khác, những phỏng đoán hằn kiêu gì cũng sẽ dẫn dắt tôi đến giải đáp bí ẩn này, nếu tên khốn Daubrecq đó không quá thông minh khiến tôi bị lạc hướng! Phải, nghĩ đi, hãy đi theo phương hướng những giả thiết của tôi. “Vì bản danh sách ấy không thể tìm thấy được ở xung quanh Daubrecq.” Tôi tự nhủ. “Thì nó cũng không thể tồn tại cách xa Daubrecq. Và nếu nó không được tìm thấy trên những bộ quần áo mà lão mặc, vậy thì nó phải được cất giấu ở nơi sâu hơn, trên

chính người lão, hoặc nói thẳng ra, trong chính da thịt lão, dưới làn da của lão...”

“Có lẽ là trong con mắt của lão?” Prasville gợi ý, với giọng đùa cợt.

“Trong mắt lão ư? Ngài Thám trưởng, ngài đã nói ra cái từ đó.”

“Từ gì kia?”

“Tôi nhắc lại, trong con mắt của lão. Và sự thật này lẽ ra phải xuất hiện trong óc tôi một cách logic, thay vì chỉ phát hiện ra nó một cách tình cờ. Và tôi sẽ cho ngài biết tại sao. Daubrecq biết Clarisse đã xem lá thư mà lão gửi đến một nhà sản xuất người Anh, dặn rằng “làm rỗng bên trong miếng pha lê đi, để lại một khoảng trống mà không ai nghi ngờ gì”. Vốn khôn ngoan, Daubrecq buộc phải làm thất bại bất kỳ nỗ lực tìm kiếm nào. Và chính vì lý do này mà cái nút chai pha lê của lão được làm ra, “rỗng ruột bên trong”, theo mẫu do chính lão cung cấp. Cả ngài lẫn tôi đã phải mất mấy tháng ròng truy tìm chính cái nút chai pha lê này đây, nó cũng chính là thứ mà tôi đã moi ra từ trong bao thuốc lá. Nhưng ngược lại tất cả những gì tôi phải làm...”

“Là gì?” Prasville hỏi, quá bối rối.

Ngài Nicole một lần nữa lại phá lên cười. “Đơn giản là tìm đến con mắt của Daubrecq, con mắt “được làm rỗng bên trong đủ tạo một khoảng trống mà không ai có thể nghi ngờ”, con mắt ngài thấy trước mắt mình đấy.”

Một lần nữa ngài Nicole lại lấy cái vật ấy ra khỏi túi áo, gõ nhẹ nó xuống bàn, tạo nên âm thanh như thể một vật cứng theo từng tiếng gõ.

Prasville thì thầm trong kinh ngạc: “Một con mắt thủy tinh!”

“Ôi, tất nhiên!” Ngài Nicole nói, cười vui vẻ. “Một con mắt thủy tinh! Một cái nút chai bình thon cổ phổ biến hoặc chẳng có gì đáng chú ý, nên thẳng khốn ấy đã nhét nó vào hốc mắt mình thay cho con mắt đã mất - một cái nút chai bình thon cổ, hoặc nếu ngài thích, một cái nút chai pha lê, nhưng lần này là cái nút chai thật, thứ mà lão đã làm giả, thứ mà lão che giấu phía sau bức bình phong là hai

cặp kính mắt, chúng chứa đựng và vẫn còn chứa đựng lá bùa cho phép Daubrecq bình yên tự tung tự tác.”

Prasville cúi đầu xuống, đưa tay lên trán nhằm che giấu gương mặt đỏ lựng của mình, ông ta gần như sắp sở hữu bản danh sách hai mươi bảy. Nó nằm trên bàn, trước mặt ông ta.

Kiểm chế cảm xúc, ông ta nói bằng giọng bình thường: “VẬY là nó vẫn còn ở đó à?”

“Ít nhất tôi cho là thế.” Ngài Nicole tuyên bố.

“Cái gì? Ngài cho là thế?”

“Tôi chưa mở cái chỗ giấu đó ra. Thưa ngài Thám trưởng tôi nghĩ mình sẽ dành cái vinh dự ấy cho ngài.”

Prasville giơ tay ra, cầm cái vật đó lên kiểm tra. Nó là một khối pha lê, mô phỏng tự nhiên đến hoàn hảo, tới từng chi tiết như nhãn cầu, móng mắt, con ngươi và giác mạc.

Ngay lập tức, ông ta trông thấy một bộ phận di động ở phía sau, lướt vào trong một cái rãnh. Ông ta đẩy nó, con mắt lập tức trống không.

Có một quả cầu nhỏ bằng giấy ở phía trong. Ông ta mở nó ra, vuốt thẳng nó, và không chần chừ lấy một giây, ông ta nhanh chóng kiểm tra sơ bộ những cái tên, kiểu chữ viết tay hoặc các chữ ký, ông ta giơ cả hai tay lên đưa tờ giấy về phía ánh sáng chỗ các ô cửa sổ.

“Có dấu thánh giá Lorraine trên đó không?” Ngài Nicole hỏi.

“Có, nó ở đó.” Prasville đáp. “Đây là bản danh sách thật.”

Ông ta ngần ngừ vài giây rồi vẫn tiếp tục giơ hai tay lên, trong khi cân nhắc xem mình nên làm gì. Rồi ông ta lại gấp tờ giấy lại, nhét nó vào trong vỏ bọc pha lê bé nhỏ, sau đó nhét thứ quý giá ấy vào túi của mình. Đang nhìn ông ta, ngài Nicole hỏi: “Ngài tin rồi chứ?”

“Trăm phần trăm.”

“Như chúng ta đã thỏa thuận chứ?”

“Như chúng ta đã thỏa thuận.”

Có một khoảng lặng, suốt quãng thời gian ấy hai người đàn ông nhìn nhau mà như không nhìn. Ngài Nicole dường như đang đợi chờ

cuộc đối thoại được tiếp tục. Ngồi giấu mặt mình sau chồng sách trên bàn, một tay Prasville nắm chặt khẩu súng ngắn, còn tay kia chạm vào cần gạt của chuông điện tử. Ông ta cảm thấy toàn bộ sức mạnh từ vị thế của mình với niềm thích thú mãnh liệt. Ông ta đã nắm được bản danh sách. Ông ta đã nắm được Lupin.

“Nếu hấn cử động.” Ông ta nghĩ. “Mình sẽ chĩa súng về phía hấn, đồng thời rung chuông. Nếu hấn tấn công mình, mình sẽ bắn.”

Và với ông ta, tình hình có vẻ dễ chịu tới nỗi ông ta muốn nó được kéo dài, với niềm say mê mãnh liệt của kẻ thích hưởng lạc.

Cuối cùng, ngài Nicole lại lên tiếng sau một hồi im lặng: “Như chúng ta đã thỏa thuận, thưa ngài Thám trưởng, tôi nghĩ chỉ còn một việc ngài phải làm thôi, nhưng làm ơn nhanh lên. Cuộc hành hình sẽ diễn ra vào ngày mai đúng không?”

“Đúng, vào ngày mai.”

“Trong trường hợp đó, tôi sẽ đợi ở đây.”

“Đợi cái gì cơ?”

“Câu trả lời từ điện Élysée.”

“Ôi, vậy phải có ai đó mang câu trả lời đến cho ngài ư?”

“Vâng, chính ngài đấy, thưa ngài Thám trưởng.”

Prasville lắc đầu. “Ngài không được dựa vào tôi như thế, ngài Nicole.”

“Thật sao?” Ngài Nicole hỏi, với vẻ ngạc nhiên. “Tôi có được phép hỏi lý do không?”

“Tôi đổi ý rồi.”

“Có thể thôi hả?”

“Có thể thôi. Theo tình thế hiện tại, sau vụ bê bối cuối cùng này, tôi đi đến kết luận là không thể nào cố gắng làm bất kỳ điều gì vì Gilbert nữa. Bên cạnh đó, một nỗ lực theo hướng nhắm vào điện Élysée như thế này, dưới những hoàn cảnh hiện nay, sẽ tạo ra một vụ tổng tiền chính thức luôn, một vụ mà tôi tuyệt đối sẽ nhúng tay vào.”

“Ngài cứ thoải mái làm gì ngài muốn, thưa ngài. Những cân nhắc của ngài khiến ngài trở nên đáng kính cho dù khá trễ, vì hôm qua

những cân nhắc ấy không quấy rối ngài. Nhưng trong trường hợp đó, thưa ngài Thám trưởng, vì giao kèo giữa chúng ta đã bị phá hủy, nên xin ngài hãy trả lại tôi bản danh sách hai mươi bảy.”

“Để làm gì?”

“Để tôi có thể nói chuyện với một nhà phát ngôn khác.”

“Ích gì nữa chứ? Gilbert chết chắc rồi.”

“Không hề, không hề! Ngược lại, giờ thì kẻ đồng lõa của cậu ta chết rồi, tôi cân nhắc chuyện ban cho cậu ta một lệnh đặc xá sẽ dễ dàng hơn nhiều, mà ai ai cũng xem là công bằng và nhân đạo. Trả tôi danh sách đây. Thực ra, thưa ngài, ngài đúng là có trí nhớ ngắn hạn và lương tâm cũng chẳng đẹp để mấy. Ngài đã quên hôm qua hứa với tôi những gì à?”

“Hôm qua tôi đã hứa với ngài Nicole.”

“Thế sao?”

“Ngài không phải là ngài Nicole.”

“Thực mà! Thế tôi là ai giờ?”

“Cần tôi nói thẳng ra không?”

Ngài Nicole không đáp, mà bắt đầu cười khế, như thể thấy vui vẻ trước cú ngoặt hiếu kỳ mà cuộc đối thoại này hướng đến; và Prasville cảm thấy một nỗi e ngại mơ hồ khi trông thấy cái vẻ hớn hờ ấy. Ông ta siết chặt lấy đầu bóng e khẩu súng ngắn và tự hỏi mình có nên rung chuông gọi cứu viện hay không.

Ngài Nicole kéo ghế đến gần cái bàn, tì hai khuỷu tay lên bàn, nhìn thẳng vào mặt Prasville rồi cười nhạo. “Ngài Prasville, vậy ra ngài biết tôi là ai và ngài có đảm bảo chơi trò này với tôi không?”

“Tôi đảm bảo.” Prasville đáp, chấp nhận lời nhạo báng không nao núng.

“Điều ấy chứng minh rằng ngài xem tôi, Arsène Lupin - chúng ta cũng có thể sử dụng cái tên này, vâng, Arsène Lupin - điều ấy chứng minh rằng ngài xem tôi là một thằng ngu đần, dốt nát khi tự dẫn xác tới như thế này, tự trói chân trói tay đến gặp ngài?”

“Thực ra...” Prasville nhẹ nhàng nói, vỗ vỗ cái túi áo mà ông ta đang giấu quả cầu pha lê. “Tôi hoàn toàn không hiểu ngài có thể

làm gì, ngài Nicole, giờ thì con mắt của Daubrecq nằm đây, cùng bản danh sách hai mươi bảy trong đó.”

“Tôi có thể làm gì ư?” Ngài Nicole hỏi lại về đây mĩa mai.

“Phải! Lá bùa ấy không còn bảo vệ ngài nữa; và bây giờ ngài cũng chẳng tốt đẹp gì hơn bất kỳ tên liều mạng nào bước vào ngay giữa Sở Cẩm, giữa khoảng vài tá nhân viên khỏe mạnh, vạm vỡ núp đằng sau từng cánh cửa kia và mấy trăm nhân viên khác sẽ chạy vắt giò lên cổ ngay phát súng đầu tiên.”

Ngài Nicole nhún đôi vai và ném sang Prasville cái nhìn đầy thương hại. “Tôi kể cho ngài nghe chuyện gì đang xảy ra nhé, thưa ngài Thám trưởng? Đầu ngài chắc cũng đang quay mòng mòng vì tất cả chuyện này. Giờ thì ngài đang sở hữu bản danh sách, tư duy của ngài bất ngờ cũng ngang bằng với Daubrecq hay d'Albufex. Trong những suy nghĩ của ngài, chắc khỏi cần phải thắc mắc chuyện ngài mang nó nộp lên các cấp trên của mình, để cái vụ ầm ĩ nhục nhĩ và đáng sợ này có thể kết thúc. Không, không; một sự cảm dỗ dờ dẩn đã siết chặt lấy ngài khiến ngài say sưa; và đánh mất đi lý trí, ngài tự nhủ với mình: “Nó nằm đây rồi, trong túi áo mình đây. Nhờ nó, mình sẽ có được quyền hạn tuyệt đối. Nó có nghĩa là thịnh vượng, là quyền lực tuyệt đối, không giới hạn. Sao mình lại không hưởng lợi từ nó nhỉ? Tại sao không để mặc cho Gilbert và Clarisse Mergy chết nhỉ? Tại sao lại không tổng giam thẳng ngu Lupin ấy đi? Tại sao lại không chần chừ mà nắm chặt lấy mảnh gia tài vô song này?”.”

Anh rướn người sang phía Prasville, bằng chất giọng thân thiện và bí mật, anh nhẹ nhàng nói: “Đừng làm thế, quý ngài thân mến của tôi, đừng làm thế.”

“Tại sao không?”

“Đó không phải việc của ngài, tin tôi đi.”

“Thực sao?”

“Không! Hoặc nếu ngài tuyệt đối khăng khăng làm thế, trước hết xin ngài làm ơn hãy hỏi ý kiến hai mươi bảy cái tên trên bản danh sách ngài vừa lột của tôi, và trong một lúc, xin ngài hãy suy nghĩ đi vì cái tên của người thứ ba trên danh sách đó.”

“Ồ? Cái tên của người thứ ba ấy là gì thế?”

“Đó là tên một người bạn của ngài.”

“Bạn nào?”

“Stanislas Vorenglade, cựu nghị sĩ.”

“Rồi sao?” Prasville hỏi, dường như ông ta đang mất chút tự tin.

“Sao á? Hãy tự hỏi mình xem, ngắn gọn thôi, nếu một cuộc điều tra sẽ không kết thúc bằng cách phát hiện ra, sau lưng Stanislas Vorenglade, là cái tên của kẻ từng chia sẻ với ông ta những món lợi nhất định nho nhỏ.”

“Và cái tên ấy là ai?”

“Louis Prasville.” Ngài Nicole dấn mạnh cả hai nắm đấm xuống bàn. “Nói năng vô nghĩa thế đủ chưa, thưa ngài? Hai mươi phút rồi ngài và tôi chỉ toàn nói năng quanh co. Thế cũng được. Chúng ta hãy hiểu nhau hơn. Và để bắt đầu, xin ngài hãy bỏ các khẩu súng ngắn xuống. Ngài không thể tưởng tượng được tôi khiếp sợ mấy cái đồ chơi ấy như nào đâu! Hãy đứng lên, thưa ngài, đứng lên, như tôi đang làm đây và kết thúc chuyện này: Tôi đang rất vội.”

Anh đặt tay mình lên vai Prasville, và nói bằng vẻ rất ung dung: “Nếu trong vòng một giờ đồng hồ kể từ lúc này, ngài không quay về từ điện Élysée, mang theo một chỉ thị nói rằng sắc lệnh đặc xá đã được ký; nếu trong vòng một giờ mười phút, tôi, Arsène Lupin, không bước ra khỏi tòa nhà này an toàn, bình yên và hoàn toàn tự do, thì tối nay bốn tờ báo lớn của Paris sẽ nhận được bốn bức thư từ đồng thư từ trao đổi giữa Stanislas Vorenglade với chính ngài, đồng thư từ mà Stanislas Vorenglade đã bán cho tôi sáng hôm nay. Mũi ngài đây, áo choàng của ngài đây, gậy của ngài đây. Đi nhé! Tôi sẽ đợi ngài.”

Tiếp theo xảy ra một chuyện cực kỳ lạ lùng nhưng lại rất dễ hiểu, chuyện là Prasville không hề đưa ra bất kỳ lời phản đối nào dù nhỏ nhất, cũng như không hề phản kháng. Giờ thì ông ta bị thuyết phục một cách bất ngờ, sâu sắc và tuyệt đối rằng nhân vật được biết tới với cái tên Arsène Lupin là như thế nào, về tất cả chiều rộng lẫn chiều sâu. Ông ta không còn nghĩ đến chuyện phàn nàn, ca thán hay giả vờ - như ông ta đã giả vờ cho đến khi tin tưởng - rằng tên

ngệ sĩ Vorenglade đã hủy hết các bức thư, hoặc trong bất kỳ trường hợp nào, tên Vorenglade ấy hẳn sẽ không dám giao chúng ra, vì nếu làm thế, cả Vorenglade cũng sẽ tự đào hố chôn mình. Không Prasville không nói câu nào. Ông ta cảm thấy mình bị mắc kẹt trong cái gọng kìm mà không ai đủ mạnh để bẻ gãy và thoát ra. Chẳng còn việc gì để làm ngoài khuất phục. Ông ta đã khuất phục.

“Nào, trong vòng một giờ thôi.” Ngài Nicole nhắc lại.

“Trong vòng một giờ.” Prasville ngoan ngoãn nói. Tuy nhiên, vì muốn biết chính xác mình đang đứng ở đâu, ông ta nói thêm: “Tất nhiên, những lá thư sẽ được trả lại cho tôi để đổi lại lệnh ân xá cho Gilbert chứ?”

“Không!”

“Ý ngài không là sao? Trong trường hợp đó, chẳng còn mục đích nào để...”

“Chúng sẽ được trả lại nguyên vẹn cho ngài, trong vòng hai tháng sau cái ngày bạn bè tôi và tôi chào đón Gilbert thoát nạn... nhờ chính cái đồng hồ chạy chậm mà cậu ta sẽ luôn giữ bên mình, theo mệnh lệnh của ngài.”

“Có thể thôi à?”

“Không, còn hai điều kiện nữa: Thứ nhất, thanh toán ngay lập tức tờ séc trị giá bốn mươi ngàn franc.”

“Bốn mươi ngàn franc?”

“Khoản tiền tôi phải trả cho Stanislas Vorenglade mua những lá thư đó. Đó là sự công bằng duy nhất...”

“Điều kiện thứ hai là gì?”

“Thứ hai, ngài từ chức khỏi vị trí hiện tại, trong vòng sáu tháng.”

“Tôi từ chức? Nhưng tại sao?”

Ngài Nicole phác một cử chỉ rất cao quý. “Bởi vì sẽ là trái đạo đức khi mà một người có bàn tay không hoàn toàn sạch sẽ lại nắm giữ một trong những vị trí cao nhất của ngành cảnh sát. Hãy bảo họ cử ngài sang thượng viện hoặc bổ nhiệm ngài làm thủ tướng, ủy viên hội đồng nhà nước, làm đại sứ, hay nói ngắn gọn là bất kỳ chức vụ nào xứng đáng với ngài vì thành công trong vụ Daubrecq. Nhưng

không phải cái chức thám trưởng cảnh sát này; ngoài nó ra, vị trí nào cũng được hết! Chính cái ý nghĩ này khiến tôi thấy tởm lẫm.”

Prasville suy nghĩ một lúc. Ông ta hẳn sẽ hoan hỉ lắm trước việc hủy diệt đối thủ của mình ngay lập tức và nên nghĩ cách làm sao thực hiện được điều đó. Nhưng ông ta bất lực.

Ông ta bước ra cửa rồi gọi với: “Cậu Lartigue.” Và hạ giọng xuống, nhưng không thấp lắm, vì ông ta muốn ngài Nicole nghe thấy. “Cậu Lartigue, bảo mọi người giải tán đi. Đây là một sai lầm. Và không cho phép bất kỳ ai vào văn phòng tôi trong khi tôi đi vắng. Quý ông này sẽ đợi tôi ở đây.”

Ông ta quay vào, lấy mũ, gậy và áo choàng mà ngài Nicole đã trao cho ông ta rồi bước ra ngoài.

“Làm tốt lắm, thưa ngài!” Lupin nói giữa hai hàm răng khi cánh cửa đã đóng lại. “Ngài đã hành xử như một người có tinh thần thể thao và như một quý ông... Tôi cũng thế, cũng với tinh thần như vậy... rõ ràng có lẽ hơi quá liều lĩnh... và hơi quá thẳng thừng. Nhưng, trời ạ, một vụ như thế này phải cậy quyền mà làm! Phải đánh kẻ thù làm sao cho hấn loạn choạng! Ngoài ra, khi lương tâm của ai đó trong sạch, người ta không thể dùng cái giọng dọa nạt ức hiếp với một người như thế. Ngẩng cao đầu lên, Lupin. Mày đã trở thành nhà vô địch về đạo đức bị xúc phạm rồi. Hãy tự hào về công việc của mày. Giờ thì lấy một cái ghế, duỗi thẳng hai chân ra và nghỉ ngơi chút đi. Mày xứng đáng với điều đó.”

Khi Prasville quay về, ông ta thấy Lupin đã ngủ say, ông ta phải đập vào vai đánh thức anh dậy.

“Xong rồi à?” Lupin hỏi.

“Xong rồi. Lệnh ân xá sẽ được ký ngay bây giờ. Đây là cam kết bằng văn bản.”

“Bốn mươi nghìn franc đâu?”

“Séc của ngài đây.”

“Tốt! Việc còn lại của tôi là xin cảm ơn ngài.”

“Vậy còn đồng thư từ...”

“Sổ thư từ của Stanislas Vorenglade sẽ được trao cho ngài theo những điều kiện đã thỏa thuận. Tuy nhiên, tôi rất mừng khi có thể

trao cho ngài, ngay tại đây và ngay bây giờ, bốn bức thư mà tôi từng muốn gửi đăng báo vào tối nay, như một biểu hiện của lòng biết ơn.”

“Ồ, vậy là ngài mang chúng theo à?” Prasville hỏi.

“Thưa ngài Thám trưởng, tôi cảm thấy chắc chắn chúng ta nên kết thúc bằng cách thấu hiểu lẫn nhau.”

Anh lấy từ trong mũ mình ra một phong bì dày, đóng năm cái dấu đỏ chót, được ghim vào bên trong lớp lót rồi trao cho Prasville, ông ta bỏ tọt ngay vào túi, rồi anh nói: “Thưa ngài Thám trưởng, tôi không biết khi nào thì tôi mới được hân hạnh gặp lại ngài. Nếu ngài có chút thông tin gì muốn truyền đạt tới tôi, thì chỉ cần một dòng trên mục *Nhỏ to tâm sự* của tờ *Tạp chí* là đủ rồi. Chỉ một dòng vền vện “*Ngài Nicole*” thôi là đủ. Chúc ngài một ngày tốt lành.”

Nói rồi anh bước ra ngoài.

Khi chỉ còn lại một mình, Prasville cảm thấy như thể mình vừa tỉnh khỏi cơn ác mộng, trong suốt cơn ác mộng ấy, ông ta đã có những hành động rời rạc, mà tư duy sáng suốt của ông ta không kiểm soát được. Ông ta gần như đã nghĩ đến chuyện rung chuông và gây ra náo động trong các hành lang; nhưng đúng lúc đó vang lên tiếng gõ cửa, một trong số những người đưa tin của Sở Cảnh vệ đã chạy vào.

“Có chuyện gì thế?” Prasville hỏi.

“Thưa ngài Thám trưởng, có ngài nghị sĩ Daubrecq đề nghị được gặp ngài ạ... vì một chuyện cực kỳ hệ trọng.”

“Daubrecq ư?” Prasville bối rối thốt lên. “Daubrecq tới đây à? Cho ngài ấy vào.”

Daubrecq không buồn đợi lệnh. Lão chạy đến chỗ Prasville, thở hồng hộc, quần áo xộc xệch; một dải băng buộc trên con mắt trái, không cà vạt, không cổ cồn, trông lão như một kẻ điên loạn mới sống ra từ trại thương điên; cánh cửa ra vào còn chưa kịp đóng thì lão đã túm chặt lấy Prasville bằng hai bàn tay to bè.

“Ngài có bản danh sách không?”

“Có!”

“Ngài đã mua được nó?”

“Đúng!”

“Với cái giá là ân xá cho Gilbert?”

“Phải!”

“Đã ký rồi à?”

“Rồi!”

Daubrecq phác một cử chỉ tức tối. “Ồ ngu!Ồ ngu! Ngài bị mắc lờm rồi! Tôi đoán là vì căm thù tôi có đúng không? Và giờ thì ngài đang báo thù đấy à?”

“Với sự thỏa mãn nhất định, Daubrecq. Nhớ người bạn bé nhỏ của tôi, ca sĩ opéra ở Nice không?... Giờ đến lượt ngài rồi đấy.”

“Ý ngài là nhà tù à?”

“Tôi nên nghĩ như thế.” Prasville đáp. “Ngoài ra cũng chẳng quan trọng. Dù sao thì ngài cũng tiêu rồi. Để mất danh sách, không còn vũ khí phòng vệ nào nữa, tấm thân phì nộn của ngài sẽ phải gục ngã vỡ tan thành từng mảnh. Và lúc ngài suy sụp, tôi sẽ có mặt ở đó. Đó là sự trả thù của tôi.”

“Và ngài tin điều đó à?” Daubrecq rít lên giận dữ. “Ngài tin là chúng sẽ treo cổ tôi lên như cổ gà và tôi sẽ không biết cách tự bảo vệ mình, tôi không còn móng vuốt và răng nanh nào nữa để cắn xé à? Chàng trai của tôi, nếu tôi đến đây để than khóc, thì sẽ luôn luôn có một kẻ sẽ gục ngã cùng tôi và đó chính là quý ngài Prasville, đối tác của Stanislas Vorenglade, kẻ sẽ trao cho tôi từng bằng chứng hiện có chống lại ông ta, bằng chứng mà nhờ chúng, tôi có thể tổng ông ta vào nhà tù ngay lập tức. Ha ha, tôi đã ghim chặt ông bạn rồi đấy, ông bạn già! Bằng những lá thư này, ông bạn sẽ phải đi khi tôi muốn, vút bỏ hết, nhưng sẽ là những ngày đẹp trời dành cho thượng nghị sĩ Daubrecq! Cái gì? Ngài đang cười sao? Chẳng lẽ những lá thư ấy không tồn tại?”

Prasville nhún vai. “Phải, chúng tồn tại. Nhưng Vorenglade không còn giữ chúng nữa.”

“Từ bao giờ?”

“Từ sáng hôm nay. Hai giờ trước Vorenglade đã đem bán rồi, với cái giá bốn mươi ngàn franc; và tôi đã mua lại chúng bằng đúng cái giá đấy.”

Daubrecq cười phá lên hô hố. “Chúa ơi, cười chết mất! Bốn mươi ngàn franc! Ngài đã trả bốn mươi ngàn franc á? Tôi đoán là cho ngài Nicole, kẻ đã bán cho ngài bản danh sách hai mươi bảy đúng không? Ngài có cần tôi nói cho ngài biết tên thật của ngài Nicole không? Là Arsène Lupin đấy!”

“Tôi biết điều đó.”

“Rất có khả năng. Nhưng có điều ngài không biết, đồ đầu đất kia, đó là tôi vừa từ nhà của Stanislas Vorenglade tới đây và ông ta đã rời Paris từ bốn ngày trước rồi! Ôi, đúng là một trò đùa! Thứ chúng bán cho ngài chỉ là một mớ giấy lộn! Bốn mươi ngàn franc của ngài! Dốt nát! Đúng là dốt nát!”

Lão bước ra khỏi phòng, vẫn còn cười như điên dại, bỏ lại Prasville hoang mang cực độ.

Vậy là Arsène Lupin chẳng có bằng chứng quái nào hết; và khi anh đe dọa, ra lệnh và đối xử với Prasville bằng cái vẻ xấc láo ấy, tất cả đều là giả dối, là bịp bợm hết!

“Không, không, không thể nào!” Viên Thám trưởng nghĩ. “Mình vẫn cầm cái phong bì đóng dấu niêm phong... Nó còn đây... Mình chỉ cần mở nó ra thôi.”

Ông ta không dám mở nó ra. Ông ta sờ mó, cân nhắc, xem xét cái phong bì... Và nỗi nghi ngờ từ từ len lỏi vào tâm trí đến nỗi ông ta không hề ngạc nhiên chút nào khi mở phong bì ra và thấy trong phong bì chỉ có bốn tờ giấy viết thư trắng xóa.

“Chà, chà!” Ông ta nói. “Mình không phải là đối thủ của những thằng khốn này. Nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc đâu.”

Trên thực tế mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Nếu Lupin dám hành động táo bạo như thế, điều này cho thấy những lá thư thực sự có tồn tại và anh chỉ bám vào việc mua chúng từ tay Stanislas Vorenglade. Nhưng mặt khác, Vorenglade lại đang không ở Paris, nên việc Prasville cần làm là phải chặn trước các bước đi của Lupin nhằm tiếp cận Vorenglade và lấy lại những lá thư nguy hiểm ấy từ tay Vorenglade bằng mọi giá. Kẻ nào đến đích trước là thắng.

Một lần nữa Prasville quơ lấy mũ, áo choàng và gậy rồi xuống nhà, bước vào một chiếc taxi, chỉ căn hộ của Vorenglade.

Đến đây ông ta được biết ngài cựu nghị sĩ sáu giờ tối hôm ấy sẽ quay về nhà từ London.

Lúc đó là hai giờ chiều. Nên Prasville hăng còn khối thời gian để soạn kế hoạch.

Ông ta tới nhà ga Nord lúc năm giờ và lang thang khắp nơi, ngồi trong các phòng chờ và trong các văn phòng nhà ga, mang theo mình ba, bốn chục thám tử.

Nhờ thế ông ta cảm thấy dễ chịu. Nếu ngài Nicole cố gắng nói chuyện với Vorenglade, họ sẽ bắt giữ Lupin. Và để chắc chắn trăm phần trăm, họ sẽ bắt giữ bất kỳ kẻ nào họ nghi ngờ hoặc là Lupin hoặc là một trong những đại diện của Lupin.

Hơn nữa, Prasville còn ra lệnh kiểm soát chặt chẽ toàn bộ nhà ga, nhưng không phát hiện ra điều gì. Tuy nhiên, vào lúc sáu giờ kém mười phút, Chánh Thanh tra Blanchon đi cùng ông ta, nói: “Nhìn kia, đó là Daubrecq.”

Đúng là Daubrecq, và hình ảnh kẻ thù của ông ta khiến viên Thám trưởng nóng máu đến nỗi ông ta xém chút nữa ra lệnh bắt giữ lão. Nhưng suy nghĩ lại, ông ta không có cơ, không có quyền, cũng chẳng có lệnh bắt.

Thêm nữa, sự có mặt của Daubrecq chứng tỏ giờ đây mọi chuyện phụ thuộc vào Stanislas Vorenglade một cách mạnh mẽ. Vorenglade sở hữu những lá thư: Ai sẽ chấm dứt mọi chuyện bằng cách có được chúng? Daubrecq ư? Lupin ư? Hay chính ông ta, Prasville?

Lupin không có mặt ở đây và không thể có mặt ở đây. Daubrecq không ở trong vị thế để tranh đấu. Thế nên kết quả không thể nghi ngờ gì nữa: Prasville sẽ một lần nữa sở hữu được những lá thư, và nhờ chính thực tế này, ông ta sẽ thoát khỏi những mối đe dọa của Daubrecq lần phục hồi lại toàn bộ quyền tự do hành động chống lại những đe dọa ấy.

Tàu đã tới.

Theo lệnh đã ban, các trưởng ga đưa ra những chỉ dẫn không cho phép bất kỳ ai xuống sân ga. Do đó Prasville đi bộ một mình,

trước mặt nhóm người của ông ta với Chánh Thanh tra Blanchon đứng hàng đầu.

Tàu vào ga.

Gần như ngay lập tức, Prasville trông thấy Stanislas Vorenglade trên ô cửa sổ của toa hạng nhất, ở giữa đoàn tàu. Ngài cự nghị sĩ rất vui mừng, chìa tay ra đỡ một quý ông già nua đi du lịch cùng mình.

Prasville chạy đến chỗ ông ta, háo hức nói: "Vorenglade... Tôi muốn nói chuyện với ngài..."

Cũng đúng lúc này, Daubrecq cố gắng trèo qua thanh chắn, xuất hiện và thốt lên: "Ngài Vorenglade, tôi đã nhận được thư của ngài. Tôi xin được phục vụ ngài."

Vorenglade nhìn hai người đàn ông, ông ta nhận ra Prasville và Daubrecq, rồi mỉm cười. "Ô hô, có vẻ như có nhiều người sốt ruột chờ tôi trở về đây nhỉ! Tất cả chuyện này là sao? Chắc chắn là những lá thư đúng không?"

"Vâng... vâng..." Cả hai người đàn ông cùng đáp, lảng xảng quanh ông ta.

"Các ngài đến quá muộn rồi." Ông ta tuyên bố.

"Hả? Cái gì? Ý ngài là sao?"

"Ý tôi là những lá thư ấy đã bán rồi."

"Bán rồi! Cho ai?"

"Cho quý ông này." Vorenglade đáp, chỉ tay về phía người bạn đồng hành của mình. "Cho quý ông đây, người đã cho rằng việc làm ăn này rất quý giá đến nỗi phải đi cả chặng đường dài tới Amiens để gặp tôi."

Quý ông già, một người rất già mặc trên người bộ đồ lông thú, tựa người vào cây gậy, bỏ mũ ra và cúi đầu chào.

"Đó là Lupin." Prasville nghĩ. "Đó là Lupin, không nghi ngờ gì nữa."

Ông ta liếc nhìn về phía các thám tử, định lên tiếng gọi họ thì bỗng quý ông già giải thích: "Đúng, tôi nghĩ những lá thư này là quá

đủ để tiêu tốn một chuyến đi bằng xe lửa trong vài giờ và mua hai cái vé khứ hồi.”

“Hai vé?”

“Một vé cho tôi và một vé cho một trong những người bạn của tôi.”

“Một trong những người bạn của ngài?”

“Vâng, vài phút trước anh ta đã bỏ chúng tôi, đi qua hành lang tới đầu tàu rồi. Anh ta đang vội lắm.”

Prasville chợt hiểu: Để đề phòng, Lupin có mang theo một kẻ đồng lõa, và kẻ đồng lõa này mới chính là người mang những lá thư. Trò chơi đã kết thúc, chắc chắn như vậy, Lupin giờ đây đang nắm chặt nạn nhân của hắn. Chẳng còn việc gì để làm nữa ngoài quy phục và chấp nhận những điều kiện kẻ chinh phục đưa ra.

“Rất tốt, thưa ngài!” Prasville nói. “Chúng ta sẽ gặp lại nhau khi đến lúc. Giờ thì xin chào tạm biệt, ngài Daubrecq, ngài sẽ nhận được tin tức của tôi.” Rồi kéo Vorenglade sang một bên. “Còn về phần ngài, Vorenglade, ngài đang chơi một trò chơi nguy hiểm đấy.”

“Than ôi!” Ngài cự nghị sĩ nói. “Tại sao chứ?”

Hai người kéo nhau đi.

Daubrecq không thốt nên lời nào, đứng bất động như trời trồng.

Quý ông già bước đến bên lão và thì thầm: “Trời ạ, Daubrecq, tỉnh lại đi ông bạn già... Tôi hy vọng đó là do thuốc mê...”

Daubrecq siết chặt hai tay thành nắm đấm và thốt ra tiếng gầm gừ.

“À, tôi thấy ngài biết tôi là ai!” Quý ông già nói. “Vậy thì ngài sẽ nhớ cuộc gặp gỡ của chúng ta, vài tháng trước, khi tôi đến gặp ngài trên quảng trường Lamartine và đề nghị ngài can thiệp để cứu Gilbert. Hôm đó tôi đã nói với ngài. “Xin ngài hãy nương tay cứu lấy Gilbert, và tôi sẽ để ngài yên. Bằng không, tôi sẽ cướp lại bản danh sách hai mươi bảy của ngài; sau đó ngài sẽ tiêu đấy” Và tôi rất ngờ rằng ngài sắp tiêu từng rồi đấy. Đừng bao giờ nên ra điều kiện với ngài Lupin tốt bụng. Bởi chẳng chóng thì chầy ngài sẽ thua thôi. Tuy nhiên, ngài hãy lấy thất bại đó làm bài học cho mình.

Mà nhân tiện, đây là cái ví của ngài mà tôi quên chưa trả ngài. Thứ lỗi cho tôi nhé nếu ngài thấy các nội dung bên trong đã bị lược hết. Không chỉ là số lượng khá lớn các tờ tiền giấy trong đó, mà ngoài ra còn có hóa đơn từ nhà kho cất trữ số đồ đạc nội thất ở Enghien mà ngài đã lấy lại từ tay tôi. Tôi nghĩ mình cũng có thể cứu ngài khỏi rắc rối phải tự mình tẩu tán chúng đi. Giờ tôi phải đi thực hiện việc đó. Không, ngài đừng cảm ơn tôi, đáng gì mà nhắc đến đâu. Tạm biệt nhé, Daubrecq! Và nếu ngài muốn vay tôi một, hai đồng để mua cho mình một cái nút chai bình thon cổ mới ấy, cứ gọi cho tôi nhé. Tạm biệt, Daubrecq!”

Anh quay gót.

Anh chưa đi được năm mươi bước thì nghe thấy một phát súng.

Anh quay người lại.

Daubrecq đã kê súng lên đầu tự sát.

“Cầu hồn cho mi.” Lupin lẩm bẩm, bỏ mũ ra.

Hai tháng sau, với bản án được thay thế bằng khổ sai chung thân, Gilbert đã trốn thoát khỏi đảo Ré, một ngày trước ngày y được chuyển tới Guyane.

Đó là một vụ đào thoát lạ kỳ. Từng chi tiết nhỏ nhất của vụ này vẫn gây khó hiểu; và giống như hai phát súng trên đại lộ Arago, vụ này càng khiến uy tín của Arsène Lupin tăng cao hơn bao giờ hết.

“Tôi đã đi khắp nơi.” Một ngày Lupin từng nói với tôi, sau khi kể cho tôi nghe những phần khác nhau của câu chuyện. “Tôi đã đi khắp nơi, chẳng có vụ nào khiến tôi rắc rối hay khốn khổ hơn cái cuộc phiêu lưu hoang mang, bối rối mà nếu anh không phiền, chúng ta sẽ đặt tên cho nó là *Bí ẩn nút chai pha lê*, hay *Đừng bao giờ nói từ tuyệt vọng*. Trong mười hai tiếng, từ sáu giờ sáng đến sáu giờ tối, tôi đã bù lại cho sáu tháng gặp toàn chuyện xui xẻo, những sai lầm ngớ ngẩn, bao nhiêu lần mò mẫm trong bóng tối và bao lần thất bại. Chắc chắn tôi sẽ xem mười hai giờ đồng hồ này là những giờ khắc đẹp nhất và vinh quang nhất trong cuộc đời tôi.”

“Còn Gilbert?” Tôi hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra với cậu ta?”

“Cậu ta đang canh tác trên chính mảnh đất của mình dưới Algeria, bằng tên thật, cái tên duy nhất của cậu ta là Antoine Mergy.

Cậu ta đã kết hôn với một phụ nữ Anh quốc, họ có một đứa con trai mà cậu ta cứ nằng nặc đòi đặt tên cho nó là Arsène. Tôi thường xuyên nhận được lá thư trong sáng, ấm áp, toàn chuyện phiếm của cậu ta.”

“Thế còn phu nhân Mergy?”

“Cô ấy cùng Jacques bé bỏng đang sống với họ.”

“Anh còn gặp lại cô ấy nữa không?”

“Không!”

“Thật sao?”

Lupin ngần ngừ một lúc rồi nói, miệng mỉm cười: “Bạn thân mến ơi, tôi sẽ tiết lộ cho anh một bí mật mà sẽ khiến anh thấy tôi lỗ bịch lăm cho mà coi. Nhưng anh biết tôi luôn là người đa cảm như học sinh và ngu như bò mà. Vào buổi tối khi tôi quay về chỗ Clarisse Mergy để báo cho cô ấy biết tin tức trong ngày - mà một phần những tin tức đó cô ấy đã biết rồi - có hai điều tôi đã cảm thấy rất rõ rệt. Một là cảm xúc của tôi dành cho cô ấy sâu đậm hơn nhiều so với tôi nghĩ; hai là, ngược lại, cảm xúc cô ấy dành cho tôi có cả sự hài lòng, nỗi hận thù đau khổ lẫn ác cảm nhất định”

“Vớ vẩn! Tại sao?”

“Tại sao ư? Bởi vì Clarisse Mergy là người phụ nữ vô cùng thật thà và bởi vì tôi... chỉ là Arsène Lupin mà thôi.”

“Ồ!”

“Trời ạ, phải, một tên cướp quỵến rũ, một kẻ đạo chích lẳng mạn và nghĩa hiệp, cứ gọi bằng bất kỳ cái tên gì anh muốn. Nhưng bất chấp điều đó, trong đôi mắt của người phụ nữ quá đỗi thật thà, bản chất bộc trực, thẳng thắn và tư duy rành mạch ấy, tôi chỉ là một thằng vô lại mà thôi.”

Tôi thấy vết thương này đau đớn hơn những gì anh sẵn sàng thừa nhận, và tôi nói: “Vậy là anh thực sự yêu cô ấy?”

“Thậm chí tôi tin tưởng tới nỗi...” Anh đáp, giọng đùa tếu. “Tôi đã từng cầu hôn cô ấy. Rốt cuộc tôi đã cứu con trai cô ấy đúng không nào?... Vậy nên... tôi đã nghĩ như thế. Ôi, lời từ chối mới dứt khoát làm sao!... Chính vì thế nên chúng tôi thành lạnh lẽo với nhau... Kể từ đó...”

“Anh đã quên cô ấy?”

“Ôi, chắc chắn rồi! Nhưng tôi phải cần đến sự an ủi của một nàng Ý, hai nàng Mỹ, ba nàng Nga, một phu nhân đại Công tước người Đức và một ả Trung Hoa!”

“Còn sau đó...?”

“Sau đó, để đặt một hàng rào chắn không thể vượt qua giữa tôi và cô ấy, tôi đã lấy vợ.”

“Không thể nào! Anh đã lấy vợ, anh sao, Arsène Lupin?”

“Lấy vợ, cưới xin, thành hôn một cách hoàn toàn hợp pháp. Một trong những tên tuổi lớn nhất nước Pháp. Và là con gái duy nhất trong gia đình. Cả một gia tài kếch xù... Cái gì? Anh không biết câu chuyện này à? Chà, nó đình đám vậy mà.”

Và Lupin, người trước nay vốn luôn kín đáo, đã thẳng thắn bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện về hôn lễ giữa anh với Angélique de Sarzeau-Vendôme, Quận chúa BourbonCondé, hiện nay là xơ Marie-Auguste, một nữ tu sĩ khiêm nhường dòng nữ tu Thăm Viếng...

Nhưng sau vài lời đầu tiên, anh ngừng lại, như thể bài tường thuật của anh bất ngờ không còn khiến anh thích thú, và anh trầm ngâm.

“Chuyện gì vậy, Lupin?”

“Chuyện gì ư? Chẳng có chuyện gì cả.”

“Phải, phải... Đó... giờ anh đang cười kìa... Chắc anh đang nghĩ đến nơi giấu đồ của Daubrecq, con mắt thủy tinh của lão ta, nó khiến anh cười phải không?”

“Không hề!”

“Thế thì là gì?”

“Tôi nói rồi, chẳng có gì cả chỉ là một hồi ức thôi.”

“Hồi ức dễ chịu chứ?”

“Vâng!... Vâng, thậm chí là một hồi ức vui vẻ nữa. Lúc ấy là ban đêm, ngoài khơi đảo Ré, trên con thuyền đánh cá mà Clarisse và tôi dùng để đưa Gilbert đi... Chỉ có chúng tôi thôi, hai người chúng tôi ngồi phía đuôi thuyền... Và tôi nhớ... tôi đã nói... Tôi đã nói rất nhiều, rất nhiều lời... Tôi đã thổ lộ hết những gì trong đáy tim... Và

rồi... tiếp theo là im lặng, một sự im lặng khiến tôi lo âu và cảm thấy như bị tước hết vũ khí."

"Vậy sao?"

"Thề với anh là người phụ nữ mà tôi đã ôm vào vòng tay và đặt môi hôn đêm hôm ấy - à không lâu lắm, vài giây thôi, nhưng quan trọng gì chứ - tôi xin thề có Chúa rằng cô ấy không chỉ là một bà mẹ mang ơn, không chỉ là một người bạn đang chịu thua khoảnh khắc xúc cảm tuôn trào, mà cô ấy còn là một phụ nữ, một người phụ nữ đang run lên vì cảm xúc..."

Anh nói tiếp với nụ cười chua chát: "Để rồi hôm sau cô ấy đi biệt, không bao giờ gặp lại tôi nữa."

Một lần nữa anh lại im lặng. Rồi anh thì thầm: "Clarisse... Clarisse... Ngày nào đấy mệt mỏi và tuyệt vọng với cuộc sống này, tôi sẽ tới tìm em ở đó, trong căn nhà Ả Rập xinh xắn của em... trong căn nhà nhỏ màu trắng ấy, Clarisse, nơi em đang đợi chờ tôi..."

HẾT

[1] Trong vở bi - hài kịch Hamlet của nhà văn, nhà soạn kịch người Anh William Shakespeare có tình tiết là trước khi Hamlet lên đường sang Anh thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt, mẹ chàng có cho gọi chàng vào để nói chuyện. Quan đại thần Polonius, cha Ophelia - người yêu của Hamlet, nấp sẵn sau bức rèm, có nhiệm vụ theo dõi cuộc nói chuyện đó. Tuy nhiên, Hamlet luôn đề phòng và khi phát hiện bức rèm động đậy, chàng đã rút gươm ra đâm vì tưởng đó là Vua Claudius - chú ruột, cũng là kẻ thù không đội trời chung của chàng.

[2] Nhân vật trong vở kịch cùng tên của nhà soạn kịch Molière, nổi tiếng đào hoa. Ý Daubrecq muốn nói Lupin là một kẻ Sở Khanh.

[3] Nhân vật trong tác phẩm cùng tên của nhà văn người Tây Ban Nha Miguel de Cervantes, đọc nhiều truyện hiệp sĩ đến mức mất trí và quyết định trở thành một hiệp sĩ lang thang, chu du khắp bốn phương trời để trừ gian diệt bạo, cứu người lương thiện. Ý của Lupin là mình đang chơi trò hành hiệp trượng nghĩa.

[4] Cái tên này muốn nói tới những tên kẻ cướp ở Vendée, chúng hay tra tấn các nạn nhân bằng lửa, ép họ thú nhận nơi giấu tiền (chú thích của tác giả).

Table of Contents

CHƯƠNG I: NHỮNG VỤ BẮT BỚ	
CHƯƠNG II: CHÍN TRỪ TÁM CÒN MỘT	
CHƯƠNG III: ĐỜI TƯ CỦA ALEXIS DAUBRECQ	
CHƯƠNG IV: KẼ ĐẦU SỎ	
CHƯƠNG V: HAI MƯƠI BẢY	
CHƯƠNG VI: ÁN TỬ	
CHƯƠNG VII: NÉT NGHIÊNG CỦA NAPOLÉON	
CHƯƠNG VIII: THÁP TÌNH NHÂN	
CHƯƠNG IX: TRONG BÓNG TỐI	
CHƯƠNG X: SÂM PANH NGỌT VỪA PHẢI	
CHƯƠNG XI: THÁNH GIÁ LORRAINE	
CHƯƠNG XII: PHÁP TRƯỜNG	
CHƯƠNG XIII: TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG	